

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIX • Núm. 1.484 • 2,10 €

28 • febrer • 2008

«El mèrit de la persona no es troba en les seves bones qualitats, sinó en el bon ús que en sap fer»
Duc de la Rochefoucauld

«Mares sanes: dret i esperança» és el lema de la campanya 2008 de l'entitat

Mans Unides per les dones

Tots els missioners i cooperants que treballen en països del tercer món coincideixen a destacar el paper de les dones com a canalitzadores del desenvolupament familiar, social i econòmic de les seves comunitats. Per la seva importància com a nucli essencial i perquè la seva salut redunda en el bé de tothom, Mans Unides presenta per a aquest any 2008 una campanya centrada en la salut de la dona amb el lema «Mares sanes: dret i esperança». Segons les Nacions Unides, les morts, le-

sions i discapacitats relacionades amb l'embaràs són els problemes més desastrosos del món. Es calcula que més de mig milió de dones, aproximadament una dona per minut, moren cada any com a resultat de les complicacions durant l'embaràs o el part. Són molts els projectes que Mans Unides finança perquè realment la maternitat sigui viscuda com un dret i també com una esperança.

Pàg. 3, 4, 5 i 6

El Vaticà demana més prudència en les causes dels sants i beats

El Vaticà ha presentat el document *Sanctorum Mater*, que no canvia la normativa vigent sobre les canonitzacions i beatificacions, tot i que sí que demana més rigor a les diòcesis a l'hora de presentar les diferents causes. Amb aquest document també es van presentar les estadístiques de proclamacions de sants i beats. En dos anys i mig, Benet XVI ha elevat als altars 14 sants i 563 beats, dels quals la majoria són espanyols morts durant la guerra civil.

Pàg. 7

El nunci Manuel Monteiro visita la riquesa diocesana de Girona

Gairebé tres jornades d'intensa activitat amb un accent clarament pastoral van caracteritzar la visita del nunci del Vaticà a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, a la diòcesi de Girona. Entre d'altres llocs, va tenir l'oportunitat de visitar el Casal Bisbe Cartaïà, el nou edifici que acull les seues dels diferents moviments i serveis de

l'apostolat de laics; de reunir-se amb els consells pastoral diocesà i presbiteral i amb el Col·legi de Consultors; i de celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Josep i al santuari de la Mare de Déu dels Àngels.

Pàg. 17

Caterina Sordini, nova beata de l'Eucaristia

Els tres convents de Monges Adoratius Perpètuels del Santíssim Sagrament que hi ha a Catalunya han viscut amb entusiasme l'esperat anunci de la beatificació de la seva fundadora: la religiosa italiana Sor Maria Magdalena de l'Encarnació. Tindrà lloc el pròxim 3 de maig a la basílica de Sant Joan del Laterà, a Roma, i serà presidida pel cardenal José Saraiva Martins. Des de Catalunya es prepara ja un pelegrinatge format per religioses, sacerdots i laics de les diòcesis de Barcelona, Solsona i Vic.

Pàg. 18

Conferència quaresmal del cardenal Amigo

El 17 de febrer el cardenal Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, va impartir una xerrada quaresmal a la parròquia de la Concepció de Barcelona, per parlar sobre La Paraula de Déu en la missió de l'Església. En una església plena de gom a gom, el cardenal va subratllar que la Paraula de Déu és criteri per a la vida i va demanar que sapiguem escoltar aquesta Paraula que ens revela l'amor de Déu. Aquesta xerrada s'emmarcava en el marc de preparació al proper Sínode sobre la Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església.

Pàg. 10

Amics de Jesús

Sant Pere

Pàg. 20

Sumari

Pàg. 23 Tortosa: entrevista a Mons. Xavier Salinas

Pàg. 24 Sant Feliu: ha mort el germà Joaquim Martínez

Pàg. 25 Urgell: se signa un acord per finançar microcrèdits

Pàg. 30 La revista «Vida Nueva» celebra el 50è aniversari

Pàg. 31 Josep Lligadas, guanyador del XVIII Premi Joan Maragall

«Talitá kum»: un evangeli de cinema

La pel·lícula espanyola, que es distribuirà properament en DVD, explica la història evangèlica de la guarició de la filla de Jaire

Pàg. 21

Editorial

Cuba, sense Fidel

El veterà polític cubà Fidel Castro ha presentat la seva renúncia a continuar en el càrrec al capdavant del govern del seu país. Finalitza així una etapa, en la qual el comandant revolucionari ha exercit amb mà dura el control d'aquest petit territori caribeny, amb gran transcendència estratègica internacional.

Fidel es retira i, a diferència de molts altres dictadors, ho fa en vida i de forma voluntària, sense cap pressió que no sigui la de la seva fràgil salut. Ha resistit tot tipus d'atacs i pressions des de tot arreu i no s'ha acovardit mai, però tot té la seva fi, i el fins ara president ha volgut deixar el comandament en una decisió personal amb pocs precedents.

Això no obstant, amb la seva renúncia el «castrisme» no s'acaba pas. I no tan sols perquè Cuba continuarà amb el comunisme com a forma de govern, sinó perquè el seu germà, amb el seu mateix cognom, continuarà al capdavant del país. És cert que ja res no serà igual, perquè el carisma i l'història de Fidel no el tindrà el seu germà Raúl, però a ningú no se li escapa que difícilment el nou mandatari cubà serà una mena d'Adolfo Suárez que conduirà el seu país cap a una transició democràtica. El castrisme viurà, per tant, un nou capítol, incert i desconegut, que probablement no serà gaire llarg, perquè Raúl tampoc no és cap jove, i a tan sols dos anys dels vuitanta, no és previsible que estigui gaire temps en el càrrec.

Cuba s'ha convertit durant les últimes cinc dècades en tot un referent del comunisme mundial. Tot i ser un país tan petit, ha estat un veritable maldecap per a les poderosíssimes administracions nord-americanes, que ho han intentat tot per derrocar-lo sense cap resultat. Perquè fins i tot quan les coses es posaven molt malament, Fidel sempre en tenia una de preparada per sortir de qualsevol situació compromesa. Un exemple d'això va ser la caiguda del comunisme a la Unió Soviètica, principal aliat i sosteniment econòmic cubà. Van passar una crisi sense precedents, però Fidel es va inventar la doble

economia i el boom del turisme per sortir del pas. Quan els Estats Units han assetjat amb els embargaments, Cuba ha aconseguit trobar nous amics, aparentment «democràtics», que des de l'admiració cap al líder cubà li donen suport de totes les formes possibles. Ens referim a Chávez a Veneçuela, Morales a Bolívia, Correa a l'Equador; sense oblidar-nos del vell amic Daniel Ortega, que ha tornat al poder, ara amb el suport de les urnes.

No es pot negar a Fidel Castro una enorme capacitat de resistència i d'adaptació a les situacions que faci falta per tal de sobreviure en el poder. Entre les seves jugades mestres es troba la relació amb l'Església catòlica. Després de molts anys de persecució, Fidel es va adonar que l'Església podria ser-li útil per als seus interessos. Era conscient del gran poder mediàtic, com a líder mundial, que exercia Joan Pau II i el va convidar a visitar Cuba. El pontífex polonès, gens sospitos de simpatitzar amb el comunisme i peça clau en la caiguda del mur de Berlín, es va prestar al joc sabent que era l'única manera que l'Església cubana comencés a tenir algun tipus de llibertat. Amb les seves paraules «Que el món s'obri a Cuba i Cuba al món», el papa Wojtyła va segellar un canvi d'actitud del dirigent comunista cap a l'Església perseguida d'aquell país, que des d'aquell moment va començar a poder desenvolupar mínimament la seva acció pastoral.

Malgrat això, l'Església cubana continua tenint dificultats per dur a terme correctament el seu treball apostòlic. La llibertat religiosa, com tantes altres llibertats i drets humans, continua ben lluny del seu estat òptim. És per això que el Papa va decidir enviar el seu secretari d'Estat, el cardenal Tarcisio Bertone, a l'illa per millorar les relacions entre l'Església i el govern cubà. Com que la visita estava prevista des de feia temps, l'enviat papal trobarà enmig d'aquests canvis que està vivint el país, una bona oportunitat per anar obrint portes a les llibertats, en aquest cas les dels catòlics, per poder viure tranquil·lament la seva fe i les seves creences.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralte (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcs, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCI
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El mèrit de la persona no es troba en les seves bones qualitats, sinó en el bon ús que en sap fer» (Duc de la Rochefoucauld. Escriptor francès. 1613-1680)

Hi ha mèrits aparents, com els obtinguts mitjançant aduldors, interessats a prosperar a costa dels qui airegen el seus «talents i virtuts» (inexistents o poc rellevants però voluminosos). El cèlebre Quevedo va escriure: «Del mèrit propi surt la resplendor, no de la tinta de l'adulador.» Però anem a la «frase». Amb un terreny prou capaç i sòlid, es pot construir i edificar; ara bé, si no s'inicien i finalitzen les obres, ens haurem quedat «només amb la possibilitat i la desil·lusió». Comparativament, ens haurem quedat només amb les

bones qualitats, no «amb el seu bon servei», que és on rau el mèrit. Quantes persones dotades de qualitats positives i admirables, ja sigui per mandra, per manca de voluntat, desil·lusió o altres alts i baixos, no les materialitzen, no les posen en pràctica, «no les fan rendibles en benefici de la societat»? És una actitud de «desamor», és una frustració. N'hi ha prou de començar a «actuar» per adonar-se de la distància entre «no ésser» i «ésser»: entre sentir-se poc menys que mort i «vital, eficaç i feliç»!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Mares coratge

■ **Mans Unides impulsa la campanya 2008 amb el lema «Mares sanes, dret i esperança»**

Des del moment en què una dona occidental sap que està embarassada s'obre per a ella un ventall de revisions i controls mèdics tan ampli que ha fet que als nostres països, a diferència d'altres èpoques, la maternitat sigui viscuda amb il·lusió, esperança i gran tranquil·litat tant per a la salut de la mare com del nadó. El que és tan

habitual entre nosaltres només és una quimera en molts països necessitats, on les dones molt sovint perden la vida durant l'embaràs o en el moment del part. Pel que fa als seus fills, o bé moriran juntament amb la mare, o bé tiraran endavant però sense el suport tan necessari de la dona que els va donar la vida.

Amb el lema «Mares sanes, dret i esperança», durant aquest any 2008 Mans Unides treballarà l'objectiu del mil·lenni núm. 5: millorar la salut maternal, la fita del qual és reduir, per a l'any 2015, en tres quartes parts la taxa de mortalitat materna.

Segons Nacions Unides, les morts, lesions i discapacitats relacionades amb l'embaràs són els problemes més desastrosos del món. Es calcula que més de mig milió de dones, aproximadament una dona per minut, moren a l'any com a resultat de les complicacions durant l'embaràs o el part. En relació amb el percentatge de parts amb assistència sanitària, es calcula que una de cada setze dones de l'Àfrica subsahariana morirà com a conseqüència de l'embaràs o el part, mentre que als països industrialitzats el percentatge només és d'una de cada 4.000.

Matrimoni infantil, embarassos adolescents, abús sexual, tràfic i explotació, infecció pel VIH en l'embaràs, mutilació o ablació genital, manca d'accés a serveis bàsics com l'aigua i els sanejaments... tots aquests ingredients porten la dona, pilar bàsic de la família i de la societat, a ser una de les persones més vulnerables d'una cultura fortament masclista, discriminatòria i analfabeta. Per això, l'objectiu que s'ha proposat Mans Unides per a aquest any 2008 és incrementar l'atenció mèdica de les dones però de sobre de tot promoure la formació tant de dones com d'homes.

Les dones tenen cinc vegades més probabilitats de patir malalties de transmissió sexual que els homes, les quals augmenten la probabilitat d'infectar-se amb el VIH-

Les dones són un dels col·lectius més vulnerables.

sida. A més, l'elevada taxa d'analfabetisme entre les dones impedeix que coneguin els riscos de la infecció i les possibles estratègies de protecció.

La cruesa de la sida a Àfrica és malauradament ben coneguda per Anne Daban, missionera *idente* que, després de passar per l'Índia, Sri Lanka i el Perú, el 1988 va arribar al Camerun i, des del 1991, treballa a la diòcesi de Yaoundé. Nascuda a Cambrai (França), el 1958, és doctora en medicina i diplomada en medicina tropical, i és especialista en lluita contra la sida i medicaments essencials. Des del 2002 és responsable del projecte de lluita contra la sida a Yaoundé, tasca que compatibilitza amb la seva feina com a responsable d'un centre d'activitats polivalents per a joves.

Anne Daban va ser uns dies a Espanya per donar a conèixer el seu testimoni amb motiu de la presentació de la campanya 2008 de Mans Unides «Mares sanes: dret i esperança». Més en concret, va tenir l'oportunitat de visitar les diòcesis de Granada, Còrdova i Guadix abans de tornar a la seva realitat africana.

«Gràcies al projecte de lluita contra la sida, hem aconse-

guït reduir la transmissió del VIH de mare a nen del 35% al 7,1%», afirma esperança-da Anne Daban en declaracions a *Catalunya Cristiana*. A banda de l'atenció mèdica, el projecte també té com a objectiu atendre les famílies des del punt de vista social, psicològic, econòmic i espiritual. Per això, mitjançant tallers de costura o tasques d'artesanía, l'objectiu també és aconseguir que les comunitats tirin endavant sense dependre de les ajudes concretes que puguin rebre.

Les dones són les principals víctimes de la sida i fins a tal punt és així que aproximadament el 70% de les persones ateses en el projecte que dirigeix Anne Daban són dones. Viuen la doble discriminació de ser dones i a més de ser seropositives, la

Cartell de la campanya 2008.

por de ser abandonades, repudiades o maltractades.

«És molt important sensibilitzar la població de la realitat de la sida, animar els joves a formar famílies estables per evitar la propagació de la pandèmia, parlar de les formes de contagi, convidar-los a no abandonar els éssers estimats quan estan malalts», explica Anne Daban. El principal aliat del VIH és precisament la ignorància i per això el projecte de Yaoundé anima les dones infectades que amb el seu testimoni facilitin formació i informació a altres dones que també poden resultar víctimes del virus.

A més, el projecte ha anat estenent la seva xarxa a les més de 120 parròquies que constitueixen la realitat diocesana de Yaoundé. De moment, fins a 76 parròquies ja compten amb persones formades sobre la realitat de la sida que acullen tant els malalts que truquen a la seva porta com els que es troben abandonats a casa.

La conseqüència directa de la mort de les dones per sida és la situació d'orfandat en la qual es troben els seus fills. «Actualment hi ha més de 13 milions d'orfes a Àfrica», diu afligida aquesta missionera *idente* que va tenir la sort de treballar com a voluntària a l'Índia en temps de la mare Teresa de Calcuta.

Davant d'aquesta realitat l'objectiu és trobar famílies cameruneses d'adopció per a aquests nens i, si és possible, que siguin els mateixos familiars els qui se n'encarreguin. «Animem les dones malaltes a deixar escrites les últimes voluntats, no en el sentit d'un testament jurídic, però sí d'un escrit que deixi constància de amb qui desitgen deixar els seus fills», afirma la religiosa.

Amb cada projecte que finança Mans Unides arreu del món, amb cada iniciativa que promouen homes i dones lliurats al bé dels altres com la religiosa Anne Daban, es fa realitat l'esperança en un futur millor i l'oportunitat de reduir les desigualtats entre països. Sens dubte, les dones tenen un paper cabdal en el futur tant de la societat occidental com dels països més pobres, on la seva realitat d'esposes, mares, treballadores i impulsores de la societat és un mèrit que tots els missioners i cooperants els reconeixen. La força i el futur d'aquestes comunitats és a les mans de les mares coratge. (C.M.)

Presentació de la campanya a Tarragona

Mans Unides a Tarragona va presentar el dimecres 13 de febrer la campanya «Mares sanes, dret i esperança», i ho va fer mitjançant una taula rodona celebrada a la sala d'actes de la Cambra de Comerç de la ciutat.

La delegada de Mans Unides a Tarragona, Satur Sosa, davant d'unes seixanta persones va presentar la taula rodona amb la participació de diferents ponents de l'àmbit social, sanitari, periodístic i de voluntariat. El pediatra Xavier Allué va fer una extensa exposició sobre les causes de la mortalitat materna i les seves conseqüències, la problemàtica de les dones i la seva situació als països més desfavorits.

Per la seva part, Erenia Alvarez, voluntària de Mans Unides, va presentar els objectius de l'organització no governamental durant aquest any i quins són els reptes i projectes que es volen assolir. Per últim, el fotoperiodista Pere Ferré va relatar la seva experiència després d'haver col·laborat amb una maternitat de Nicaragua i la dificultat de les mares i dones embarassades a rebre una assistència sanitària adequada.

Durant l'acte es van donar a conèixer els quatre projectes que Mans Unides de Tarragona s'ha compromès a finançar aquest any 2008. En primer lloc es destinaran 37.000 euros

per ajudar a construir un centre sanitari per a l'hospitalització de dones embarassades, nens prematurs, atenció de malalties comunes, així com la realització de campanyes d'educació i formació, entre d'altres. Aquest centre s'ha d'aixecar al districte de Sunkuru, a la República Democràtica del Congo.

També és previst dotar de 45.732 euros 15 aldees de Kaital, a l'Estat de Haryana, per tal de millorar les condicions generals de vida dels sectors més marginats, especialment les dones, mitjançant l'alfabetització, la promoció i la garantia dels serveis sanitaris bàsics.

El tercer projecte va dirigit a subvencionar amb 116.250 euros una quarantena de pobles del districte d'Ahmednagar, a l'Estat de Maharastra, per reformar i equipar un dels centres existents per poder dur a terme programes de formació integral i potenciar-ne el desenvolupament.

Finalment, es donarà suport amb 62.394 euros a un pla de desenvolupament en 10 districtes de la regió de Huanuco, al centre del Perú, amb grans nivells de pobresa extrema i on la població infantil pateix una greu vulneració dels seus drets. (Joan Boronat)

Projectes per millorar la salut materna al món

Mans Unides treballa en més de seixanta països d'Àfrica, Amèrica Llatina, Àsia i Oceania per tal de garantir a les dones del Sud el dret a una maternitat saludable. Coincidint amb la campanya «Mares

sanas, dret i esperança», donem a conèixer alguns dels projectes que s'impulsen arreu del món per tal de reduir la mortalitat derivada de la maternitat i promoure els parts amb assistència mèdica.

Construcció d'una maternitat a Umuahia (Nigèria, Àfrica)

Umuahia és una ciutat de l'estat d'Abia, al sud de Nigèria. Encara que el país compta amb prou riqueses naturals per millorar la qualitat de vida de la seva població, la majoria dels seus habitants —prop de 150 milions— viu en una situació de manca de serveis bàsics. A la zona sud on es troba Umuahia, les famílies exerceixen una activitat agrícola primària, gairebé de subsistència. L'escassetat de la producció i la deficient alimentació, juntament amb l'aïllament de les comunitats, afecten la qualitat de la salut de la població en general. La situació de les dones i dels nens s'agreuja per la pràctica de mètodes tradicionals nocius i per la dificultat d'accés, físic i econòmic, als centres de salut. La Congregació de les Filles de Maria van comprovar l'alt índex de mortalitat maternoinfantil i la quantitat de casos de malformacions i de discapacitats

motivades per la falta de cures pre i postnals. Consideren la necessitat de comptar amb una maternitat que ajudi a millorar la qualitat de la salut maternoinfantil de les seves famílies. Per això, han sol·licitat a Mans Unides ajuda per construir una maternitat que constarà de sala d'atenció prenatal, sala d'atenció postnatal i paritori, sala d'admissions, sala de capellans, oficina, sales de consultes, sales d'infermeres, farmàcia, cuina, magatzem i 3 habitacions privades. A més, es capacitaran dues llevadores perquè imparteixin sessions de formació a les mares. Els beneficiaris han acordat formar a cada poble un comitè que motivi la població per acudir al centre. Les beneficiàries directes anuals seran 400 dones i els seus fills.

Campanya de salut dirigida a la dona a Kenya (Àfrica)

El 10% de les dones de Kenya pateixen el problema de la fístula vesicovaginal, però poques accedeixen a la cirurgia a causa de l'aïllament a què les sotmet la societat pel fet de patir aquesta malaltia i per la falta d'informació. La majoria no saben que és un problema solucionable a través de la cirurgia. L'any 2004 l'hospital Missioner Jamaa, regentat per les Germanes

de la Mare de Déu de la Caritat, va rebre ajuda per començar un programa de cirurgia reparadora en dones amb fístula obstètrica i per formar el personal per dur a terme les cures pre i postoperatòries i la posterior rehabilitació. Aquestes ajudes van permetre dur a terme 95 operacions i rehabilitació amb bons resultats, no obstant això, poques persones són conscients de l'existència del programa i cal donar-lo a conèixer a través dels mitjans de comunicació com la ràdio, la televisió i la premsa.

El projecte es desenvolupa a l'Hospital de Jamaa, que es troba en un dels suburbis de la ciutat de Nairobi, encara que tindrà també incidència a la resta del país ja que es tracta d'una campanya als mitjans de comunicació. Les beneficiàries directes seran unes 3.000 dones que pateixen a l'any aquest problema. Han sol·licitat de Mans Unides finançament per a aquesta campanya de conscienciació i d'informació. Amb aquest projecte s'espera que el nombre de dones operades s'incrementi fins a les 200 en dos anys i que a poc a poc la societat que envolta aquestes dones se sensibilitzi en el coneixement del problema i no consideri aquesta malaltia com un estigma per a la dona que la pateix.

Ampliació i adquisició d'equipament per a una unitat d'obstetrícia a Benín (Àfrica)

Menontin és un barri perifèric de Cotonou, capital econòmica de la República de Benín, a l'Àfrica Occidental. És un barri que compta amb una població d'uns 25.000 habitants dedicats al petit comerç i amb una economia de subsistència. L'hospital de Menontin fa nou anys que funciona al barri de forma reeixida i amb una gran afluència de gent, ja que amb el temps la població cada vegada té més confiança en el personal sanitari. L'hospital disposa de zona de pediatria, maternitat, laboratori, traumatologia i medicina general. En la secció de maternitat, concretament, el nombre de consultes prenals, parts i cesàries ha augmentat considerablement els darrers anys, si bé també ha augmentat el percentatge de

morts maternoinfantils com a conseqüència de l'escassetat de material adient per fer diagnòstics precoços i possibilitar la reanimació dels recent nascuts.

Amb l'adquisició del material adient es pretén disminuir aquest percentatge i donar un millor servei a la secció de la maternitat de l'hospital tant a l'hora d'atendre els parts com de recuperar

els recent nascuts que presentin problemes. La contrapart ha sol·licitat de Mans Unides el finançament necessari per adquirir una taula de reanimació per als recent nascuts, un cardioscopi, així com material per fer cesàries, histerectomies, que donaran servei als 16.000 pacients que acudeixen cada any a la maternitat de Menontin.

Prevenició de l'explotació d'infants i dones a Asansol (Bengala Occidental, Índia)

Asansol, juntament amb sis districtes més de l'Estat de Bengala Occidental, a l'Índia, és un dels llocs que més pateix el tràfic de persones. Organitzat i controlat per xarxes criminals, les dones i els nens són els que més pateixen aquest comerç humà que té com a finalitat destinar persones a treballs en condicions d'esclavitud, explotació sexual i altres activitats il·lícites. Aquest projecte vol facilitar informació i mecanismes de protecció envers les dones i els infants, principals víctimes del tràfic de persones. Es rescataran i rehabilitaran infants i joves víctimes de l'explotació i s'intentarà mobilitzar la comunitat en contra del tràfic infantil, alhora que es lluitarà contra l'abandonament escolar que sovint deriva en marginació, delinqüència i prostitució. El nombre de beneficiaris directes serà de 2.690 l'any.

Construcció d'un centre maternoinfantil a Haití (Centreamèrica)

La població de Vaudreil és una de les localitats més pobres de la Secció Comunal de Morne Rouge, a la Comunitat de la Plaine-du-Nord. Es troba a 7 km de Cap-Haïtien, la segona ciutat d'Haití, situada al nord i a 250 km de la capital, Port-au-Prince. La taxa d'atur és del 85% i la taxa de mortalitat maternoinfantil, que és el problema que es pretén abordar amb el projecte, és molt alta. La majoria de les llevadores que atenen els parts són d'edat avançada i no han seguit cap procés per tal de millorar els seus coneixements. El projecte té com a objectiu dotar la població d'un centre específic per a l'atenció maternoinfantil capaç d'atendre cada dia almenys 35 mares gestants i dones en edat fèrtil.

Programa de salut rural a Tonk (Rajasthan, Índia)

El districte de Tonk, al sud-est de l'Estat de Rajasthan, és un dels districtes més endarrerits, amb l'índex més elevat de descastats, on les xifres de mortalitat infantil i maternal superen les estatals. Pràctiques com el matrimoni infantil, la intocabilitat o el sistema de castes són freqüents entre els habitants. L'organització Bal Rahsmi fa quinze anys que treballa a la zona en diferents programes d'educació infantil i no formal. En aquest temps, Bal Rashmi ha fet diversos tallers de formació per a dones i ha aconseguit que s'organitzin en grups d'autoajuda. Mans Unides ha col·laborat en els tres darrers anys en un projecte que pretén millorar les condicions sanitàries i educatives, i facilitar l'accés a un crèdit a dones que viuen per sota de l'índex de pobresa en 92 poblets de la zona. Amb el projecte s'han capacitat trenta treballadores de salut, s'han creat 54 grups de dones, 42 grups de noies joves i 26 grups de crèdit. A més, 209 dones han iniciat petits negocis a través del programa de crèdit i s'han establert centres d'alfabetització i d'educació no formal als poblets. El projecte ha beneficiat 2.730 persones.

Mans Unides de la diòcesi de Tortosa a l'Índia

L'Índia, país de grans contrastos, té actualment més de 1.100 milions d'habitants. Al costat de regions molt riques, encara hi ha molta població que viu en unes condicions força precàries. Des dels inicis de Mans Unides ha estat un dels països destinataris dels nostres projectes i en la campanya del 2007 va ser el país prioritari. La diòcesi de Tortosa també ha estat estretament vinculada a aquest país asiàtic.

Durant la primera quinzena del mes d'octubre passat, vaig tenir l'oportunitat de participar en un dels tres viatges de formació que els serveis centrals de Mans Unides organitzen anualment.

El grup, format per sis persones de diferents delegacions espanyoles i dels serveis centrals, vam viatjar a la regió d'Assam, que forma part del departament del NE de l'Índia, situat entre Bangla Desh i Myanmar. El riu Brahmaputra recorre més de 700 km pel territori d'Assam. De clima tropical, el paisatge combina els boscos humits amb els inacabables camps de te i arrossars, que li donen una gran bellesa. La població és molt variada. Contràriament al que succeeix a gran part de l'Índia, aquí el sistema de castes pràcticament no existeix, ja que és un territori bàsicament tribal (assamesos, adivasi, boros, mishing...).

L'objectiu del nostre viatge era conèixer i compartir durant uns dies la vida de les comunitats assameses, en les quals Mans Unides té nombrosos projectes de desenvolupament. Vam compartir l'experiència de les dones que treballen als *tea garden*, on han de recollir de 35 a 40 kg de fulles de te diàriament a canvi d'un jornal de 0,60 euros. Els homes, al seu torn, s'ocupen d'elaborar el te a la factoria i el seu jornal diari pot ser una mica més elevat, d'uns 2 euros. Moltes de les famílies que treballen en aquestes plantacions són de la tribu adivasi i viuen en unes condicions molt precàries, no només des del punt de vista econòmic sinó per la falta de reconeixement dels seus drets. Fins i tot els altres grups tribals els tenen una gran desconsideració.

Mans Unides té una sèrie de projectes de promoció de la dona i, concretament, vam visitar el de la germana Anna Topno. Des de fa més de dos anys coordina un grup de voluntàries, treballadores socials i religioses que acudeixen a les aldees de la diòcesi de Dibrugarh per donar formació a aquestes dones, sovint mares joves amb força fills i que són el pilar de les famílies. Constatem que l'atenció a la dona és prioritària als països del Tercer Món.

Un altre problema que cal atendre és l'escolarització, ja que la realitat és que molts infants abandonen ben aviat l'escola per ajudar a casa. Les parròquies especialment fan un treball magnífic! A més de tenir un centre escolar propi, solen disposar d'un *hostel* o internat per acollir els xiquets i xiquetes de les aldees i evitar així que abandonin la seua formació. Mans Unides té molts projectes educatius i amb molt de goig vam poder visitar-ne alguns, com els de Teok, Jakhalabandha o Mariani.

També la formació professional com a opció en els joves és un objectiu fonamental. Batamari, per a nois, i l'escola femenina per a auxiliars d'infermeria a l'hospital de Borganj van ser dues visites més que vam fer.

Un altre dels projectes que vam visitar va ser la reconstrucció de cases a l'illa de Majuli. Ens hi vam desplaçar en un transbordador atapeït de gent, bici-

cletes, motos i cabres. Majuli és al mig del riu Brahmaputra i és una illa de sorra. Les cases són barraques de canya construïdes sobre els aiguamolls i quan arriben les fortíssimes pluges monsoniques s'enfonsen. Mans Unides va finançar un projecte que consistia a reforçar amb ciment els pilars que sustenten les cabanes, ja que eren de bambú.

Tots els moments compartits amb els xiquets, les dones, les famílies, les monges que els atenen o els rectors de les parròquies van ser extraordinaris. En arribar a qualsevol lloc ens esperava tota la comunitat per oferir-nos un cerimonial de benvinguda. Cantaven i ballaven, ens obsequiaven amb els mocadors típics de la seua tribu, les flors i ens

oferien el te. L'alegria que expressaven amb la nostra presència i, per sobre de tot, l'agraïment a Mans Unides per estar al seu costat donant suport a la seva tasca de promoció i de progrés és el millor que ens podíem endur del nostre viatge. L'hospitalitat amb què ens acollien, la senzillesa, la generositat d'estar pendents de nosaltres en tot moment, són uns valors que la nostra societat tan rica i pròspera ha anat perdent i que valdria la pena que ens plantegegem de recuperar.

Em va colpir especialment, potser perquè sóc docent, la il·lusió dels xiquets per anar a escola i aprendre. El respecte als mestres, l'educació que expressaven quan entràvem a les classes —classes amb 60 xiquets o xiquetes que no tenen res a veure amb els nostres magnífics equipaments!—, la satisfacció amb què les noies que estudien infermeria ens explicaven els seus progressos els atorga una dignitat difícil d'expressar si no estàs amb ells, compartint la seua experiència.

Totes aquestes vivències ens van donar una gran força per continuar treballant des de Mans Unides al seu costat.

La nostra diòcesi col·labora any rere any amb els diferents projectes i voldria que aquest testimoni serveixi per encoratjar més tots els ciutadans que fan possible que en llocs molt allunyats de casa nostra uns xiquets puguin anar a escola, unes dones tinguin més reconeixement, uns nois siguin bons professionals i, en definitiva, que uns pobles puguin caminar pel camí del desenvolupament i de la justícia.

Maria Balart Altés

Delegada de Mans Unides de Tortosa

Marxa de la Solidaritat a Tarragona

Un any més va tenir lloc a Tarragona la Marxa de la Solidaritat, impulsada per Mans Unides. En aquesta catorzena edició, que es va fer el dimecres 13 de febrer, hi van participar un miler d'alumnes de tercer i quart d'ESO pertanyents a deu centres educatius de la ciutat: Col·legi Aura, Escola Joan XXIII de Bonavista, IES Martí i Franquès, Sagrat Cor, Joan Roig, Col·legi les Teresianes, Col·legi Sant Domènec, Escola Mare de Déu del Carme i el Col·legi del Carme.

L'objectiu de la marxa era recaptar fons per ajudar a finançar la construcció d'una maternitat i dispensari al districte de Sunkuru, al cor de la República Democràtica del Congo. Allí les instal·lacions sanitàries van ser destruïdes i saquejades, i el personal sanitari va fugir a causa de les guerres. Des d'aleshores, els habitants de la zona han de recórrer llargues distàncies travessant rutes insegures per rebre atenció sanitària bàsica. Aquesta situació eleva l'índex de mortalitat de les dones i dels seus fills.

Els alumnes participants a la Marxa de la Solidaritat, com és habitual, es van buscar uns espònsors perquè aportessin una quantitat econòmica determinada per cada quilòmetre recorregut. La ruta va començar a l'auditori del Camp de Mart, on un grup d'animació va ajudar a desafiar i foragitar el plugim amenaçador. Escolars i professors van recórrer un total de 20 quilòmetres, per arribar a la muntanya del Llorito i retornar a la ciutat, amb parada final a la plaça de la Font. A cada cinc quilòmetres del recorregut hi havia un «control» per segellar la targeta que certificava que s'havia fet íntegrament la caminada.

Tant Satur Sosa, presidenta de Mans Unides a Tarragona, com Nati Moncusí, responsable de la Marxa, van ressaltar la importància «d'un acte que cada any aconsegueix sensibilitzar el jovent que hi participa envers les necessitats del Tercer Món».

(Joan Boronat)

Molta participació en el Sopar de la Fam de Lleida

La parròquia de la Mare de Déu de la Mercè dels pares mercedaris de Lleida va acollir el vespre del dissabte 9 de febrer l'Eucaristia que cada any se celebra a la diòcesi amb motiu de la campanya contra la fam al Món de Mans Unides. El rector, el P. Joaquim Millan, va presidir la celebració, que va ser molt viscuda i participada amb la lectura inclosa del manifest de la campanya per la presidenta de Mans Unides, Pilar Menéndez. Tot seguit, als locals parroquials es va fer el ja tradicional Sopar de la Fam amb més d'un centenar de comensals. Pilar Menéndez va manifestar la seva satisfacció per la nombrosa participació en aquesta jornada i molt especialment per l'acollida de la comunitat mercedària. La recaptació va ser de 1.140 euros.

Les accions de Mans Unides no s'han centrat solament a Lleida ciutat, sinó també als pobles de la diòcesi. Així, a l'Alpicat Mn. Carles Sanmartín, que ha arribat a la diòcesi després d'haver estat sis anys de missioner a Burkina Faso, va presidir l'Eucaristia. Tot seguit es va fer una xocolatada popular en què es van recollir 4.000 euros. El dissabte 16 de febrer també es va fer un Sopar de la Fam a les Borges Blanques amb més de 400 participants, seguit d'un festival benèfic. És previst també celebrar actes de Mans Unides a pobles com Rosselló i Ivars de Noguera, entre d'altres.

Els actes de Mans Unides a Lleida acabaran el 28 de març, a les 20.30 h, amb un extraordinari concert a càrrec de diverses Corals de les Terres de Lleida. L'escenari serà com ja és habitual l'Auditori Municipal Enric Granados, cedit per la Paeria.

Tot el que Mans Unides de Lleida recapti en la campanya 2008 serà destinat a un projecte d'ajuda per a la construcció d'una escola per a nens tribals a Pallikunnu, a l'Índia. (Jordi Curcó)

L'ENTREVISTA

Rosa Pradas és delegada de Mans Unides de Barcelona

—Quins són els trets característics que defineixen l'ONG Mans Unides?

—Puc afirmar que és una de les millors ONG que existeixen. En primer lloc perquè els projectes de desenvolupament que realitza no són impulsats des d'aquí, sinó que sorgeixen de les mateixes comunitats necessitades, la qual cosa dóna un gran valor al projecte perquè no és el que nosaltres proposem sinó el que ells necessiten, proposen, gestionen, supervisen i en fan el seguiment corresponent. Quan a nosaltres ens demanen un projecte és perquè la comunitat ja té assumit que tirarà endavant i tindrà continuïtat; si es tracta de construir una escola, per exemple, el projecte sorgirà com a reivindicació dels mateixos pares perquè els seus fills vagin a l'escola.

En segon lloc, perquè la gestió es porta d'una forma molt austera, de manera que la majoria de persones que treballem en les delegacions som voluntàries (hi ha més de 4.500 voluntaris treballant arreu d'Espanya per a Mans Unides). En tercer lloc, perquè les nostres contraparts, que són normalment religiosos, missioners o sacerdots diocesans, són persones que es lliuren completament al pròxim i ho fan també amb un entusiasme i amb una generositat admirables, sense esperar cap mena de recompensa.

—En quin sentit la salut de les mares és un dret i és una esperança?

—Totes les mares tenim el dret de viure la maternitat de forma que no sigui perjudicial per a la nostra vida; tenim dret de viure-la de manera joiosa i no com un càstig. Lamentablement, en moltes ocasions les mares viuen la seva maternitat com un càstig i com una càrrega: perquè han estat violades, perquè les han obligat a contraure matrimoni molt aviat, perquè les condicions socials i familiars les induïxen molt sovint a tenir embarassos molt seguits... La maternitat hauria de ser un dret escollit, joïós, responsable, però mai una càrrega o un càstig.

A més, de tots és sabut que una dona sana —i no únicament en el sentit d'absència de malaltia, sinó en la capacitat d'elegir una maternitat saludable que no posi en risc la seva vida— és conseqüència d'una bona formació, que redunda no tan sols en benefici de la dona sinó també en els seus fills, en tota la família i en el conjunt de la societat que l'envolta. És necessari que coneguim conceptes bàsics de sanitat, com alimentar més bé els seus fills, una millor nutrició per a elles durant l'embaràs... Coses d'aquest tipus que a nosaltres ens semblen elementals però que elles desconeixen. Ens costa força assimilar-ho des de la nostra societat consumista i opulenta, però el cert és que hi ha zones del món, sobretot a l'Índia i Àfrica, que encara viuen com en l'època primitiva.

—En quina situació passen les dones l'etapa de l'embaràs i del part?

—L'embaràs se'l passen treballant al camp, recorrent llargues distàncies per anar a buscar aigua, cuidant els seus altres fills, la família... fan el mateix que si no estiguessin embarassades. El que proposem, que és que tinguin atenció sanitària almenys quatre cops durant l'embaràs, pràcticament ningú no ho compleix. Po-

Rosa Pradas és una d'aquelles persones que senten dins del seu cor la necessitat d'ajudar les persones més necessitades i que reconeix que sempre ha desitjat emprar el seu temps en alguna cosa que realment valgués la pena. Fruit d'aquesta crida, va començar a col·laborar amb Mans Unides, va ser durant la campanya de l'any 2000, i a poc a poc va anar prenent més responsabilitats fins a convertir-se, a l'abril de farà un any, en la nova delegada de Mans Unides a Barcelona. Reconeix que el seu currículum acadèmic és molt curt, però el cert és que per a la tasca que li ha estat assignada, en té prou amb el que és necessari: dedicació, esforç, responsabilitat, il·lusió i, el més important fins i tot, amor als més necessitats sense demanar ni rebre res a canvi.

«Moltes mares veuen la seva maternitat com un càstig»

dem estar satisfets i contents si acudeixen una vegada durant l'embaràs a una revisió sanitària.

DONATIUS per telèfon, a les delegacions de Mans Unides. Caixa Catalunya, la Caixa, Caixa Penedès, Caixa Terrassa, Caixa Sabadell, Banc Sabadell, Banco Popular i Servicaixa.

DELEGACIONS DE CATALUNYA I BALEARS:

BARCELONA 934 877 878
GIRONA 972 200 525
LLEIDA 973 269 104
SOLSONA 973 320 183
TARRAGONA 977 244 078
TORTOSA 977 511 428
URGELL 972 880 507
VIC 938 861 555 / 938 892 318

EIVISSA 971 312 774
MALLORCA 971 718 911
MENORCA 971 369 936

Pel que fa al part, amb una mica de sort acudiran a un centre sanitari, però també dependrà de la distància a què es trobin. De vegades no tenen temps d'arribar-hi o bé són tan lluny o les condicions són tan difícils que ja ni s'ho plantegen. Si són ateses en un centre sanitari, tindran un part amb un mínim de seguretat, però si el tenen a casa ateses per una veïna, les conseqüències poden ser lamentables. Si ens referim a l'alimentació del recent nascut, podem dir que està molt arrelada la lactància materna però el cert és que no és el mateix donar el pit amb una bona nutrició que amb una nutrició deficient. Per això, durant aquesta formació integral de les mares els expliquem que la lactància materna és important però que també ho és una bona nutrició i que la cura del bebè es realitzi en unes condicions òptimes.

—Fins a quin punt les dones són el nucli essencial de la família i de l'economia familiar?

—A tots els nivells, i així ho reafirmen els missioners que ens visiten i que ens expliquen el paper de la dona en les comu-

nitats. És un paper essencial: elles són les que donen a llum els seus fills, les que els pugen, els alimenten, les que redrecen la família i es constitueixen en suport de les comunitats on viuen. La força de la dona en aquests països és impressionant. En canvi, el paper dels homes és un pèl passiu, es limiten a treballar quan hi ha feina i poca cosa més.

—Quan una dona mor, en quina situació queda la família que deixa?

—Queda en una situació de desemparament. Si el pare ha de fer-se càrrec dels fills, de l'economia i de l'organització familiar, el cert és que el resultat és una família summament desestructurada. Per això també és molt important la formació dels homes. Un home format valorarà la seva dona d'una altra manera i també concebrà la maternitat d'una altra manera. Així, podrien superar-se situacions lamentables com la d'alguns homes que impedeixen les seves dones d'acudir al metge o al sanitari pel simple fet que és un home el qui les atendrà.

—Quines són les causes més habituals de mort de les mares?

—Les mares moren en els parts sobretot per hemorràgies, per problemes d'hipertensió, per falta d'higiene... Durant l'embaràs moren també per anèmia i una

«La força de la dona en aquests països és impressionant. En canvi, el paper dels homes és un pèl passiu»

nutrició inadequada. Les causes no són iguals en tots els països, perquè per exemple si a l'Àfrica les hemorràgies suposen el 34% de les morts durant el part, a Amèrica Llatina, el 21%. En canvi, els trastorns d'hipertensió només provoquen el 9% de les morts a Àfrica mentre que a Amèrica Llatina el percentatge és del 26%.

—Davant d'aquesta realitat, què pretén la campanya de Mans Unides «Mares sanes, dret i esperança»?

—Tenim dues finalitats principals: en primer lloc, sensibilitzar la població catalana i espanyola de com està la realitat als països del sud posant èmfasi especial en la situació de les mares, en les seves mancances i dificultats, i en com superar-les. Les dones no poden viure en la desesperança, sinó que amb el nostre ajut han d'aconseguir que la maternitat sana i responsable algun dia sigui possible. En segon lloc busquem la captació de recursos per poder finançar projectes que vagin en benefici de les mares i d'una maternitat saludable.

Els nostres fons, principalment, són privats i procedeixen de la col·lecta que es fa cada any el segon diumenge de febrer en totes les esglésies d'Espanya; dels nostres socis, que actualment són més de 89.000 arreu de l'Estat; dels nostres col·laboradors, ja siguin empreses, col·legis, herències, instituts de recursos... Tot un conglomerat social que ens aporta la seva ajuda econòmica.

Reportaje: Carme Munté

Vaticà

església en el món

La Santa Seu demana més prudència per elevar sants i beats

■ Presentat el document vaticà «Sanctorum Mater»

CIUTAT DEL VATICÀ.— La instrucció firmada i presentada pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants, no canvia pas la normativa vigent pel que fa a les canonitzacions i beatificacions, però sí que demana més rigor a les diòce-

sis a l'hora de presentar les diferents causes. En 150 paràgrafs el *Sanctorum Mater* segueix les normes actuals sobre com s'ha d'instruir una causa, recollir-ne la documentació, escoltar els testimonis, fer servir gravadores i, fins i tot, internet.

Pel que fa a la primera fase, anomenada diocesana, el Vaticà demana als bisbes que «se salvaguardi la seriositat de les investigacions» sobre els presumptes miracles. El dret canònic preveu que el procés de beatificació s'obri només després que hagin transcorregut cinc anys després de la mort de la persona. En aquest sentit, el nou document convida els bisbes a «dur a terme les proves determinants abans de decidir de posar en marxa la causa». El bisbe obre el procés després que el postulant de la causa presenta la *positio* (text sobre la vida i les virtuts) del futur beat. En aquest punt el document actual preveu les novetats de la tècnica fent referència a la possibilitat de fer servir internet. Si el procés obté el parer positiu del Vaticà, la causa passa aleshores a la Congregació de les Causes dels Sants. En cas que sigui necessari un miracle perquè no es tracti de la beatificació d'un màrtir, si la comissió mèdica no aconsegueix donar una explicació científica, la Congregació estableix que es tracta d'una intervenció divina per intercessió del futur beat o sant. En el pontificat de Benet XVI els beats són elevats als altars en una cerimònia presidida pel prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants, mentre que es reserva al Papa les cerimònies on s'eleven els sants. Generalment, les beatificacions tenen lloc a les diòcesis de pertinença dels beats.

La instrucció recorda que aquests passos són obligatoris, especialment els diferents

Les canonitzacions són presidides pel Papa a Roma.

nivells de testimonis i les proves científiques. El cardenal Saraiva va voler subratllar, durant la presentació del document a la sala de premsa del Vaticà, que els miracles no els fan els sants, sinó Déu: «El miracle és el segell que Déu imprimeix a la santedat». Pel que fa als testimonis, el Vaticà demana que no se'ls facin preguntes «capcioses, que suggereixin les respostes».

El *Sanctorum Mater* també destaca que la condició indispensable per tirar endavant una causa de beatificació és la «fama de santedat». Cal que l'empenta per elevar una persona als altars vingui de la gent, tal com en les èpoques dels primers cristians era la pietat popular la que creava al voltant de les tombes dels màrtirs l'«aurèola de santedat». El candidat no només ha de destacar en la seva vida per una «absoluta absència d'elements contra la fe i contra els bons costums», sinó que el bisbe està obligat a transmetre a Roma «eventuals elements

contraris a la fama de santedat».

Per al Vaticà, és molt important també evitar de fer creure als fidels que perquè s'hagi posat en marxa una causa de beatificació això signifiqui que el candidat ja pot ser objecte de culte o ja sigui considerat com a elevat als altars. Pel que fa a la inflació de sants durant el pontificat de Joan Pau II, al qual se'l va acusar de crear una «fàbrica de sants», Saraiva Martins va respondre citant el Papa polonès, el qual deia que si hi havia molts sants s'havia de «demandar comptes al

bon Déu» per què suscitava tanta santedat en homes i dones.

Amb el document *Sanctorum Mater* també es van presentar les estadístiques de proclamacions de sants i beats. Si Joan Pau II va proclamar 482 sants i 1.341 beats en 27 anys de pontificat, en dos anys i mig Benet XVI ha elevat als altars 14 sants i 563 beats, dels quals la majoria són espanyols morts màrtirs durant la guerra civil (en total 509 homes i 54 dones).

Pel que fa al procés de beatificació de Joan Pau II, el cardenal Saraiva va dir que, després de la primera «acceleració» del procés (no es van esperar els cinc anys canònics després de la mort), la causa seguirà el curs normal. L'excepció feta per al Papa polonès s'ha fet en la història de l'Església dues vegades més: per a la Mare Teresa de Calcuta i, més recentment, per a sor Lucia de Fàtima.

Marta Nin

El Papa convida els religiosos a redescobrir el seu carisma fundacional

CIUTAT DEL VATICÀ.— Redescobrir el carisma fundacional va ser la invitació feta per Benet XVI als membres del Consell Executiu de les Unions Internacionals del Superiors i Superiores Majors, reunits al Vaticà per reflexionar sobre «alguns aspectes particularment actuals i importants de la vida consagrada». «Tots advertim que en la societat moderna globalitzada —va dir el Papa— cada vegada és més difícil anunciar i testimoniar l'Evangeli.» El Pontífex va assenyalar que els religiosos i religioses no s'han de desanimar malgrat la crisi, tot i que sigui preocupant, perquè «al costat d'aquestes situacions difícils (...) també hi ha signes de recuperació positiva, sobretot quan les comunitats decideixen tornar als seus orígens per viure més d'acord amb l'esperit del fundador» i que «en gairebé tots els darrers capítols generals dels instituts religiosos, el tema recurrent ha estat el redescobriment del carisma fundacional per encarnar-lo de forma nova en el present». (N.E.)

BÈLGICA

Trobada de la Unió de Conferències Europees de Superiors Majors

TORHOUT.— La Unió de Conferències Europees de Superiors Majors (UCESM) va celebrar la seva assemblea general a Torhout, a Bèlgica, de l'11 al 17 de febrer. Els representants de les 39 conferències dels religiosos i religioses dels 26 països d'Europa es van aplegar en aquesta trobada que té lloc regularment cada dos anys. El tema que va concentrar els participants va ser Passió per Crist, passió per la humanitat, viscudes en comunitat. Quina contribució pot aportar la vida comunitària a Europa? Ajudats per experts, els membres de l'assemblea van meditar sobre el sentit de la vida religiosa, viscuda en comunitat. Lloc de fraternitat i comunió en la fe i en la solidaritat, la comunitat, dins de la societat, és un dels signes que la reconciliació i l'esperança són possibles. L'assemblea va redactar un missatge final en el qual expressen les seves conviccions sobre la importància del valor de la vida religiosa per a l'Església i per al món. (Fides)

MÈXIC

Comencen els preparatius per a la TMF

CIUTAT DE MÈXIC.— Ja han començat els preparatius per a la celebració de la sisena Trobada Mundial de les Famílies (TMF) que tindrà lloc a Ciutat de Mèxic del 13 al 18 de gener del 2009. L'acte va ser presentat per Mons. Enrique Glennie Graue, vicari general de l'arxidiòcesi de Mèxic i secretari executiu de la comissió de preparació de la TMF, i Enrique Gómez, encarregat de relacions públiques d'aquesta trobada. En aquesta ocasió el lema serà «La família, formadora en els valors humans i cristians», que expressa l'interès de l'Església catòlica perquè aquestes cèl·lules reflexionin sobre elles mateixes, la situació que travessen i facin una valoració cristiana del matrimoni. Els organitzadors van explicar que la trobada tindrà tres actes

principals: un congrés teologicopastoral, un de festiu-testimonial i una missa.

També es va presentar el logotip oficial que acompanyarà la trobada i que representa una família, a través de siluetes humanes, «d'ella neix l'amor, simbolitzat en tres cors i regida per la fe, representada per la creu a sobre». «La creu representa la presència de Déu com a suport de la unitat de la família. Crist dona força, llum i vida. Els tres cors uneixen o representen la família unida per l'amor i la relació. L'actitud dels membres de la família és de confiança i alegria en el Senyor», van assenyalar els organitzadors. També van indicar que els tres elements, «la família, els cors i la creu tenen com a base una elipse —que representa el món— perquè es vegi com una

fraternitat global». Un detall del logo és la figura de la mare, la qual està embarassada, «detall que apunta al tema de la vida, primer valor fonamental, promogut, custodiat i celebrat per la família».

La primera trobada va tenir lloc a Roma el 1994; la segona, a Rio de Janeiro (Brasil) el 1997; la tercera, novament a Roma el 2000, que va coincidir amb el Jubileu de les Famílies; la quarta, a Manila (Filipines) el 2003, i, la darrera, a València el 2006. (Fides)

Logotip de la trobada.

Espanya

Amèrica Llatina, en peu de missió

■ El 2 de març se celebra el Dia d'Hispanoamèrica

MADRID.— Totes les diòcesis espanyoles celebraran el 2 de març el Dia d'Hispanoamèrica amb el lema «Amèrica Llatina, continent en missió». El missatge d'enguany adreça la seva mirada a la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib feta a Aparecida (Brasil), el maig de l'any passat.

La Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina, amb motiu del Dia d'Hispanoamèrica, ha escrit un missatge en què assenyalava que el lema triat enguany ens situa davant del fruit més important de la Conferència d'Aparecida: «Una consciència renovada sobre la importància decisiva de la missió *ad gentes* per al present i el futur d'Amèrica Llatina». Els bisbes americans van donar protagonisme a la «necessitat urgent que cada comunitat cristiana sigui una autèntica comunitat missionera. Cada fidel d'Amèrica Llatina i d'arreu del món (...) ha de ser deixeble i missioner». Segons la Pontifícia Comissió, actualment és més necessari que mai «reforçar l'evangelització» i cada batejat

ha de prendre consciència de la seva missió. Per això, és vital «la necessitat de buscar l'encontre personal amb Jesús. D'aquest encontre neix espontàniament el compromís missioner».

Per a la Pontifícia Comissió, el compromís missioner implica «una invitació urgent que s'adreça als cristians dels països llatinoamericans i es fa extensiva als cristians d'altres latituds», especialment als que viuen a Espanya. En aquest sentit, crida l'atenció sobre el fet que «Espanya no és només bressol de vocacions missioneres, sinó que en els darrers anys ha començat a ser també destí de preveres que decideixen deixar la seva pàtria per exercir el seu ministeri a Espanya i col·laborar amb la cada vegada més complexa i àmplia pastoral dels immigrants. S'ha produït, d'aquesta manera, un fenomen de veritable "intercanvi mis-

Cartell de la jornada d'enguany.

sioner» que enriqueix i renova totes dues cultures».

Un altre aspecte que assenyalava és que vivim una situació d'afebliment real de la fe cristiana, en la vida social i cultural, i que és urgent «la crida a la conversió personal i a un canvi de vida integral (...)». L'Església a Amèrica Llatina està cridada a emprendre una nova etapa en l'acompliment de la seva missió, cosa que exigeix una veritable «conversió pastoral» que faci de les comunitats cristianes autèntiques comunitats missioneres». Així, la Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina renova novament la invitació al compromís missioner.

Força missionera

També el bisbe d'Astorga, Camilo Lorenzo Iglesias, ofereix una reflexió pastoral per a aquesta jornada al voltant d'Aparecida. En paraules de Mons. Lorenzo Iglesias, «l'assemblea del CELAM serà realment temps de gràcia si dona força a l'Església que es troba a Amèrica Llatina per reimpulsar l'evangelització i per proclamar íntegre el missatge de salvació, per tal que transformi la cultura hedonista, laïcista, materialista i relativista que també s'ha esmunyit en la ment i el cor de molts dels qui es confessen catòlics». El prelat recorda que la integritat del missatge implica, en primer lloc, anunciar Jesucrist i que «tot deixeble és missioner, ja que Jesús el fa partícip de la seva missió. I complir aquest encàrrec no és una qüestió opcional, sinó part integrant de la identitat cristiana».

La proposta que fa el document final d'Aparecida té un contingut i unes orien-

tacions molt concretes per a les Esglésies locals del continent americà. «És significatiu —subratlla Mons. Lorenzo Iglesias— que no miri enfora demanant i esperant col·laboració d'altres Esglésies, sinó que, mirant endins, assenyalava que «necessita un gran impuls missioner». Aquesta és una actitud bàsica de tota comunitat: tenir vitalitat interior i manifestar-la enfora alhora que ella mateixa s'alimenta.» I afegeix: «És prometedora que s'afirmi amb rotunditat que els cristians «no podem restar a l'espera passiva als nostres temples, sinó que és urgent acudir

en totes les direccions per proclamar la victòria pasqual del Senyor de la història».

El bisbe d'Astorga recorda que Aparecida no oblida les conclusions de les anteriors assemblees, on es va fer una clara «opció preferencial pels pobres, ja que l'evangelització no pot separar-se de la solidaritat amb els necessitats i de la seva promoció humana, de manera que els pobres en són els destinataris privilegiats». També comenta que «els evangelitzadors han de recuperar fervor espiritual conservant l'alegria d'evangelitzar fins i tot en els moments i els llocs més difícils».

L'Església espanyola s'ha d'implicar amb l'evangelització a Amèrica Llatina, subratlla el prelat: «L'Església a Espanya, des del moment de l'arribada dels espanyols al continent americà, es va sentir responsable d'evangelitzar-lo i sempre hi ha estat present enviant-hi religiosos, religioses i preveres diocesans. L'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispanoamericana, OCSHA, hi ha enviat en els darrers anys més de 2.300 preveres a anunciar la Bona Nova i actualment encara n'hi ha uns 400.» Si bé el document d'Aparecida promou l'impuls missioner de l'Església llatinoamericana, Mons. Lorenzo Iglesias subratlla que «això no ens impedeix ni ens disculpa de continuar mantenint en aquest continent missioners espanyols, i si hem descurat aquesta col·laboració «cal recuperar el valor i l'audàcia apostòlica». En aquest sentit, anima a col·laborar en el Dia d'Hispanoamèrica perquè «la col·laboració de totes les Esglésies d'Espanya farà possible un anunci més eficaç de Jesucrist amb obres i paraules». (C.C.)

COLÒMBIA

Campanya quaresmal «Compartir amb alegria»

BOGOTÀ.— Amb la Quaresma comença també la Campanya de Comunicació de Béns que cada any promou el Secretariat Nacional de Pastoral Social per ajudar les víctimes de desastres naturals, de la violència o del desplaçament forçat. La campanya acaba el 23 de març, Diumenge de Resurrecció. L'objectiu de la campanya d'enguany és contribuir a la formació de la consciència solidària, per poder fer front amb més humanitat i eficiència a les situacions de tants homes, dones, infants i avis que viuen cada dia situacions de desastres naturals per contribuir a la seva promoció integral. (Fides)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

P. ATEF KERYAKES, CAPELLÀ EGIPCI, ÉS RECTOR D'AHNASIA

«Com a cristians, mirem d'establir un diàleg amb els musulmans»

El pare Atef Keryakes és un capellà egipci que va estudiar dos anys a prop de Roma i que ara s'encarrega d'una parròquia al poble d'Ahnasia, a la província de Bani Swef, on viu el seu ministeri senzillament, sense por, però

també sense arrogància. A la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola, va explicar com es viu a Egipte la Quaresma, va parlar de la mortificació cristiana i de la necessitat, per a tots els fidels, de portar la creu. Una creu que per als cristians

egipcis moltes vegades es tradueix en persecució oberta, però de la qual el P. Atef prefereix no parlar per por de represàlies i venjances. Això no obstant, vencent la seva inicial timidesa, va acceptar respondre unes preguntes.

—Què significa, per a vostè, ser capellà?

—Primerament, ser servidor de tots els homes, ser treballador ortodox, ser pare per a la comunitat cristiana i ser germà per a totes les persones. Cada dia dono gràcies al Senyor per la meua comunitat, perquè jo, com a capellà, no sóc digne d'estar amb ells.

—Com són, a Egipte, les relacions amb els fidels de l'islam?

—Amb els musulmans vivim com una sola família, i em refereixo als nostres germans senzills. El problema són els terroristes, que es posicionen en una doctrina molt dura. Amb les famílies senzilles i les persones normals no hi ha problemes particulars perquè no pensen que ser cristians sigui una cosa dolenta. És amb els terroristes quan les coses canvien.

—Després de la crisi internacional amb la guerra a l'Afganistan i a l'Iraq, les relacions amb ells s'han deteriorat?

—Sí, perquè els terroristes diuen que Amèrica vol matar els musulmans i això és clarament una mentida. Per a ells, els americans són tots cristians. Bush és cristià, i per això creuen que vol matar els musulmans. Van fer manifestacions a Egipte, i en molts altres països islàmics, contra Amèrica i també contra les Esglésies.

—I com ha afectat l'Església?

—En aquestes manifestacions han cremat moltes esglésies, com un convent, l'enorme monestir de Sant Abraham, i també la catedral catòlica de Luxor.

—Com es viu com a minoria en un context musulmà?

—La veritat és que no tenim cap dret, no podem parlar ni expressar públicament la nostra fe ni el que pensem. Per exemple, ara per construir una església hem de demanar permís al president i ell ens respon en 50 o 60 anys, però no sabem si respondrà que sí o que no. Encara que l'Estat és laic, se situa contra l'Església.

—Què fan pel diàleg amb els musulmans?

—Estem intentant construir un diàleg. Especialment el nunci apostòlic treballa molt en aquesta direcció, però molts van

entendre molt malament la conferència del Sant Pare a Alemanya, a Ratisbona. Vull dir una cosa: els professors i els intel·lectuals musulmans saben que el Sant Pare té raó, però els terroristes volien malinterpretar-lo.

—En l'àmbit de la parròquia, què feu per aquest diàleg?

—L'Església sempre és oberta a totes les persones: la pregària és per als cristians, mentre que les obres de misericòrdia i de caritat són per a tothom, cristians i musulmans. Per exemple, hi ha jardins per als infants que sempre s'omplen de cristians i musulmans; hi ha unes clíniques, de propietat de l'Església,

per a cristians i musulmans; quan compartim aliments i ajuda són per a tothom. D'altra banda, tenim una casa obra de misericòrdia per a joves fins als 24 anys. Allí hi ha musulmans que s'han convertit al catolicisme i que viuen amb nosaltres en secret.

—Quants cristians egipcis hi ha?

—A Egipte, els cristians són 10 milions dins d'una població de 80 milions de persones. Entre ells, més de sis milions són ortodoxos, la resta són catòlics i protestants. Tots els egipcis som coptes, diem coptes musulmans

i coptes cristians, però els terroristes no accepten la paraula copte perquè pensen que significa cristià, però copte en realitat significa egipci.

—Quina percepció hi ha del futur?

—Som en mans de Déu, la gent li té molta confiança. Cada vegada les coses empitjoren, especialment amb els terroristes, perquè ells volen guanyar el govern i

no sabem què passarà demà. Cada dia el món àrab canvia i no sabem què passarà i l'única cosa que pensem és que volem mantenir la fe en Crist.

—Com són les condicions socials de la comunitat cristiana?

—Els cristians treballen molt, fan fins a tres o quatre feines cada dia per guanyar-se la vida. També rebem moltes ajudes de les Esglésies dels països occidentals i, entre ells, tenim molts amics espanyols que ens ajuden. Amb els diners

paguem els aliments, les classes, els professors, els medicaments per als malalts i els pobres.

—Com es preparen per viure la Set-

mana Santa?

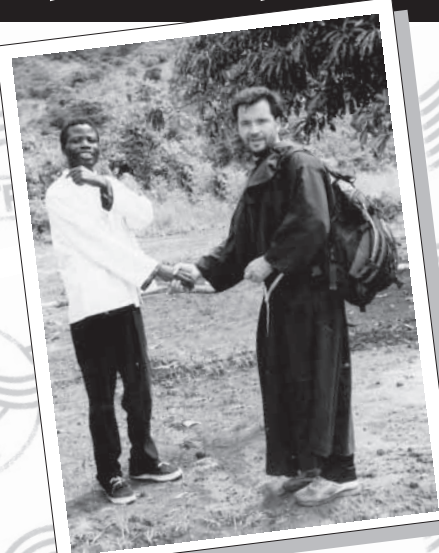
—Amb la pregària, la penitència, el dejuni, el sacrifici, practicant més la caritat i vivint els manaments i els sagraments de l'Església. Segons l'antic ritu copteoriental, la Quaresma comença una setmana abans que aquí, amb la setmana de preparació a la Quaresma. Fem el dejuni sense menjar carn, ni peix, ni llet, ni formatge, ni dolços... Sobretot els ancians mengen pa i sal o pa i te, però sense sucre. I resem des de les cinc del matí fins a les set amb els salms i llegint la Bíblia i, sobretot, amb oracions des del cor.

—Quin missatge transmet a la gent d'aquí, a Occident, i que sovint es manifesta indiferent a la fe?

—Vull dir-los només que visquin lliurement, o sigui, que visquin la llibertat veritable i que segueixin el camí de Déu.

Fabrizio Assandri

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

La Paraula de Déu, criteri per a la vida

■ El cardenal Amigo va impartir a Barcelona una xerrada quaresmal

BARCELONA.— El 17 de febrer l'arquebisbe de Sevilla, el cardenal Carlos Amigo, va fer un viatge llampec a Barcelona, convidat per la parròquia de la Concepció per donar una conferència quaresmal titulada *La Paraula de Déu en la missió de l'Església*, com

a preparació per al pròxim Sínode de Bisbes sobre la Paraula. El temple era ple a vessar i els feligresos van gaudir amb la intervenció del cardenal. Amb un llenguatge clar, directe i ple d'exemples de la vida diària, el cardenal es va ficar l'auditori a la butxaca.

El cardenal va voler començar la seva conferència parlant del desig de la Paraula de Déu, de la qual va assenyalar que «és aquesta manera de sortir a l'encontre dels altres. El Pare surt a l'encontre dels seus fills amb la Paraula. En la Paraula coneixem Déu perquè en la Paraula Ell s'ha revelat a ell mateix». És per això que l'arquebisbe de Sevilla convidava els presents a escoltar la Paraula de Déu per saber com és Déu: «Tan bon punt obri els llavis t'adonaràs del que significa Déu en la teva vida. I Déu ha parlat. I quan parlem, parlem com el que som. I Déu és amor. Per tant, tot el que ha dit Déu és reflex del seu amor envers nosaltres.» I afegia: «Pot haver-hi una paraula més admirable que aquesta?»

Moltes vegades, comentava el cardenal Amigo, ens queixem que Déu no ens parla, que no en sentim la veu, i li demanem llum en situacions concretes, en problemes... I Déu parla, sostenia el purpurat: «Tu has demanat que et parli Déu, i Déu ha sentit la teva súplica i et parla. I Déu diu: quan et fan mal en una galta, para també l'altra; doncs jo dic: el qui me la fa, la paga. Ull per ull, dent per dent. El qui es fica amb mi, tard o d'hora, em trobarà a la cantonada; Déu diu: no us preocupeu de què menjareu ni com us vestireu... fixeu-vos en els ocells del cel, en les flors del camp; doncs jo dic que tot això és poesia i que els diners són un poderós cavaller; Déu diu: no jutgeu i no sereu jutjats; doncs jo dic: pensa malament i l'encertaràs. En què quedem? Tu has suplicat a Déu, i amb sinceritat, que et digués el que has de fer. Doncs t'ho diu!, i desconfies de la seva Paraula.»

L'arquebisbe de Sevilla es preguntava per què demanem a Déu que ens parli, si no li fem cas. «Déu t'assenyala el camí i tu vols agafar-ne un de diferent. La Paraula de Déu és el criteri de la nostra vida. Moltes vegades ens preguntem: "Què he de fer?" Doncs, què faràs? El que li agradi més a Déu! "I com sé jo el que més li agrada a Déu?" Doncs pregunta-l'hi!» I, a continuació, posava un seguit d'exemples: «Fes la prova: què t'agrada més, Senyor, que perdoni el qui m'ha ofès o que el llenci per la finestra; què t'agrada més, Senyor, que no torni a parlar més amb la persona que m'ha ofès o que li doni la mà i la perdoni; què t'agrada més, Senyor, que estigui ple d'orgull i miri els altres per damunt de l'espatlla o que em posi als seus peus per servirlos; què t'agrada més, Senyor, que blasfemi del teu nom o que el lloï; què t'agrada més, Senyor, que segueixi els teus manaments o els meus capricis.»

Si li plantejem aquesta pregunta a Déu, la resposta és clara, perquè «la Paraula ha vingut a nosaltres per l'Esperit que se'ns ha donat. L'Esperit viu amb nosaltres i aquest és un criteri que no falla mai. Pregunta-l'hi a Déu. Fes el que a Ell li agrada i que Déu ens doni forces per seguir aques-

ta Paraula». En repetides ocasions el cardenal va subratllar que la Paraula de Déu és criteri per a la nostra vida i que el que hem de fer no és queixar-nos perquè ens cal la llum, «sinó més aviat perquè hi sentim poc».

Conèixer Déu

El cardenal Carlos Amigo va citar en diverses ocasions sant Agustí al llarg de la seva xerrada. En una d'aquestes referències, destacava que «Déu és el més íntim de la meua intimitat», «el més meu. Puc parlar amb Déu quan vulgui, i amb un llenguatge amb què no m'atreuria a parlar amb ningú. I em sent, i em parla, i li parlo i el sento». Per això, posava en relleu que «la Paraula de Déu ens ajuda a descobrir l'empremta de Déu a través de tota la creació i de totes les coses. No és un llibre, sinó un missatge. És certament una carta que Déu ha escrit als homes, però com també ens diu sant Pau, una carta que ha estat escrita amb el mateix amor de Déu i que ha estat gravada a foc al nostre cor».

La Paraula de Déu és eficaç i crema, deia l'arquebisbe de Sevilla. I llançava aquesta reflexió: «Mira com n'estàs de raquític i escanyolit, espiritualment parlant, perquè no t'alimentes, no et nodreixes amb la Paraula de Déu. La teva Paraula em dona vida, és com una sentència per a la nostra vida, diuen els salms. Però quina joia que la sentència de Déu sigui sempre perdó i misericòrdia. La Paraula de Déu és també com un mocador molt net que Déu posa a les nostres mans, blanc, per poder netejar-nos els ulls i el cor, i veure Déu. Volem veure Déu. Ja que ens posa a les

mans aquest mocador blanc que neteja el cor. Només els nets de cor poden veure Déu. I tenim aquest mocador de la Paraula a les nostres mans, a la nostra disposició.»

Al cardenal no se li acabaven les comparacions per descriure la Paraula de Déu: és llum, és làmpada, és llevat, és «el talent que Déu ens ha donat. No és meu, és de qui m'ha enviat», és benaurança, és font d'espiritualitat... i seguia recordant sant Agustí: «Tota malaltia de l'ànima té en l'Esriptura la seva medicina.» Comentant aquest cita, convidava els presents a contemplar els problemes, les situacions, a la llum de

la Paraula de Déu: «Déu ens ha donat la seva Paraula i en lloc d'acudir-hi, anem a tantes coses distants i oblidem la saviesa de Déu. "Busqueu el Regne de Déu que tota la resta us serà donat d'afegit." Jo busco els afegitons i si ve el Regne de Déu... l'accepto. Ho fem a l'inrevés!»

Per als senzills

La Paraula de Déu és revelada als senzills, als humils. I qui són els senzills?, què és la senzillesa?, es preguntava el purpurat. Ell mateix responia: «La senzillesa consisteix a donar la vida pels altres. El que és difícil és donar la vida, cada dia, sense que es noti, tots els dies: somriure al qui ens maltracta; haver d'amagar-nos per plorar; oblidar-nos dels nostres gustos; sortir de nosaltres mateixos i pensar en els altres; arrancar-nos la pell a tires cada dia per ajudar els altres; treure'ns el pa de la boca materialment per donar-lo al qui passa més necessitat. És donar la vida sense que es noti. Això és la senzillesa, aquests són els senzills.» Per assolir aquesta senzillesa, és imprescindible posar-nos en mans de l'Esperit, perquè «ens dona aquesta possibilitat, ens configura amb Jesucrist, i ens dona aquesta capacitat, que és el do de la saviesa, de degustar

aquesta Paraula de Déu, per actuar d'acord amb la seva Paraula».

Una de les qualitats del cardenal Amigo és que sap connectar amb les persones que l'escolten. I així ho va demostrar a la parròquia de la Concepció: animava, qüestionava, interpel·lava... i de manera directa preguntava a les persones aplegades al temple: «Tu, de quin costat estàs? De l'Esperit de Déu o d'altres criteris? Del qui multiplica el pa, l'alegria, l'esperança, o del qui llença cendra i amarga els altres?, transmet esperança, optimisme, ganes de viure?, de quin costat estàs?, del costat de la Paraula de Déu, que et mana multiplicar el pa, o del qui del pa en fa pedres?, del qui treu els obstacles o del qui els posa?, del qui aplanar el camí o del qui humilia les persones? Tu, al costat de qui estàs?, del costat de la Paraula que salva, que ressuscita, que torna la vida o del qui manlleva l'honor amb la crítica, amb la maledicència, amb les calúmnies?, del costat de qui estàs, de la Paraula de Déu, que és eficaç, o en un altre lloc?»

La xerrada va acabar posant com a exemple Maria, que «va escoltar del seu fill, en diverses ocasions, coses que no comprenia, però que guardava al cor. Les coses grans no les comprenem, les vivim. El cor de Maria era pur, net, sant... Què farem nosaltres? Hem d'introduir-nos en el cor de Crist per sentir-ho tot com se sent des del cor de Crist i viure-ho tot com es viu des del cor de Crist perquè Ell és la Paraula viva que ha vingut a nosaltres».

Rosa María Jané Chueca

On trobem la Paraula?

«L'Església és la dipositària de la Paraula de Crist. Gràcies a l'Església, a tots els batejats, podem conèixer la Paraula de Crist. L'Església és la que ens predica, anuncia i dona la Paraula de Crist. L'Església no pot sinó donar el pa del qual s'alimenta: la Paraula de Déu», indicava el cardenal. «L'Església no sent cap nostàlgia pel passat ni té por del futur perquè el nostre Déu és el Déu del present; perquè la Paraula de Déu trenca totes les circumstàncies del temps. Canviem nosaltres, les circumstàncies, els moments, els dies... però l'amor, la Paraula de Déu, roman.» Segons l'arquebisbe de Sevilla, «l'Església és al món no per claudicar davant de les circumstàncies, sinó per evangelitzar, en qualsevol circumstància i en qualsevol moment. És una Església lliure. La Paraula de Déu no està encadenada i res no ens pot impedir de viure segons aquesta Paraula del Senyor. L'Església és valenta per la caritat i l'amor, perquè la mesura de l'amor és un amor sense mesura. L'Església és valenta perquè no hi ha cap ferida on no vulgui fer-se present per portar un bàlsam i una pomada de l'eficàcia i de la justícia. Aquesta és la valentia de l'Església. La valentia de l'amor que s'esquinça l'ànima per servir els altres». El cardenal Carlos Amigo va aprofitar la xerrada per recomanar la *Lectio divina* i descobrir la presència de Déu en la seva Paraula, amb una lectura càlida i alimentant-se de la Paraula, però tenint en compte que «nosaltres anunciem la Paraula, però compte! en som la veu, però només Jesucrist és la Paraula. Nosaltres posem l'instrument, però només Ell és la Paraula».

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El gust pel silenci

S'ha escrit que «la capacitat de silenci en l'home és el termòmetre de la seva qualitat i noblesa». Dissortadament, avui va augmentant el soroll i va disminuint el silenci. I el silenci és el que més necessitem. La llarga i pausada pel·lícula *El gran silenci* del director Philip Gröning, ha tingut força èxit.

La societat actual està curulla de sorolls, de mil objectes que distreuen la nostra atenció en multitud de petits detalls intranscendents. Avui res no invita a la reflexió. Si volem reflexionar, que és una activitat molt important i molt necessària, ens cal crear silenci en el nostre propi entorn i entrar-hi sense por. El silenci concentra la nostra vida i ens ajuda a aprofundir-la i a viure-la en plenitud.

El silenci és necessari per trobar-nos a nosaltres mateixos i per autodescobrir-nos autènticament; ens ajuda a mirar el passat amb equanimitat, el present amb

realisme i el futur amb esperança. El silenci ens permet contemplar Déu, els germans i la natura amb ulls nous i ens ajuda a projectar-nos vers els altres amb més generositat.

El silenci parla. Sembla una contradicció, però no ho és pas. Tanmateix, cal saber escoltar el silenci, perquè ens ofereix sempre un missatge de saviesa. En el silenci ens autodescobrim, veiem amb major claredat la nostra pròpia vida, el que fem i el que deixem de fer, la qualitat de la nostra existència i allò que Déu i el proïsme esperen de nosaltres. En el silenci escoltem la nostra consciència.

Déu parla en el silenci. Déu, que ens ha creat i ens ha salvat per amor, vol mantenir un diàleg amb tota persona humana. Sense fer silenci en la nostra vida és difícil escoltar la veu amorosa de Déu. I, davant la solitud que fomenta la nostra civilització, ens és molt necessari i molt profitós aquest diàleg interpersonal amb Déu. El silenci crea un clima propici per a la pregària.

El silenci no és pas per suportar-lo sinó per escoltar-lo. Quan sabem escoltar el silenci, aquest sempre és portador d'un anunci de pau interior i de creixement en la nostra vida. El silenci no és pas sinònim de buidor ni d'avorriment. Tot al contrari: a mesura que ens eduquem per copsar tots els seus missatges, ens omplim de riquesa interior i augmenta la creativitat que dóna major sentit a la nostra vida.

Hartiff, escriptor anglès, ha dit que «el silenci és el gran art de la conversa». És ben veritat, aquesta sentència, perquè en la conversa és molt important saber escoltar de veritat l'altre quan parla, i això demana una escolta silenciosa. Del silenci sorgiran les paraules precises que faran viable un diàleg fecund. El temps de Quaresma és molt propici per cercar una mica més de silenci en la nostra vida i moments generosos de silenci en els monestirs de casa nostra.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

El «temps» de la celebració litúrgica

Després d'unes quantes setmanes tornem als nostres comentaris sobre el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, concretament sobre els capítols dedicats a la celebració litúrgica. En el darrer comentari havia glossat la riquesa dels símbols de les celebracions. Ara cal que ens fixem en el temps de la celebració.

El centre del temps litúrgic és el diumenge, el dia del Senyor —*dies domini*. El sant pare Joan Pau II ens va escriure una carta sobre la importància del diumenge en la vida cristiana per recordar-nos que és el fonament i el nucli de tot l'any litúrgic, que té el seu cim en la Pasqua anual, la festa de totes les festes, de la qual el diumenge és el seu record setmanal. Indubtablement, el sentit del diumenge i del descans ha canviat molt en els últims anys. El temps d'oci s'ha eixamplat, i ara el final de setmana —dissabte i diumenge— és per a molta gent ocasió per a descansar, viatjar, gaudir de la natura... L'oci —*otium* contraposat a *negotium*— té cada vegada

més importància i se'ns proposen tot tipus de possibilitats per omplir aquestes hores.

El diumenge és un moment magnífic per donar culte a Déu, per ocupar-nos de les necessitats dels altres i també per descansar, potser recordant que descensem més quan ens preocupem dels qui tenim a la vora en lloc de centrar-nos en nosaltres mateixos. El culte a Déu, que té com a cim la santa missa, troba el seu moment adequat en el diumenge. Tant de bo tots els cristians aprenguéssim a valorar més el sacrifici eucarístic buidant-lo de la seva càrrega de compliment i copsant la riquesa que representa per a l'ànima apropar-se a rebre Jesús!

El temps com a categoria litúrgica no s'esgota en el diumenge, sinó que tot l'any litúrgic permet a l'Església de celebrar el Misteri de Crist, des de la seva encarnació fins al retorn gloriós. Ara mateix, en plena Quaresma, ens preparem per a la celebració de la Pasqua tot purifi-

cant la nostra vida amb la penitència. Cada temps litúrgic té el seu «to» i ha de ser viscut apropiadament. A més, cal que el temps litúrgic moduli la vida espiritual de cada cristià, que d'aquesta manera pot reproduir la mateixa vida de Jesús de manera més harmònica. La veneració de la Mare de Déu i la memòria dels sants, especialment els més propis de cada regió, ens ajuda també en el camí de la identificació amb el Senyor.

No vull acabar aquests breus comentaris sense recordar que la litúrgia de les hores —que per a sacerdots i religiosos és una pràctica habitual, però que pot ser també una manera magnífica de conduir l'oració diària de tots els fidels— ens ajuda a santificar i transfigurar el temps. Els salms, els textos bíblics i les lectures dels Pares de l'Església i dels mestres espirituals, dels quals es compon essencialment la litúrgia de les hores, són una riquíssima font que nodreix la vida espiritual de tots els cristians.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA

opinió

Punt de vista

Antonio Cabello
Salesià

Quaresma, temps d'avaluació i balanç

És un fet que vivim temps tan canviants que la relació pares-fills no és gens fàcil; són molts els pares que em (ens) demanen orientació i ajuda.

Els fills, sense dir-ho amb paraules, demanen als pares que siguin pares com cal i educadors, que hi sàpiguen conversar, crear dins la família un clima de serenor i confiança, que sàpiguen proposar i suggerir més que no pas imposar, que sàpiguen «perdre» temps amb ells, jugar amb ells, perquè les persones són abans que les coses o negocis. Això és qualitat de vida, desig tan d'avui.

Els fills demanen de la mare que sigui una mare com cal (persona de cor, tendresa, amable i afectuosa), bona esposa, bona persona, cristiana exemplar i convençuda que, amb la seva mera conducta, ensenya a treballar, a pregar...

Els fills demanen del seu pare que sigui bon cristià i home sensat que sap actuar per raons i no capriciosament, o tal com rabi.

Ser bon pare significa saber educar amb la paraula encertada i amb l'exemple, i no només amb l'anhel de guanyar i guanyar, gran temptació que ens arrossega, i més avui en què l'«economia» (allò material) és la reina que mana!

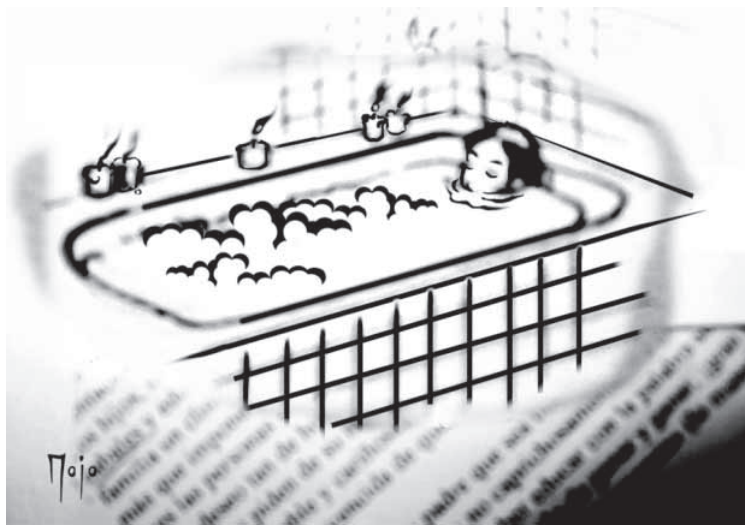
Però, és clar, passa el temps i fàcilment un es capbussa en la feina o el negoci, potser a temps complet i escampant-se de mil maneres, aquí ho veig sovint. I a la llar es van cobrint de pols valors fonamentals de la vida cristiana, tals com l'oració senzilla i freqüent en família, la lectura de l'Evangeli, l'Eucaristia dominical, la confessió, el descans i les sortides, l'ajut al necessitat, les trobades amb la família, amb parelles conegudes, amb grups de fe... el que avui anomenem créixer en l'experiència religiosa, que atorga pau i alegria.

En contraposició, l'abandonament religiós i el buit interior fomentat per l'ambient porten com a fruit buscar

«passar-s'ho bé», gaudir, consumir a dojo, córrer, diners....

Dels valors citats més amunt no és estrany sentir que són bestieses, poca-soltades. En fi, una vida simplement arran de terra ens porta a sentir-nos cansats, com el llebrer després de la cursa.

I els fills, què? Poques coses els fan tant de mal com el mal exemple dels pares en la seva vida moral i religiosa; arribaran a ser grans i, la veritat, faran el que

van veure en els seus pares, sense ni tan sols preocupar-se de transmetre, amb l'exemple, la fe, la pràctica de la pregària, l'honradesa, amb la mateixa naturalitat amb què es transmet la vida. I aquí tenim el jove descregut (cosa freqüent), violent, que es mou en colla, sense voluntat, i fins i tot desafiant els seus pares...

La Quaresma ens convida a «respirar» una mica cristianament i fer una cosa així com avaluació i balanç sobre els valors de vida humano-cristiana, que no tenen data de caducitat, sinó que dia a dia i moment a moment porten a la Vida.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Virtuosos de la Història Sagrada

He llegit la catequesi del Sant Pare sobre el salm 120, un càntic per al pelegrinatge a Jerusalem. I forma part dels anomenats «salmes graduats». Els salms 120 fins al 134 duen el títol de *Pregària de les pujades*. El 120 comença així: «Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / que ha fet el cel i la terra.» Un càntic de lloança i confiança en el Guardià d'Israel que mai no s'adorm, que empara sempre el seu poble, el guarda zelosament de tota desgràcia i així li guarda la vida i tots els seus passos. La catequesi papal fa ressaltar la gran confiança que mereix Déu.

No resumeixo el discurs del Papa, sinó que en reporto l'anècdota final. En efecte, il·lustra la confiança en el Senyor amb un testimoni del segle VI. És del gran asceta Barsanufi de Gaza, que ha deixat en el seu *Epistolari* una admirable il·lustració en recordar, en diversos passatges,

el preciós verset del nostre salm «El Senyor et guarda de tota desgràcia, et guarda la vida».

Un monjo demanà a Barsanufi que pregués per ell i pels seus companys. El gran espiritual va contestar a la demanda del religiós amb aquestes paraules: «Fills meus estimats, us abraço en el Senyor, suplicant-li que us guardi de tot mal i que us doni la força per suportar com a Job, la gràcia com a Josep, la mansuetud com a Moisès, el valor en els combats com a Josuè, el fill de Nun, el domini dels pensaments com als jutges, el sotmetiment dels enemics com als reis David i Salomó, la fertilitat de la terra com als israelites... Que us concedeixi la remissió dels vostres pecats amb la guarició del cos com al paralític, que us tregui de la tribulació com a Pau i als altres apòstols. Que us guardi de tot mal, com als seus veritables fills i us concedeixi el que li demana el vostre cor per al bé de l'ànima i del cos en el seu nom. Amén.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Gènere d'opereta

Sóc d'aquells que encara vaig arribar a veure, fa molts anys, un polsador de morse funcionant i els corresponents missatges que arribaven a un despatx de telègrafs. Vaig llegir diaris que publicaven notícies de dies passats i sóc dels que, com que la família teníem ràdio, érem uns privilegiats. Els telegrams eren temuts, perquè, a través seu, ens arribaven les notícies de la mort d'éssers estimats. Parlar per telèfon no era a l'abast de tothom.

El que estava escrit sobre paper mereixia confiança. Crec que va ser K. Bart qui deia que el cristià havia de llegir cada dia la Bíblia per conèixer la veritat de Déu i el diari per viure la realitat dels homes. Allò que estava consignat al paper, mancat cada cop més de fibra cel·lulòsica, marcat amb tints progressivament dotades de menys estabilitat, mereixia confiança. El món de la imatge era tota una altra cosa.

Cada artista plasmava, a occident, el que volia i com ho volia, sense que ningú no li recriminés la manca de veracitat (la famosa caiguda de Pau del cavall o l'absència, en les imatges de Pentecosta, de les santes dones, en contra del text dels Fets, que ho afirmen).

A la ràdio va seguir la televisió i el que hi surt mereix, per a molts, més crèdit que una definició dogmàtica pontifícia. Actualment en comencem a dubtar, encara que no hi som prou crítics. Arriba internet ficat a la butxaca de l'ordinador. Algú diu que l'ordinador és un estri car. Faig càlculs i m'adono que resulta més barat, comparativament, que les ràdios de vàlvules.

La nostra actualitat gaudeix de dos invents als quals no concedim la importància que es mereixen. En primer lloc, el DVD. Del seu minúscul si digital, en traïem textos i més textos. Recordar els passatges bíblics de memòria i llur localització és avui innecessari, gràcies a ells, amb l'afegit de tenir-los en uns quants idiomes. I la seva capacitat d'emmagatzemar imatges és admirable. Hi va haver una època en què els llibres ens proporcionaven relats d'Història Sagrada, elaborats per autors que mai no havien trepitjat Terra Santa i contemplàvem gravats fruit de la imaginació dels artistes. Recordem-ne els preciosos de G. Dore. Avui tenim l'avantatge de gaudir de nombrosos detalls, abans desconeguts, que ocupen ben poc lloc i són barats. Prescindir d'aquests discos i els corresponents reproductors és una gosadia perillosa si volem conservar i incrementar la pròpia cultura.

L'altre privilegi que se'ns concedeix és internet, amb les seves aplicacions múltiples. Fa dies recomanava el programa *BibleMap.org*. Pot semblar que recórrer-hi sigui mera anècdota, no ho creieu pas. Recordo que fa anys, de tornada d'un viatge a Terra Santa, vaig regalar a l'excel·lent monjo biblista P. Guíu Camps un gran mapa d'Israel. En realitat era una fotografia d'infraroigs i des del satèl·lit. M'ho va agrair dient-me: «Justament aquests dies estudiant l'estada d'Elies al torrent i em serà de gran utilitat veure'n el lloc.» Ho he dit altres vegades: mai no m'hauria pogut imaginar que a través del PC i la xarxa se m'oferís la possibilitat d'evangelitzar arreu del món i ser evangelitzat des de qualsevol continent. La comunicació, l'ajut tècnic, la informació de novetats i esdeveniments en la nostra Santa Mare Església, i tenir acte seguit documents que abans trigàvem molt a conèixer, són gràcies que, no ho oblidem, fan créixer la nostra responsabilitat cristiana.

No considerem ni en diguem, d'aquestes meravelles, gènere d'opereta!

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Donar una mica d'esperança

Els dimarts gaudeixo d'un privilegi molt especial. Almenys jo el sento així. Passo el matí amb uns quants homes doblement enreixats. Són els malalts mentals d'una presó. Potser els ha portat a aquesta malaltia la seva vida passada d'addiccions i alcoholisme, potser l'herència, potser algun entrebanc de la seva situació agreujada, qui sap què...

N'hi ha alguns que tenen moments en què «no hi toquen», però tenen moltes altres estones en què són ells mateixos i pateixen la manca de llibertat, ploren pels remordiments dels qui, sense massa responsabilitat moral però sí legal, els han portat a aquella situació.

Quan arribo, ja m'esperen. Fins i tot alguns s'aboquen als vidres de la porta, amb reixes i tancada, per veure'm arribar. Em sento molt feliç d'aquella estona en què puc portar una mica de llum a les seves vides. El primer que em va cridar l'atenció des del moment que vaig començar a portar un «taller de periodisme» amb ells va ser la delicadesa i bon fer de les educadores que tenen. Funcionàries que —malgrat la mala fama que sol acompanyar aquest tipus de feina— són per a mi un exemple de tasca ben feta.

Tracten aquests interns amb la professionalitat necessària per tal que no surtin de mare ni trenquin les normes adients per a un centre així, però amb la tendresa d'una mare que sap que el seu fill no està bé...

Avui els he portat ja la revista enllestida i l'han contemplada bocabadats. Amb un orgull encisador, l'han ensenyada a les educadores i no paraven de dir: «Tot ho

hem fet nosaltres. I ens ho passem la mar de bé.» I jo em pregunto a mi mateixa com és que Déu m'ha fet aquest do tan gran de poder arrencar un somriure de gent que pateix fa anys la solitud i l'abandonament d'un psiquiàtric a la presó.

I... entre lletra i lletra de la revista —mentre esperem que algun dels ordinadors estigui lliure per passar l'escrit que, amb prou feines, he aconseguit d'aquell home— una conversa interessant. És la següent: «Jo estic així perquè vaig començar amb les drogues des de ben jove. La veritat és que em trobava sempre molt malament davant dels altres i no sabia mai com comportar-me. Un dia, malauradament, un amic em va oferir a tastar una ratlla de coca i vaig veure que tota la meva angoixa i la meva estranya timidesa se n'anaven en orris i vaig veure en aquella droga la meva salvació. Mai no m'hauria pogut imaginar que el que pensava que em salvava era la meva perdició. Ja no vaig poder deixar-ho mai més i vaig començar a anar de mal en pitjor... I els meus pares han patit sempre molt. Ara estic medicat, però no sé què passarà quan no em prengui tot el que em donen.» I els ulls del meu amic s'han tornat tan brillants com si milers d'espurnes els inundessin.

Avui, en veure enllestida la revista en la qual ell ha tingut una gran participació, s'ha sentit tant content que fins i tot m'ha parlat del seu futur amb una mica més d'esperança: «Quan la vegin els meus pares es posaran molt contents. Potser quan surti podré fer alguna cosa així...» L'esperança, si més no, dona força a la vida.

Zoom

Eduard Brufau

El dia de Santa Eulàlia, com cada any, l'alcalde de Barcelona i els regidors de l'Ajuntament van visitar la comunitat de clarisses del monestir de Santa Maria de Pedralbes. Durant la visita l'abadessa i les altres religioses van acompanyar les autoritats per les dependències de l'històric cenobi barceloní i els van ensenyar la restauració de la tomba de la Reina Elisenda —la fundadora del monestir— i les excavacions arqueològiques que es duen a terme a l'hort.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Àlex

Estiu del 2006. Estic assegut davant de l'Àlex a la cuina del pis on visc a Santa Coloma de Gramenet. Està estudiant àrab al Líban, després de residir tres anys a la comunitat marista de Mostaghanem, Algèria. Nascut a Mataró fa 38 anys i mig, l'Àlex acaba de tornar a casa per acompanyar el seu pare en els darrers moments. La conversa que mantenim se'm grava profundament a la memòria. Em parla des del cor. Destil·la serenitat i clarividència. M'explica que el germà marista que va anar a recollir-lo a l'aeroport li va fer un comentari d'haver-lo trobat massa pàl·lid. La seva mare va repetir el comentari, tan bon punt el va veure. Un altre germà, a qui va acompanyar en el viatge, va insistir en la mateixa línia. Es va mirar al mirall i va corroborar que els comentaris no eren gratuïts. Els seus estudis de medicina i d'infermeria el van fer témer per una anèmia. El diagnòstic mèdic va ser més cruel que les seves previsions: càncer. Els factors hereditaris no li eren aliens. No tot acaba aquí. Em revela unes dades perquè les conservi amb discreció, sense divulgar-les encara. El seu càncer correspon al màxim grau de gravetat, concretament al quart nivell. Sento una punxada interior i llenço a Déu un interrogant amb la força d'un dard, sense paraules, en silenci. Em diu que està disposat a plantar cara a la malaltia, fins on pugui. Accepta la mort, si arriba, però no renuncia a viure. No renuncia al seu projecte de ser presència marista en el cor d'una ciutat musulmana a Algèria, país amb el qual se sent molt identificat. No renuncia a seguir estudiant àrab, perquè el camí més directe per accedir al cor d'un poble és l'ús de la seva llengua. No obstant els seus plans, es lliura confiadament als braços de Déu. No puc dir-li paraules buides o donar-li un consol fals. Accepto la seva confidència, sense discutir-la. Sopem amb la comunitat. El diàleg transcorre per registres molt variats, on l'humor, la simpatia, la germanor corren a doll. Participo en la conversa de manera desenfadada, però sense oblidar el que m'ha dit fa una hora. El misteri de Déu ens embolcalla a tots cinc comensals. La presència de l'Àlex, com sempre, transmet pau i serenitat. La seva vida constitueix una escletxa que ens fa passar pel món de l'esperit.

30 de gener del 2008. Assisteixo a la parròquia de Sant Josep de Mataró al funeral de l'Àlex Gómez, que ha mort dos dies abans. Fa poc que ha fet 40 anys. El temple resulta petit per acollir totes les persones que volen acompanyar-lo en el seu darrer viatge. A l'homilia, s'esmenten dues frases dites per companys seus d'estudis: «L'Àlex és d'aquelles persones que semblen bocins de Déu escampats pel món» i «l'Àlex ha fet realitat l'ideal que Marcel·lí Champagnat tenia per a tots els germans: "Fer-se germà és comprometre's a fer-se sant"». El seu camí de felicitat ha estat seguir Jesucrist com a germà marista. Anuncia la bona notícia als joves, entre els quals es troba jo. Prega, estudia teologia, s'arrela en una cultura diferent, té una pregonia vida de pregària, és una persona propera a tots... Els musulmans de Mostaghanem afirmen que «la seva vida ha estat un regal de Déu per a tots nosaltres». Més testimonis a www.maristes.cat

Hi ha pensadors que s'interroguen sobre el silenci de Déu, però Déu continua parlant a través dels esdeveniments i les persones. La vida de l'Àlex constitueix una paraula de Déu per al nostre temps, per als qui l'hem conegut. Sento en el cor un gran amor per l'Església, amb totes les seves llums i ombres, i celebro que entre els seus membres hi hagi persones com l'Àlex que, fora de l'abast dels focus mediàtics, siguin un testimoni de bondat, de compromís radical amb els pobres, de presència d'evangeli fins i tot en el cor d'una ciutat musulmana. Déu continua parlant. Cal saber escoltar-lo.

Les despulls de l'Àlex reposen avui al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanès. El seu record perviu en el nostre cor.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

■ Autoafinançament

L'Església catòlica té a l'Estat espanyol una enorme obra social. Un petit exemple entre milers: només en col·legis concertats catòlics, l'Església estalvia a l'Estat més de 3.000 milions d'euros anuals, ja que aquest paga la plaça escolar a la meitat que a les escoles públiques.

L'estalvi que fa l'Església al conjunt estatal es xifra, entre tots els conceptes, en més de 30.000 milions d'euros anuals. L'any passat, per al seu finançament mitjançant la casella de la declaració, se'n van percebre 150 milions. El passat cultural, religiós i literari de Catalunya, que és immens, seria mínim sense l'aportació de l'Església. Per posar-ne un petit exemple, Montserrat o les obres del genial Gaudí, entre les quals destaca la Sagrada Família.

Certs sectors progovernamentals en qüestionen el finançament, que és majoritàriament per aportacions dels seus fidels i la «x» voluntària en la declaració de la renda. Associacions, partits polítics, el món del cinema proper al Govern i sindicats reben quantioses xifres de diners públics, és a dir, pagats «obligatòriament» per tots els espanyols, i beneficia només un pocs adeptes, per la qual cosa demano que també ells s'autofinancin, com fa l'Església, i que a la declaració marqui la «x» qui els vulgui donar suport.

ANTONIO QUIROGA FORTÚN
Leganés

■ La llum de l'esperança cristiana

L'actual classe política espanyola pretén fer-se creditora de la moral col·lectiva per imposar les seves normes. L'única institució que se'ls escapa del control és l'Església, per això, el cristianisme és políticament incorrecte. Benet XVI ens va recordar que l'Església catòlica sempre serà signe de contradicció. La intel·lectualitat més agresta, l'artilleria mediàtica afí a les tesis governamentals i organitzacions subvencionades ataquen despietadament l'Església, projectant-hi falsedats, intenten privar la societat de la seva veu, amenacen de retirar subvencions, falsifiquen històries, etc.

Els que es creuen abanderats de la llibertat d'expressió propugnen censurar el que no els convé, veuen que l'Església no es doblega als seus dictats. Són el laïcisme salvatge.

La llum de l'esperança cristiana sempre il·lumina. Déu ens espera en la benaurança eterna. Som en aquest món ocells de pas, estem cridats per a la Glòria, ser sal de la terra i llum del món, alegres predicadors de l'Evangeli, des del lloc en la societat on ens trobem, sense por o falsa vergonya, com ens deia Joan Pau II. L'Església ofereix una impagable obra espiritual i social a Catalunya i a la resta de l'Estat. Portem dos mil·lennis de cristiandat que hem de deixar en herència creativament a les següents generacions.

ADRIÁN FERNÁNDEZ
RODRÍGUEZ
Badalona

■ Ni tarannà, ni delicadesa

Rellegint i analitzant les deu orientacions dels bisbes per a les eleccions del 9 M arribo a les següents conclusions: «Els espanyols hem estat convocats a les urnes per al pròxim 9 de març. Com en ocasions semblants, els bisbes oferim als catòlics i a tots els que desitgin escoltar-nos.» Anotem que no obliguen, sinó que s'ofereixen. I el que ofereixen són «algunes consideracions que estimulin l'exercici responsable del vot. Parlem com pastors de l'Església que tenen l'obligació i el dret». Subratllo aquestes paraules: obligació i dret. *Obligació* perquè són els pastors, cosa que els comporta una greu responsabilitat davant de Déu, dels catòlics i de la societat, i *dret*, pels ciutadans.

Més endavant escriuen: «Respec-tem els qui veuen les coses d'altra manera. Només demanem llibertat i respecte.» Sorpren la delicadesa amb la que toquen el tema, «sense la intenció que ningú es molesti». Solament pretenen ajudar i/o orientar els que desitgin escoltar-los, segueixen amb la màxima delicadesa i comprensió, «per proposar lliurement sense que

ningú no se senti amenaçat, ni la nostra intervenció sigui interpretada com una ofensa».

El motiu que els mou no és altre que el desig de «col·laborar sincerament en l'enriquiment espiritual, la consolidació de l'autèntica tolerància, la convivència, etc. en el mutu respecte a la llibertat i la justícia de pau veritable». També entenen que «els catòlics poden donar suport a partits diferents i militar-hi», perquè saben que hi ha un nombre de simpatitzants socialistes creients i alguns que són militants.

Ara cal preguntar-se: qui és que jutja, actua o es fica pel mig de manera «injusta»: l'Església catòlica o el Govern de Rodríguez Zapatero? Més aviat sembla que és aquest qui pretén gratar algun vot que veu perdut.

PEDRO J. PIQUERAS IBÁÑEZ
Girona

■ L'infern

Diverses cadenes de televisió han ofert molt destacada la notícia: l'infern existeix. Així ho ha afirmat Benet XVI. El curiós és que, segons aquesta informació, el Papa ha corregit (ni més ni menys!) el seu antecessor, que havia afirmat que l'infern és un «estat», no un lloc físic concret.

Em sembla ridícul presentar totes dues afirmacions com a contraposades perquè no ho són. Existeix, en efecte, però no té direcció postal. Sens dubte és un «estat» i és per sempre.

No dubto gens que existeixi; no-més cal llegir els titulars de la premsa o veure la televisió. Els responsables de tants horrors, de tantes desgràcies evitables han d'anar a algun lloc especial al qual jo em nego a anar i faré tot el possible per evitar-ho.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

■ El perdó, arma poderosa

La imatge d'una noieta fugint horroritzada, despullada i malferida per un projectil inflammat va ser el símbol de la bel·ligerància al Vietnam. Tenia nou anys, ara ja n'ha superat els 35 i Kim Phuc ha tornat a reviure aquella espantosa por. Kim va expiar ferides al 65 per cent de la seva petita morfologia, però Nick Ut, l'artista vietnamita productor de la instantània, que va fer la volta al món i va conquerir el premi Pulitzer el 1973, la va portar al sanatori i li va salvar la vida.

«Em desmaiava cada cop que les infermeres em posaven a la tina i tallaven la pell morta. Però no vaig morir. Dins meu hi havia una nena petita i forta que volia viure.» Kim assegura que ho va aconseguir superar «gràcies al amor de la família i de Déu.» «Quan vaig

llegir per primera vegada les paraules de Jesús «estima els teus enemics», no sabia com fer-ho. Sóc humana, tinc molt de dolor i moltes cicatrius. Vaig creure que seria impossible. Vaig haver de resar molt i al final ho vaig aconseguir», testifica commoguda.

El 1996 la Fundació per a la Memòria dels Veterans del Vietnam la va convocar a Washington i allà es va trobar amb un dels tripulants que van intervenir a l'atac de Trang Bang, el seu poble. Kim Phuc el va perdonar manifestament, entre plors, i es va convertir en la imatge universal de la concòrdia. «El perdó és més poderós que qualsevol arma del món», va dir. «La meua foto és un símbol de la guerra, però la meua vida és un símbol d'amor, esperança i perdó», va concloure Kim.

CLEMENTE FERRER ROSELLÓ
Madrid

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Mortificació

—Per Quaresma, en altres temps, se'ns parlava de la mortificació, de la necessitat de fer sacrificis... Avui això se sent molt poc, per no dir gens. No deu ser que, com a cristians, ens hem tornat molt mandrosos? Em podria suggerir algunes mortificacions?

—La litúrgia, que és escola de la fe, ens ensenya a les pregàries del temps de Quaresma que la mortificació continua sent una realitat necessària en el nostre camí de creixement espiritual. En un dels prefacis d'aquest temps litúrgic, resem: «Perquè renoveu els vostres fills, amb aquest temps de salvació, perquè, alliberats dels desordres, així com se serveixen de les realitats temporals, també obtinguem les eternes.» Aquesta preciosa pregària de l'austera i concisa litúrgia romana ens dona el sentit cristià de la mortificació, que no és mai un voluntarisme tan vacu com impotent ni un masoquisme inacceptable. Mortificar significa «donar mort». Es tracta de fer morir l'home vell i pecador per renéixer plenament en Crist. De fet, la mortificació enfonsa les arrels en el dinamisme del nostre baptisme. El pecat original és cancel·lat, però queda la concupiscència que ens inclina al mal i al pecat. I de fet, sovint, caiem en el desordre del pecat, ens apartem de la nostra finalitat última i ens hem de «convertir», corregir el rumb. La repetició dels pecats genera vicis arrelats que no s'extirpen sense un gran esforç i un patiment saludable. Què hem de mortificar? La resposta és clara: la supèrbia, l'enveja, l'avarícia, la peresa, la gola, la luxúria, la ira. Les passions desordenades que ens inclinen al mal i al pecat. Així com l'experiència humana ens demostra que difícilment podem arribar a donar el millor de nosaltres mateixos, arribar a ser persones autèntiques, la fe cristiana ens manifesta que és impossible el seguiment de Crist sense seguir-lo en el camí de l'abnegació i de la creu.

Cadascú ha de veure en què ha d'exercitar més el seu exercici de mortificació. Seria molt convenient tractar-ho amb el confessor i director espiritual. Com a norma sàvia li diré que procurem fer mortificacions que no mortifiquin el pròisme i que ens facin créixer en la caritat. I començar per coses «normals o ordinàries». No vulgui emular les penitències dels grans sants sense haver-ne recorregut el camí espiritual. Sovint, tractar amb gran comprensió i caritat el nostre pròisme i suportar cristianament les seves impertinències sol ser un gran i meritori exercici de la mortificació cristiana. Parlar poc, jutjar menys, dominar la llengua i demanar humilment consell, ajuda a fer grans progressos en el nostre itinerari cristià.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Els «llocs» d'aprenentatge de l'exercici de l'esperança

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La segona encíclica de Benet XVI

Anunciada durant el Consistori per la darrera creació de cardenals, i amb data del 30 de novembre del 2007, la segona encíclica de Benet XVI és ja un text conegut entre els cristians. *Spe salvi*, salvats en esperança. És una frase presa de la carta als Romans 8,24, on es troba en el context de la pneumatologia paulina, i de l'escatologia. D'entrada, aquesta encíclica resulta un text sorprenent, extraordinàriament personal de Benet XVI; però això el fa més proper, menys «solenne» si es vol, sense però que això vulgui dir minvar la seva autoritat.

Aquesta encíclica és alhora una forma de *lectio divina* en la seva fase de *meditatio*, una reflexió sobre la cultura del nostre temps, un diàleg franc i elevat amb les formes d'esperança que s'enfronten amb l'esperança cristiana, i una meditació espiritual sobre els «llocs» d'aprenentatge i d'exercici de l'esperan-

ça. Especialment adient per al temps de Quaresma, aquesta darrera part mereix ser coneguda i assimilada pels fidels. Per això escoltarem directament alguns paràgrafs del Papa:

La pregària com a escola de l'esperança

«Un lloc primer i essencial d'aprenentatge de l'esperança és la pregària. Quan ja ningú no m'escolta, Déu encara ho fa. Quan ja no puc parlar amb ningú, ni invocar ningú, sempre puc parlar amb Déu. Si ja no hi ha ningú que pugui ajudar-me —quan es tracta d'una necessitat o d'una expectativa que supera la capacitat humana d'esperar— ell pot ajudar-me. Si em veig relegat a la soledat extrema...; qui resa mai no està totalment sol» (n. 32).

«Resar no significa sortir de la història i retirar-se al racó privat de la pròpia felicitat. La manera apropiada de pregar

és un procés de purificació interior que ens fa capaços per a Déu i, precisament per això, capaços també per als altres. En la pregària, l'home ha d'aprendre què és el que veritablement pot demanar a Déu, què és digne de Déu. Ha d'aprendre que no pot resar contra l'altre. Ha d'aprendre que no pot demanar coses superficials i banals que desitja en aquest moment, la petita esperança equivocada que l'allunya de Déu. Ha de purificar els seus desitjos i les seves esperances. Ha d'alliberar-se de les mentides ocultes amb què s'enganya ell mateix: Déu les escruta, i la confrontació amb Déu obliga l'home a reconèixer-les també» (n. 33).

«En l'oració hi ha d'haver sempre aquesta interrelació entre oració pública i oració privada... Així ens fem capaços de la gran esperança i ens convertim en ministres de l'esperança per als altres: l'esperança en sentit cristià és sempre esperança per als altres. I és esperança activa, amb la qual lluitem perquè les

coses no acabin en un «final pervers». És també esperança activa en el sentit que mantenim el món obert a Déu. Només així roman també com a esperança veritablement humana» (n. 34).

Actuar i sofrir com a llocs d'aprenentatge de l'esperança

«Tota actuació seriosa i recta de l'home és esperança en acte... L'esforç quotidià per continuar la nostra vida i pel futur de tots ens cansa o es converteix en fanatisme si no està il·luminat per la llum d'aquella esperança més gran que no pot ser destruïda ni tan sols per frustracions petites ni pel fracàs dels esdeveniments d'importància històrica» (n. 35).

«La grandesa de la humanitat està determinada essencialment per la seva relació amb el sofriment i amb el qui sofreix. Això és vàlid tant per a l'individu com per a la societat. Una societat que no aconsegueix acceptar els qui pateixen i no és capaç de contribuir mitjançant la compassió a fer que el patiment sigui compartit i suportat també interiorment, és una societat cruel i inhumana... L'individu no pot acceptar el patiment de l'altre si no aconsegueix trobar personalment en el sofriment un sentit, un camí de purificació i maduració, un camí d'esperança» (n. 38).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascudes cap a finals del segle II a Cartago
- ❑ Noble pagana i la seva serventa, convertides al cristianisme
- ❑ Empresonades i martiritzades quan encara eren catecúmenes
- ❑ Van morir l'any 203

Perpètua era una jove romana de la ciutat de Cartago, avui a Tunísia, educada en el paganisme i de classe benestant. Quan tenia 22 anys, ja casada i mare d'un nen de mesos, va conèixer el cristianisme i s'hi va convertir juntament amb alguns dels seus servents, com ara Satur, Revocat, Sadurní, Secondí i Felicitat. Aquesta darrera, a més, era la seva amiga i confident.

Tots ells eren conscients del perill que comportava fer-se cristià, perquè l'emperador Septimi Sever feia poc que havia publicat un decret segons el qual es prohibia als ciutadans de l'imperi abraçar el cristianisme sota severes penes. Tot i això Perpètua, Felicitat —que estava en estat— i els altres màrtirs van començar el catecumenat. Quan encara no havien rebut el baptisme, les nostres santes van ser denunciades i empresonades per desobediència a l'autoritat. Durant el temps que es van passar a la presó Perpètua va escriure un

Santes Perpètua i Felicitat

dietari on va apuntar tot el que passava a la cel·la, els seus sentiments i pensaments, les visites que rebia, l'estat d'ànim dels seus companys de captiveri...

Gràcies a aquest escrit personal sabem que Perpètua va rebre sovint la visita de pares, germans i marit, i que fins i tot el seu pare la va intentar convèncer, per salvar-la, que renunciés a la fe cristiana. La màrtir també parla de l'alegria que va tenir quan en una d'aquestes visites li van portar el seu fill, al qual va pioner donar el pit durant una estona. Igualment ens relata l'atmosfera opressiva de la cel·la i com dos diaques, subornant els guàrdies, van aconseguir visitar els empresonats i confortar-los amb la pregària.

Com que ni Perpètua, ni Felicitat ni els altres van renunciar a la fe en Crist el dia 7 de març de l'any 203 tots ells van ser conduïts a l'amfiteatre de Cartago, on van ser llençats a les feres.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 4)

MARÇ

2. Diumenge

IV de Quaresma, Morat. Lectures: 1 Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efesis 5,8-14 / Joan 9,1-41

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Luci, b.; Santes, Genara, mr.; Agnès de Praga o de Bohèmia, rel.; beata Àngela de la Creu, rel i fund.

Festa Major: a Almacelles.

3. Dilluns

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Medir, mr.; Ermenter i Celoni, mr.; Santes, Màrcia, vg. i mr.

4. Dimarts

Fèria, *Morat.* Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3a.5-16 (Es pot commemorar: *Sant Casimir*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Luci I, p. i mr.; Nèstor, Eteri, Arcadi i Capitó, b. i mr.

5. Dimecres

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Focas, mr.; Josep Joan de la Creu, rel.; Luperc, mr.; Santes, Olívia, vg. i mr.

6. Dijous

Fèria, *Morat.* Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47. Barcelona, Tarragona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: es pot commemorar: *Sant Oleguer*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Virgili, b.; Santes, Coleta Boylet, rel. i ref.

7. Divendres

Fèria, *Morat.* Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30 (Es pot commemorar: *Santa Perpètua* i *Santa Felicitat*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, b.

8. Dissabte

Fèria, *Morat.* Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53 (Es pot commemorar: *Sant Joan de Déu*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Veremon d'Iratxe, ab.; Santes, Aurèlia de Niça, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

1S 16,1.6-7.10-13a

David és ungit rei d'Israel

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jessè, el betlehemita: Entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té davant el seu elegit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jessè va fer passar davant de Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquest set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jessè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jessè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn d'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

Salm responsorial

22

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna;
em guia per camins segurs,
per l'amor del seu nom.

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. **R.**

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;

m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. **R.**

Oh sí! la vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. **R.**

Segona lectura

Ef 5,8-14

Ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscors, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor, i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

Vers abans de l'evangeli

Jn 8n12b

*Diu el Senyor: Jo sóc la llum del món;
el qui em segueix tindrà la llum de la vida.*

Evangelí

Jn 9,1-41

Anà a Siloè, s'hi rentà i tornà veient-hi

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Vés a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «Enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vèiem assegut captant?» Uns responien: «Sí que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí que el sóc.» Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu què en dius d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home...» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà.

Girona

diòcesis

Visita del nunci amb marcat caràcter pastoral

■ Mons. Monteiro de Castro va conèixer acompanyat del bisbe de Girona les activitats i els serveis de la diòcesi

GIRONA.— Gairebé tres jornades d'intensa activitat amb un accent clarament pastoral van caracteritzar la visita del nunci del Vaticà a Espanya i Andorra, Mons. Manuel Monteiro de Castro, a la diòcesi de Girona.

Mons. Manuel Monteiro de Castro va arribar el divendres 15 de febrer a la tarda per via aèria i sense cap mena de seguici. Acol·lit pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, es va traslladar al Casal Bisbe Cartaña, el nou edifici que acull les seues dels diferents moviments i serveis de l'apostolat de laics.

A la sala d'actes del Casal, el nunci els va agrair el compromís «en les diferents realitats familiars, professionals, socials i polítiques» i els va animar a portar «la llum de l'Evangeli i el caliu de l'amor entranyable del nostre Déu amb senzillesa, respecte i comprensió, però també amb valentia i sempre amb prudència, oportunitat i caritat». Encara va recordar que també en la pastoral dels laics, com en qualsevol professió, «cal formació i que sigui permanent».

Tot fent balanç de les activitats i dels serveis de què disposa la diòcesi, va esmentar especialment la feina que es porta a terme des de la Vicaria de l'Apostolat Seglar, l'Institut Superior de Ciències Religioses i la Delegació diocesana de Catequesi. D'altra banda, una iniciativa en concret li va cridar l'atenció: la connexió que es farà des de Lourdes durant la peregrinació diocesana de Girona amb la ciutat de Sidney coincidint amb la visita del papa Benet XVI per a la Jornada Mundial de la Joventut.

Especial incidència van tenir les seves paraules relacionades amb la família i la formació que reben els infants en els primers anys de vida. «Tots nosaltres som fruit de la formació que portem de casa», i va afegir que ell tampoc no era una excepció: «Si sóc capellà és pel treball de la meua àvia, que volia un nét sacerdot i així ha estat. Resava amb mi cada dia i em portava a missa.» Es va lamentar del fet que actualment els infants passen poc temps amb la família i va recordar que «no és prou valorat el treball de la mare a la llar».

Parlant de la societat europea, va dir que oblidem massa sovint que «l'element més important és l'humà». Així, a la UE hi ha més morts per suïcidi que per accidents de trànsit, i gran part dels que se suïciden són joves i amb recursos. El nunci va esmentar el cas de l'hereu de la família Agnelli, els patrons de la Fiat italiana, en el sentit que són joves per als quals «la vida ha deixat de tenir sentit».

Mons. Monteiro també va desmentir als

Durant la visita al Casal Bisbe Cartaña, el nunci va agrair el compromís dels laics.

periodistes presents que el dia anterior en el decurs de la seva reunió amb el president del govern espanyol haguessin begut xampany i licors: «En tot cas hauríem begut cava», va dir en to distès.

Aquest mateix dia es va reunir amb els consells pastoral diocesà i presbiteral i amb el Col·legi de Consultors. En tot moment el nunci va estar acompanyat pel bisbe de Girona, el vicari general, el provicari i membres del gabinet episcopal. A l'acte del Casal Bisbe Cartaña també hi va ser present el bisbe emèrit de Girona, Mons. Jaume Camprodon.

Missa a la parròquia de Sant Josep i visita a pisos socials

La jornada del dissabte va començar abans de les nou del matí amb una visita a Casa Carles, la seu curial de la diòcesi, on el nunci es va interessar per les activitats que duen a terme les persones que hi treballen. Mons. Carles Soler el va informar de l'organització i dels detalls de la casa, que fa uns anys va ser restaurada per al bisbat.

Seguidament va oferir una recepció a les autoritats locals. Hi van ser presents el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, el gironí Joaquim Nadal; el delegat territorial de la Generalitat; el sotsdelegat del govern espanyol a Girona; el president de la Diputació; els comandaments militars amb el capellà de la base de Sant Climent Sescebes; el parlamentari de CiU i cap del grup municipal a Girona, Carles Puigdemont; comandaments policials; la rectora de la Universitat, i el cronista oficial de la ciutat, entre d'altres representacions de l'estament civil, fins a un centenar de persones.

El nunci els va agrair la seva presència en aquell matí de dissabte i va explicar, en la seva intervenció, la missió dels representants del Vaticà en relació amb la resta

dels ambaixadors. Així, mentre els ambaixadors han de defensar els interessos dels ciutadans de l'Estat que representen en tots els seus àmbits, el nunci es preocupa pel benestar espiritual i material de tots els ciutadans de l'Estat on serveix, més enllà de les seves creences.

Després d'aquest acte, Mons. Monteiro es va reunir amb els membres de la fundació Sant Martí, els responsables de l'administració econòmica del bisbat i el Capítol Catedral. Precisament a la tarda, va visitar, al barri de Santa Eugènia, diferents blocs de pisos promoguts pel Patronat de la Santa Creu, que des de fa mig segle ha fet possible la construcció de centenars d'habitatges socials arreu de la diòcesi. Seguidament es va traslladar a Sant Feliu de Guíxols per visitar el monestir, en procés de restauració. D'altra banda, recentment una part del conjunt s'ha cedit temporalment a l'ajuntament per a equi-

Mons. Monteiro va presidir la missa a la parròquia de Sant Josep.

paments i serveis culturals. Finalment, el nunci va pujar fins a l'ermita de Sant Elm.

A les set de la tarda, amb el bisbe i preveres de la parròquia va presidir la missa a la parròquia de Sant Josep, al barri de Pla de Girona, de gran dinamisme urbanístic i que inclou facultats universitàries. L'àmplia nau del temple era totalment plena de fidels. Tota la litúrgia es va oficiar en català. En l'homília, el nunci, que va utilitzar també el català i el castellà, va glossar les lectures del segon diumenge de

Quaresma. Referint-se a l'Evangeli de la Transfiguració va dir: «També per a nosaltres és un camí de vida perquè, reflectint-lo a Ell, siguem testimonis d'esperança per a la societat que ens envolta.» Abans de finalitzar, el bisbe Carles va agrair als fidels la seva presència i a Mons. Monteiro el gest d'haver volgut participar en una missa parroquial diocesana.

Al vespre va compartir el sopar amb els preveres acollits a la residència Sacerdotal Bisbe Sivilla, la majoria dels qual són jubilats o amb limitacions per raons de salut.

Visita a la catedral i missa al santuari dels Àngels

El diumenge a les nou del matí i acompanyat pel bisbe, el nunci va visitar la catedral, on l'esperava el Capítol amb el seu president, Mn. Jaume Julià, al capdavant. Amb el guiatge dels canonges Gabriel Roura i Joan Naspleda, va recórrer totes les dependències i, durant uns minuts, es va retirar a pregar a la capella capitular i del Santíssim. Especial atenció li va mereixer la capella on recentment s'han situat, per iniciativa del bisbe Carles Soler, unes plaques que fan memòria dels més de dos centenars de preveres diocesans assassinats durant la guerra civil així com dels noms dels beats i beates d'aquell període nascuts a la diòcesi. La visita va seguir pel claustre romànic i va finalitzar al Museu. A la sala del Tapís de la Creació va atendre les explicacions referents al procés d'elaboració, de restauració i de conservació d'aquesta peça única de l'art romànic en tècnica tèxtil.

Al migdia va arribar al santuari de la Mare de Déu dels Àngels, situat a una dotzena de quilòmetres de la capital, un indret de gran tradició i devoció popular a la diòcesi, com ho va poder comprovar per la nombrosa presència de persones. Esperaven Mons. Monteiro i el bisbe de Girona els membres de la Fundació diocesana que promou el pla de restauració i de millora dels santuaris. En primer lloc, el nunci es va retirar a pregar a l'església del santuari. El capellà custodi, Mn. Josep Maria Garcia, li va mostrar les diferents dependències i els membres de la Fundació van explicar en el decurs d'una reunió al mateix santuari tots els plans, projectes i treballs que es porten a terme als diferents santuaris de la diòcesi.

Seguidament es va oficiar la missa, que també van presidir el nunci i el bisbe, amb els preveres al servei del santuari. Els fidels van omplir la capella. La celebració també va ser íntegrament en català i l'homília bilingüe. Mons. Monteiro va incidir en la figura de Maria, precisament en la seva advocació dels Àngels, recordant que «des de fa segles tants fidels senten consol, guarició i sobretot proximitat i l'amor de Déu». Finalitzada la celebració juntament amb el bisbe Carles, van dialogar amb els nombrosos fidels que eren presents a la plaça del santuari. Després de dinar Mons. Monteiro va tornar a Madrid.

Victor Gay

Tarraconense

Les monges adoratrius es preparen per a la beatificació de la seva fundadora

■ Sor Maria Magdalena de l'Encarnació serà elevada als altars el proper 3 de maig

Els tres convents de Monges Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament que hi ha a Catalunya viuen amb il·lusió l'anunci de la propera beatificació de la seva fundadora: la religiosa italiana Sor Maria Magdalena de l'Encarnació. Tindrà lloc el proper 3 de maig a la basílica de Sant Joan del La-

terà, a Roma, i serà presidida pel cardenal José Sarràiva Martins. Des de Catalunya ja es prepara una peregrinació formada per religioses, sacerdots i laics de les diòcesis de Barcelona, Solsona i Vic, a les quals pertanyen respectivament els convents de Barcelona, Berga i Igualada.

La pujada als altars de la seva fundadora ha revolucionat la vida als tres covents catalans de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament. L'aprovació del miracle, decretada pel Papa el 17 de desembre passat, les tenia a l'expectativa, però no imaginaven que la data pogués establir-se tan aviat. Serà el proper 3 de maig a Roma. Després de l'anunci sobtat de l'històric dia, les germanes han viscut unes jornades d'alegria i goig sobreabundants, tot i que també de molts nervis. La proximitat de la data les ha obligat a organitzar ràpidament una peregrinació amb destí a la Ciutat Eterna, la data límit de la qual per inscriure els pelegrins és l'1 de març.

Amb la beatificació de Caterina Sordini, el nom de religiosa de la qual era Sor Maria Magdalena de l'Encarnació, les monges Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament viuran un dels esdeveniments més importants de la seva història. «Representa per a nosaltres un pas importantíssim —afirma la superiora del convent de Vic—, tant per a la història de l'orde, com per a la història de l'Església. Caterina Sordini és una dona actualíssima, un model de vida cristiana i evangèlica tant per a les religioses i religiosos de l'orde com per a tots els cristians.»

També amb molta emoció viuen aquest moment històric a Berga, on les religioses viuen immerses en diferents reformes importants del monestir: «Donem gràcies a Déu per permetre'ns gaudir d'aquest esdeveniment. Per a nosaltres significa que la Santa Mare Església ha reconegut en la nostra venerable fundadora una dona plena de fe i esperança, amb una confiança total en Déu, que mai no va dubtar del que Déu li demanava i va esperar contra

Les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament del convent de Vic viuen amb alegria l'anunci de la beatificació de la seva fundadora.

tota esperança que es complís el seu desig.

Peregrinació a Roma

Sense temps per a gaires disquisicions, les monges adoratrius de Catalunya s'han posat ràpidament a organitzar una peregrinació que de l'1 al 5 de maig les durà fins a la Ciutat Eterna per participar, juntament amb diferents grups de sacerdots i laics, en els actes de la beatificació. Com que són religioses amb clausura papal, no viatjaran totes, tot i que sí una bona representació. La peregrinació, l'acte central de la qual serà la celebració del 3 de maig, també comptarà amb visites culturals a Roma, i molt especialment a la tomba de la Mare

Maria Magdalena de l'Encarnació, on el proper 4 de maig se celebrarà la missa d'acció de gràcies per la seva beatificació. Els bisbes de Barcelona, Solsona i Vic ja han confirmat la seva assistència, alhora que presidiran dies després les celebracions en les seves diòcesis corresponents.

Als convents de Barcelona, Igualada i Berga, les monges estan convençudes que la beatificació de la seva fundadora representarà un fort impuls espiritual per a l'orde i un increment de l'amor a l'eucaristia per a tota l'Església. «Maria Magdalena de l'Encarnació —explica la superiora del monestir de Vic— va ser una enamorada de Jesús Eucaristia. La seva senzillesa, acompanyada d'una gran fermesa de caràcter i una energia intensa, ens deixa atònites cada vegada que llegim la seva biografia. Res no li feia por perquè ella sempre deia que tenia "un Senyor molt ric i poderós".» També esperen que gràcies a la seva pujada als altars s'estengui arreu del món el coneixement, encara humil, de la vida d'aquesta dona emprenedora i apassionada el principal pilar de la qual era l'Eucaristia.

El nombre de places per a la peregrinació a Roma és limitat i el termini d'inscripció acaba l'1 de març. Més informació i contactes a través dels telèfons: 938 862 731 - 934 277 104 - 938 210 442.

Samuel Gutiérrez

El testimoni exemplar de Maria Magdalena de l'Encarnació

Caterina Sordini va néixer a Porto Santo Stefano (Itàlia) el 16 d'abril del 1770, en el si d'una família cristiana, on va aprendre a adorar i estimar Jesús en l'Eucaristia i a ser caritatiu amb els pobres.

Als 17 anys, essent una jove senzilla, elegant i pietosa, es va prometre amb un jove de bona posició, propietari d'una empresa d'embarcacions. Però quan ella i els seus pares començaven a preveure un futur prometedor, Caterina va sentir que Déu la cridava per un altre camí. Fidel a la veu divina, ho va deixar tot i es va consagrar a Déu en el monestir de Terciàries Franciscanes d'Ischia de Castro.

El 28 d'octubre del 1789 va pronunciar els seus vots i va prendre com a nom per a la vida religiosa el de Sor Maria Magdalena de l'Encarnació. Amb un enamorament cada vegada més profund de l'Eucaristia, va tenir un dia la visió profètica de fundar un orde que es dediqués dia i nit a adorar el Santíssim Sagrament. Seguint novament la crida de Déu, el 31 de maig del 1807 s'iniciava a Roma la fundació de l'Orde de l'Adoració Perpètua de Jesús Sagramentat. Després d'anys de problemes i d'exilis forçats com a conseqüència de revoltes revolucionàries, el Sant Pare aprova definitivament l'orde el 1818. El somni de la fundadora es fa realitat: el Santíssim Sagrament roman exposat des de llavors les 24 hores del dia.

Caterina Sordini mor el novembre del 1824, després d'exhortar les seves monges en l'amor a Jesús Eucaristia. Actualment l'orde està estès a diferents indrets del món amb més de 80 convents.

El dia 24 d'abril del 2001 es van reconèixer les seves virtuts humanes heroiques i va ser declarada venerable. El 17 de desembre del 2007 es va aprovar definitivament un miracle atribuït a la seva intercessió, i el proper 3 de maig serà elevada als altars a la basílica de Sant Joan del Laterà de Roma.

El miracle aprovat

El miracle atribuït a la intercessió de Maria Magdalena de l'Encarnació i aprovat pel Papa el 17 de desembre passat es va produir el 1994 i va tenir com a beneficiari Juan de Dios Rodríguez. Després d'un terrible accident d'automòbil, Rodríguez va quedar en coma amb fortes convulsions. Els metges van donar pronòstics força desfavorables, que feien perillar fins i tot la seva vida. Les lesions neurològiques com a conseqüència del greu trauma cranioencefàlic eren irreversibles. Llavors es va començar una novena a Maria Magdalena de l'Encarnació i familiars seus li van col·locar una relíquia d'ella al costat del cap. El tercer dia de la novena, en presència del metge, Juan de Dios Rodríguez va començar a moure's davant de la sorpresa de tots els presents. Va començar a parlar, va saltar del llit i es va posar a caminar sense l'ajuda de ningú. Estava curat i cap explicació científica no ha pogut justificar aquesta recuperació miraculosa.

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 17 AL 24 DE MARÇ

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 7 AL 18 D'ABRIL**

Els monestirs coptes, el Sinaí,
Mar Roig i l'Egipte Faraònic

✓ **DEL 12 AL 19 DE MAIG**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY**

Pelegrinatge a Terra Santa al complert
(Antic i Nou Testament)

✓ **DEL 9 AL 15 DE JUNY**

Viatge a
Gal·les i el sud
d'Anglaterra:
paisatges
de llegenda

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

✓ **DEL 7 AL 13 DE JULIOL**

Bèlgica i les seves catedrals

✓ **DEL 9 AL 20 D'AGOST**

Les joies del Perú (el Machu Picchu,
La Vall Sagrada dels Inques,
Cuzco, el llac Titicaca...)

✓ **DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE**

Pelegrinatge
pels camins de
la Terra Promesa
(Egipte, Jordània
i Jerusalem)

✓ **DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE**

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de
Calcuta a l'Índia

✓ **DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
DE 2009**

Pelegrinatge especial per cap d'any
a Terra Santa

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**

Correu electrònic: amics@amicscat.cat

T'fn: 93 2042433

EN UNA OCASIÓ, PERE ES VA NEGAR QUE JESÚS LI RENTÉS ELS PEUS, PERO JESÚS INSISTI I PERE ACCEDÍ HUMILMENT. JESÚS LI DIGUÉ: "EN VERITAT, EN VERITAT ET DIC: ABANS QUE CANTI EL GALL, M'HAURAS NEGAT TRES COPS".

QUAN JESÚS FOU DETINGUT, PERE EL SEGUÍ DE LLINY FINS AL PALAU DEL PONTIFEX. ALLÍ FOU RECONEGUT EN TRES OCASIONS COM UN DELS SEUS DEIXEBLES, PERO PERE VA NEGAR CONÈIXER JESÚS. EN EL MOMENT DE LA TERCERA NEGACIÓ, UN GALL CANTA. PERE VA RECORDAR EL QUE JESÚS LI HAVIA DIT I VA PLORAR AMARGAMENT.

DESPRÉS DE LA RESURRECCIÓ, JESÚS PREGUNTA A PERE SI L'ESTIMAVA, I ELL RESPONGUÉ: "SENYOR, TU HO SAPS TOT, TU SAPS QUE T'ESTIMO". LLAVORS JESÚS LI DIGUÉ: "PASTURA LES MEVES OVELLES". AMB AQUESTES PARAULES, JESÚS CONFIRMA PERE COM EL PRIMER PAPA DE L'ESGLÉSIA.

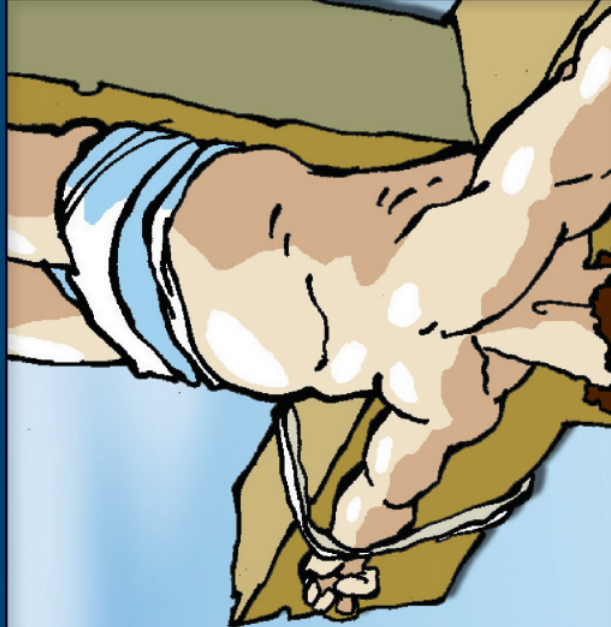

PERE ES CONVERTÍ EN "PESCADOR D'HOMES", PERQUÈ BATEJAVA I APROPAVA MOLTES PERSONES A JESÚS.

JO ET BATEJO
EN EL NOM DEL PARE,
I DEL FILL I DE
L'ESPERIT
SANT.

PERE VA CONTINUAR TREBALLANT TOT I LES AMENACES. ELS CREIENTS AUGMENTAVEN DIA A DIA PER LES PARAULES, ELS MIRACLES I LES CURACIONS DE PERE. A L'ANY 60 VA SER CAPTURAT A ROMA PELS SOLDATS ROMANS. PERE VA VOLER MORIR CRUCIFICAT CAP PER AVALL, PERQUÈ NO ES SENTIA Digne DE MORIR DE LA MATEIXA MANERA QUE JESÚS.

Sant Pere

Nom: Simó

Data de naixement: desconeguda

Lloc de naixement: Galilea, regió de Palestina, a l'Àsia Menor.

ELS EXTRAORDINARIS

SANT PERE FOU UN HOME EXTRAORDINARI PERQUÈ, TOT I LES SEVES DEBILITATS, JESÚS EL VA NOMENAR EL PRIMER PAPA DE L'ESGLÉSIA.

MENTRE SIMÓ I ANDREU ESTAVEN TREBALLANT AMB LES XARXES, JESÚS S'APROPA A ELLS I ELS DIGUÉ: "SEGUIU-ME QUE JO US FARÉ PESCADORS D'HOMES". ELLS EL SEGUIREN A L'INSTANT.

DURANT LA VIDA PÚBLICA DE JESÚS, PERE VA SER TESTIMONI DE MOLTS DELS SEUS MIRACLES: LA CURACIÓ DE LA SEVA SOGRA I TAMBÉ DE PARALÍTICS, CECs, SORDS, MUTS I LEPROSOS. TAMBÉ VA SER PRESENT A LA PESCA MIRACULOSA AL LLAC DE GENESARET I AL MIRACLE DE L'AIGUA CONVERTIDA EN VI A LES NOCES DE CANA DE GALILEA.

EN UNA OCASIÓ ESTAVEN PERE I ELS DEIXEBLES EN UNA EMBARCACIÓ VAN VEURE JESÚS CAMINAR SOBRE LES AIGÜES I PERE LI VA DEMANAR QUE L'APROPÉS A ELL. JESÚS LI DIGUÉ QUE CAMINÉS I ELL HO VA FER, PERO NOMES VA FER UNS QUANTS PASSOS SOBRE L'AIGUA, PERQUÈ EN PENSAR EL QUE FEIA, VA DUBITAR I ES COMENÇA A ENFONSAR. JESÚS LI VA RECRIMINAR LA SEVA FALTA DE FE.

JESÚS LI VA DIR A PERE QUINA SERIA LA SEVA MISSIÓ EN AQUESTA VIDA.

TU ETS PERE I SOBRE AQUESTA PEDRA EDIFICARÉ LA MEVA ESGLÉSIA, I A TU ET DONARÉ LES CLAUSS DEL CEL.

EL QUE LLIGUIS A LA TERRA, LLIGAT QUEDARÀ AL CEL.

ADORACIÓ NOCTURNA
Dies: 14/març
11/abril
9/maig
13/juny

Entre les 23h del divendres i les 6h del dissabte, a la Capella de Sta Teresita del RM de Sta Isabel (C/Rocabertí 12). Obert tota la nit.

23h: testimoni del sacerdot sobre la seva vocació
23:30h: Santa Missa
24h: inici dels torns d'adoració.

Informa't al 609350598

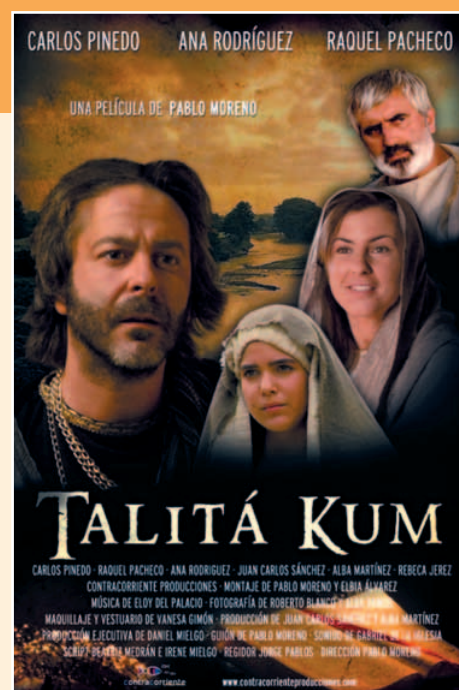

La pel·lícula espanyola, que es distribuirà properament en DVD, explica la història evangèlica de la guarició de la filla de Jaire

«Talitá kum»: un evangeli de cinema

Cinema cristià amb marcat accent espanyol. Així es pot definir *Talitá kum*, la darrera aventura cinematogràfica de Contracorriente Producciones. El film, basat en un conegut passatge dels evangelis sinòptics, explica la història de Jaire, escriba i cap de la sinagoga de Cafarnaüm, en la lluita per salvar la

vida de la seva filla. Dirigida pel jove Pablo Moreno i protagonitzada per Carlos Pinedo, Ana María Rodríguez i Raquel Pacheco, *Talitá kum*, que ben aviat serà distribuïda per tot l'Estat espanyol en format DVD, serà presentada el proper 18 de març, a les 12.00, al Cercle de Belles Arts de Madrid.

litats a la cinta. Per part de l'equip de direcció, la satisfacció pel resultat final és molt gran. «S'ha acomplert un somni —confessa Pablo Moreno, guionista i director del llargmetratge—, estem realment satisfets. Es tracta d'una història bella, entranyable, que ens anticipa el que serà la resurrecció de Crist, però que alhora dóna peu a algunes subtrames de tipus social molt interessants.» I afegeix: «*Talitá kum* està pensada per a tots els públics, i de manera molt particular per a les famílies. Esperem que aquesta his-

El segon llargmetratge de la productora Contracorriente Producciones, de Ciudad Rodrigo, està a punt de veure la llum. La distribució en DVD de *Talitá kum*, realitzada conjuntament amb San Pablo Multimedia, ja està en marxa i es preveu que durant la Setmana Santa moltes llars espanyoles puguin gaudir d'aquesta pel·lícula familiar emmarcada clarament en el gènere religiós. El film, dirigit per Pablo Moreno, relata la història d'una família jueva en la lluita per salvar la vida de la seva filla. En l'intent desesperat per trobar un remei a la malaltia crònica que cada dia l'afebleix més, el pare i cap de la sinagoga de Cafarnaüm, anomenat Jaire, haurà de decidir entre la seva filla o perdre la posició social i el control de la sinagoga. La situació complexa en què es troba té relació amb un personatge enigmàtic i misteriós, mal vist pels escribes i summes sacerdots, al qual Jaire acut a la recerca d'una possible guarició. El seu nom és Jesús.

La pel·lícula, que ha estat filmada íntegrament a la comarca de Ciudad Rodrigo (Salamanca), està ambientada a la Cafarnaüm del segle I i, juntament amb la trama evangèlica, tracta altres temes socials que avui continuen sent plenament vigents: el maltractament a la dona, la intolerància enfront d'altres cultures, la pau, la família... El guió ha estat supervisat per diversos experts en cinema i història, especialment pel professor Abraham Hair, de la Universitat de Jerusalem, per evitar possibles errors històrics.

Producció humil, però entusiasta

El projecte, tot i que humil, ha comptat amb la participació d'alguns actors professionals i més de 120 extres, en la seva gran majoria habitants de Ciudad Rodrigo que s'han entusiasmat amb la iniciativa. Juntament amb l'equip de direcció i producció, també hi han intervingut 15 tècnics d'imatge i so procedents de la Facultat de Comunicació Audiovisual de la Universitat de

Salamanca. La música de la pel·lícula ha estat composta expressament per a aquest projecte pel compositor Eloy del Palacio, de Salamanca.

Després de la preestrena amb notable èxit a Ciudad Rodrigo, Salamanca i Madrid, la pel·lícula està gairebé a punt per ser distribuïda en DVD. El salt a la gran pantalla ha estat finalment descartat per manca de pressupost. Malgrat tot, l'aposta pel DVD obre també grans possibi-

litats a la cinta. Per part de l'equip de direcció, la satisfacció pel resultat final és molt gran.

«S'ha acomplert un somni —confessa Pablo Moreno, guionista i director del llargmetratge—, estem realment satisfets. Es tracta d'una història bella, entranyable, que ens anticipa el que serà la resurrecció de Crist, però que alhora dóna peu a algunes subtrames de tipus social molt interessants.» I afegeix: «*Talitá kum* està pensada per a tots els públics, i de manera molt particular per a les famílies. Esperem que aquesta his-

Samuel Gutiérrez

1481
CINC SEGLES DE TRADICIÓ POPULAR
2008

WWW.LAPASSIODECERVERA.COM

DECLARAT D'INTERÉS PÚBLIC I CULTURAL

PACK FAMILIAR A 32€

INCLOU:

- ENTRADA A LA PASSIÓ
- + DINAR EN RESTAURANT
- + VISITA TURÍSTICA GUIADA

Per Cervera o Montfalcó Murallat

INFORMACIÓ I VENDA
Gran Teatre de la Passió. Telf. 973 532 061.

VIAJES
El Camí Jugués

Lleida

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

■ La diòcesi apunta nous camins per a l'evangelització

LLEIDA.—El bisbe administrador apostòlic de Lleida, Xavier Salinas, va presidir la tarda del 25 de gener, a la casa d'espiritualitat de Lleida, la reunió plenària del Consell Pastoral Diocesà.

La reunió va començar amb una estona d'oració a la capella del claustre, en la qual es va pregar principalment per la unitat dels cristians, i tot seguit els consellers i conselleres es van desplaçar fins a la sala de reunions. El plenari va fer balanç i revisió del Pla de Pastoral 2005-2008. Des de la Vicaria de Pastoral s'havia demanat fer un treball de reflexió i d'avaluació del Pla de Pastoral vigent, amb aquestes quatre preguntes: quins nous camins s'han oberts?, quines dificultats hem trobat?, quin reptes hem d'assolir?, quines han de ser les prioritats de cara al nou Pla de Pastoral?

Des de tots els nivells (arxiprestats i parròquies, delegacions, secretariats) s'ha dut a terme un bon treball, seriós i amb

El bisbe Xavier Salinas va presidir per segona vegada el Consell Pastoral Diocesà.

il·lusió evangelitzadora. Com a nous camins es van apuntar: fer el de sempre amb un nou esperit, tot situant-nos en els nous temps; trobades pastorals personalitzades; potenciació de la formació dels laics: catequesi, Bfblia, litúrgia, etc.; potenciació de la identitat parroquial. També es va fer un agraïment a la presència i l'aportació carismàtica i evangelitzadora de les 32 co-

munitats de vida religiosa presents a la diòcesi i es va valorar molt positivament l'Acadèmia Mariana i la nova casa d'espiritualitat.

El consell es va referir també a les dificultats: una pastoral només de conservació; la dificultat d'entendre i d'assolir la nova realitat social, els signes dels temps; l'edat dels preveres; la minsa presència

dels laics en les diverses realitats tant del món com de l'Església; la disminució de la catequesi de confirmació i de post-confirmació.

Com a reptes i prioritats de cara al nou Pla de Pastoral, se'n van apuntar cinc: atenció als nouvinguts, als joves i a les famílies, opció per les persones i l'acolliment, importància de la formació, continuar treballant la promoció i potenciació del laicat i opció per la parròquia com a comunitat de fe i d'evangelització.

El vicari de pastoral, Mn. Josep Antoni Jové, va fer davant els membres del Consell una valoració molt positiva de la darrera Assemblea Diocesana i el vicari episcopal d'Economia, Mn. Josep A. Ginestà, va presentar al Consell la proposta de crear un Fons diocesà per a la conservació del Patrimoni de la diòcesi, que pretén fer realitat el principi evangèlic de la comunicació cristiana de béns, tot afavorint una infraestructura parroquial digna i decorosa.

Jordi Curcó

Els salesians celebren la festa de sant Joan Bosco

LLEIDA.— La comunitat salesiana de Lleida va celebrar el 31 de gener la festa del seu fundador, sant Joan Bosco, a la parròquia de Sant Agustí del barri de la Bordeta.

Enguany la celebració va tenir un significat especial, ja que era la primera vegada que celebraven la festa de Don Bosco com a responsables de la parròquia, ja que des del setembre passat la comunitat salesiana té encomanada l'atenció pastoral de la unitat pastoral que conforma l'esmentada parròquia juntament amb Sant Josep Obrer, del barri dels Magraners.

L'Eucaristia va ser concelebrada pels quatre membres de la comunitat i el vicari de Pastoral de la diòcesi de Lleida, Mn. Josep Antoni Jové. Una bon grup de feligresos de les dues parròquies, així com col·laboradors de l'acció salesiana a Lleida, antics alumnes de col·legis salesians i amics i admiradors de la figura de Don Bosco, van participar en la celebració. En l'homilia, el rector, el P. Joan Valls, va destacar l'actualitat, encara avui, de la resposta de Don Bosco a la situació social de la seva època. Finalitzada la celebració, els assistents van compartir un senzill i alhora festiu refrigeri.

Així mateix el 9 de febrer, la Casa d'Acollida Don Bosco, ubicada també al barri de la Bordeta, fundada i atesa pels salesians, va complir 20 anys. Durant aquest període hi han passat 73 nois i 68 joves, cosa que representa un altre motiu de joia per a la comunitat salesiana, que viu el seu especial carisma d'atenció als joves en l'àmbit de la Casa d'Acollida. (J.C.)

Seminari sobre cristianisme i moviment obrer

LLEIDA.— Recentment es va dur a terme a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel) un seminari dedicat als moviments obrers cristians que han existit al llarg de la història. Coordinat per Jaume Barrull, Manuel Lladosa i M. Ángeles Altarriba, duia com a títol *Cristianisme i moviment obrer: l'experiència catalana* i es va fer en homenatge a Mn. Bonaventura Pelegrí Macarulla, sacerdot del bisbat de Lleida que va morir el 5 de desembre del 2006 y que va estar estretament relacionat amb la GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica) i la JOC (Joventut Obrera Cristiana), grups d'Acció Catòlica especialitzats en el món obrer.

El primer dia es va dividir en dos torns de conferències que van finalitzar amb una tanda de debat amb els oients. La primera, *Cristianisme i moviment obrer. L'experiència catalana: una perspectiva general*, va ser a càrrec del Dr. Jordi Figuerola, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), que va fer, de forma molt general, un recorregut històric pels principals moviments obrers cristians catalans que hi ha hagut al llarg de la història.

La segona conferència, *Catolicisme social i moviment obrer a la Lleida del segle XX*, va anar a càrrec del Dr. Jaume Barrull i la Dra. Antonieta Jarne, professors de la Universitat de Lleida, que es van concentrar exclusivament en l'àmbit lleidatà. Es va destacar fonamentalment el GOAC, un grup sindical d'acció catòlica que va néixer l'any 1946 de mans de Guillem Rovirosa i que es va estendre per tot el territori espanyol. El seu objectiu principal era fer apostolat amb la classe obrera, apropar la

fe cristiana als treballadors i defensar-ne els drets.

Totes les conferències d'aquest dia van disposar d'un torn de preguntes i aclariments que va ajudar a assimilar i aprofundir les idees exposades.

El dissabte es va iniciar amb una conferència a càrrec d'Emili Ferrando sobre *La presència dels cristians i cristianes en el moviment obrer de Catalunya durant la segona meitat del segle XX*. En aquesta ponència es van destacar els grups JOC y ACO (Acció Catòlica Obrera, que va néixer arran de la JOC). El primer va sorgir a Bèlgica l'any 1925 com a sindicat obrer d'acció catòlica, però en aquest cas dirigit als joves, i en la dècada dels cinquanta va triomfar a Espanya.

A la segona part es va fer una taula rodona formada per Mn. Joan Valls, Toñi Molina i Imma Romeo (de Comissions Obreres), titulada *L'acció pastoral obrera: present i futur des d'una perspectiva lleidatana*. Es van enumerar els principals centres sindicals d'acció obrera actuals, i, prenent com a referència les ponències anteriors, es va fer una anàlisi del present d'aquests grups i la repercussió social que causen. La conclusió general va ser que en la societat consumista actual, on hi ha una falta de mirada col·lectiva, una falta de compromís, de responsabilitat i coherència, és complicat que triomfin aquests grups compromesos amb la formació religiosa i la defensa dels drets dels treballadors. Tot i així, encara es duen a terme accions sindicals de gran importància que donen suport als treballadors. És destacable que els tres grups en què es van centrar les conferències—GOAC, JOC i ACO—encara segueixin en funcionament. (Lluís Casaña Carabot)

La parròquia dels Claretians acull la trobada de la Vida Consagrada

LLEIDA.— La nova i flamant parròquia de Sant Antoni M. Claret, del barri de Balàfia de Lleida, que regenta la comunitat de pares claretians, va acollir la tarda del diumenge 3 de febrer la Jornada de la Vida Consagrada a la diòcesi de Lleida. Sota el lema «L'Evangeli al cor», s'hi van aplegar 80 religi-

osos pertanyents a les 26 congregacions i instituts presents a la diòcesi, vuit d'ells masculins.

La trobada es va iniciar amb la projecció d'un *power point* on els consagrats van compartir la seva missió. Tot seguit es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel vicari de Pastoral, Mn. Josep A. Jové, concelebrada pel delegat de la Vida Consagrada, Mn. Vicenç Ros, el rector, el claretia Nemesi Solà, i altres sacerdots religiosos. (J.C.)

Tortosa

«Hem d'estar convençuts que l'Evangeli és el cor de la fe i la vida cristiana»

■ Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president de la Subcomissió Episcopal de Catequesi

Recentment Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president de la Subcomissió Episcopal de Catequesi de la CEE, va intervenir en una sessió de formació permanent dels sacerdots de Sogorb-Castelló. El tema que li van confiar era la catequesi i la iniciació cristiana. Un subjecte fonamental que avui dia es troba davant de nous reptes i que exigeix a la comunitat cristiana prendre una actitud d'esperança i de compromís per transmetre una experiència viva de Crist.

—Comencem per una definició bàsica: què és la catequesi?

—La catequesi és l'acció més antiga de l'Església ja que és l'anunci i la iniciació en la fe i en la vida cristiana. Per això sempre es va configurant com un diàleg entre la Paraula de Déu proclamada i els sacraments, des de l'ambient de la comunitat cristiana i en diàleg amb la vida.

—Quin és el context més idoni per a la catequesi?

—Ha de ser un context comunitari, des del més elemental que és la família, fins al més ampli de la comunitat parroquial, de moviments o associacions. La família és l'àmbit propi d'una transmissió senzilla i concreta de Déu Pare que existeix i ens estima, i el parroquial és l'espai on la fe es rep i es comparteix amb els altres. A més, hi ha altres llocs no estrictament catequètics però sí de contacte amb la proposta de la fe des d'una perspectiva més cultural, com pot ser l'escola. En realitat, la catequesi sempre és una funció eclesial que arriba a totes les situacions i temps de la vida.

—Què hi ha de pesar més: els coneixements o l'experiència?

—Mai no hem de separar el que està unit. Són dues realitats que s'interrelacionen mútuament: saber la revelació de Déu em porta a una experiència de vida i, en l'experiència de vida, Déu actua contínuament per l'Esperit perquè em pugui deixar il·luminar a través de la Paraula i del sacrament.

—Com integrar els pares en la catequesi?

—És un tema fonamental. Sempre ho ha estat, però fins ara els pares s'hi interessaven i acompanyaven de forma més o menys conscient. Avui no es pot donar això per suposat i és necessari proposar-ho tenint en compte les possibilitats de la família, però sobretot ajudant que els pares intentin conèixer i viure el que coneixen i viuen els seus fills a la catequesi, perquè aquesta és la forma més important de participació.

—Com fer-ho?

—Hi ha formes de catequesis que combinen activitats a casa i a la parròquia, que promouen celebracions en què participa

la família, trobades festives, conferències per als pares... Però sens dubte, el tema definitiu és que els mateixos pares vegin que la catequesi dels seus fills és una oportunitat perquè ells entrin més a fons en el món de la fe.

—Com adaptar sense infantilitzar?

—És semblant a la transmissió i a l'aprenentatge d'una llengua: no hem de deixar d'ensenyar a un infant perquè no domini certs termes, o perquè accentui les paraules que li són més familiars o que sintonitzen més amb la seva sensibilitat. Passa el mateix amb la transmissió de la fe: s'ha de parlar del missatge fonamental a través de la narració principal del que Déu ha fet i dit a través de la història, i de forma particular en Jesucrist, el seu Fill. Entrar en aquest llenguatge és essencial, encara que lògicament a nivell iconogràfic, per exemple, pugui haver-hi adaptacions.

—Això és el que costa.

—Sempre s'han de fer adaptacions que obrin la perspectiva i deixin la impressió que Déu és més gran. No s'ha de representar un Jesús reduït a les expectatives dels nens o de qui sigui. Jesús és més gran que el que poden comprendre. Tampoc no l'hem de presentar com un heroi més del conjunt d'herois imaginaris que poden veure al cinema o llegir en un còmic. Per això és importantíssima la paraula de l'adult: és el contrast que ajuda l'infant a ampliar l'horitzó i a comprendre que el que ell coneix de l'Evangeli no s'esgota amb la seva edat.

—Quins nous reptes es plantegen a la catequesi actualment?

—El principal és creure que és possible transmetre avui la fe. I no només creure-ho, també realitzar-ho. El nostre món és un món de tècnics, d'especialistes, i pensem que passa el mateix en el camp de la transmissió de la fe. Certament és necessari un temps en què la persona conegui la fe en totes les seves dimensions, però abans ha d'haver rebut un conjunt de testimonis, paraules senzilles, referències molt concretes que li permetin descobrir la realitat de la fe avui. Un segon repte és la crisi de valors o de moral que existeix, la visió del que és bo és tan relatiu als interessos de cadascú que finalment no existeix sentit de creixement ni de confrontació amb la realitat, de descobriment, no de la meua veritat, sinó de la Veritat. Això porta a viure en un món limitat pels petits interessos quotidians i tancat a un sentit de transcendència. Per tot això, l'educació moral i estètica pot ser

fondamental per obrir aquests horitzons i que brolli la pregunta sobre el desig de ser feliç, del bé i de la veritat.

—I un tercer repte?

—Afecta la mateixa comunitat cristiana, que no sempre viu amb prou convicció la seva missió substantiva de donar vida als altres, de transmetre la vida cristiana, d'engendrar. Això té a veure lògicament amb la debilitat de la virtut de l'esperança i, per tant, amb la sensació que amb nosaltres s'acaba un món.

—La catequesi és només per als nens?

—Certament que no. La catequesi és per a tot aquell que sigui quina sigui la seva edat vulgui rebre el baptisme, o bé per a tots els que ja han estat batejats en els primers anys de la seva vida però que necessiten aprofundir en la nova família a la qual pertanyen: l'Església. En aquest sentit hi ha uns temps de catequesi forts al servei de la iniciació cristiana i sempre units als sacraments d'iniciació: Baptisme, Eucaristia i Confirmació. Hi ha altres moments que acompanyen el recorregut de la vida humana i que en l'àmbit parroquial, d'un moviment o comunitat, responen a la crida d'anar creixent i madurant en la fe.

—Com ha de ser el catequista?

—Tres aspectes configuren el rostre del catequista: ser testimoni de la fe en nom de l'Església, ser mestre que ensenya i proposa la fe, i ser el que forma i ajuda que es transformi en vida el que coneixem. També afegiria que el catequista és algú que inicia a la trobada amb Jesucrist, algú que no parla mai de teories, de regles ni de coneixements tancats, ja que ho refereix tot a Crist.

—La crisi religiosa actual és conseqüència d'una catequització deficient?

—Pot ser que la catequesi no estigués a l'alçada dels reptes que presentava el

moment present, però naturalment hi ha molt més que això. Una catequesi sense la companyia de la família, ni relació amb els altres sabers humans, ni vinculació a una comunitat cristiana concreta, al final s'evapora.

—Així doncs, com es pot recuperar?

—És necessari recuperar els espais comunitaris i convèncer-nos que l'Evangeli és el cor de la fe i de la vida cristiana. Per tant, s'ha d'escoltar de nou l'Evangeli com un do que ens configura i que ens toca no només com a paraula proclamada, sinó també com a sacrament de gràcia que ens porta a intensificar tant la vida comunitària dels cristians com la nostra presència en l'àmbit familiar, social i cultural.

—En què consisteix el catecisme per a nens aprovat recentment?

—Està pensat per a infants de 7 a 10 anys, és a dir, el temps durant el qual se celebra la primera comunió. La novetat rau en el fet que s'ha enriquit molt més respecte de l'anterior, s'hi han aportat nous elements iconogràfics i sobretot s'ha intentat establir un

llenguatge bàsic de la fe a través del qual es pot ensenyar a parlar de la fe als nens i introduir-los en l'experiència comuna de tots els cristians. És un text que esperem que estigui present en la catequesi i que sigui font d'inspiració per crear programes i instruments catequètics que promoguin una experiència viva de la fe.

Guillem Farré

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

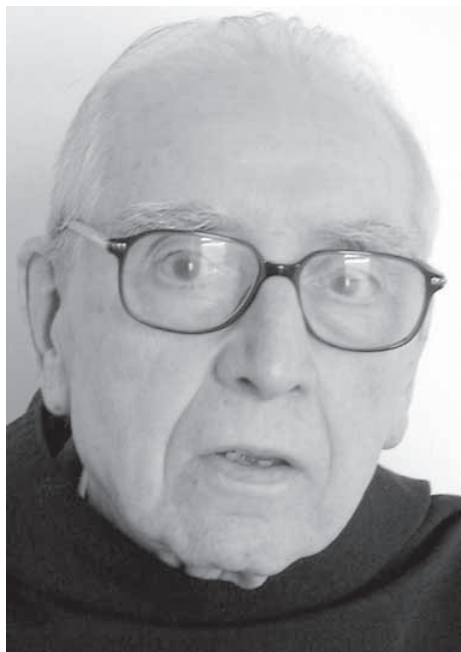
RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775, c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Sant Feliu de Llobregat

Ha mort el Gmà. Joaquim Martínez

■ Ebenista de formació, va servir a la infermeria de Montserrat i va estar 10 anys a Medellín (Colòmbia)

El G. Joaquim Martínez tenia 92 anys.

MONTSERRAT.— El dimecres 13 de febrer va morir a Montserrat el Gmà. Joaquim (Andreu) Martínez i Periago. Va néixer a Lorca (Cartagena) el 14 de febrer del 1915. La seva entrada al noviciat va ser el 24 de desembre del 1942, quan tenia 27 anys. La professió solemne la va fer el 15 d'agost del 1964. Amb la seva

Ebenista de formació, el Gmà. Joaquim va ser un jove «molt formal i devot», que tenia intenció d'ingressar als Germans Hospitalaris de Sant Joan de Déu, però que finalment va optar pel monestir de Montserrat. Ben aviat es va dedicar a servir la infermeria del monestir, perquè tenia traça a tractar els malalts amb diligència i amb molta delicadesa. En diverses etapes de la seva vida va exercir també moltes altres tasques al monestir, sempre d'una manera responsable i amb esperit de servei. Va des-tacar per la seva habilitat per als treballs manuals, particularment en la

vida de monjo, el Gmà. Joaquim procurava fer com sant Pau —va dir el P. abat de Montserrat en l'homilia del seu enterrament—: «no apuntar “a les coses que veiem, sinó a allò que no veiem”, perquè sabia molt bé que “les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre”».

rehabilitació i restauració de mobles i d'altres objectes. Va ser enviat a la fundació de Montserrat a Medellín, a Colòmbia, i allí es va veure clarament «la seva sol·licitud envers les persones més necessitades que acudien a demanar ajuda al monestir».

«Era delicat de consciència i confiava plenament en l'amor de Déu», va dir el P. Josep M. Soler en el funeral del Gmà. Joaquim. «Era molt devot de la Mare de Déu, s'adonava que la seva hora s'acostava i desitjava mantenir-se fidel», va continuar el pare abat de Montserrat. Seguint la litúrgia, el Dimecres de Cendra passat va viure

d'una manera simbòlica i espiritual l'inici del seu camí cap a la Pasqua definitiva. Nodrit amb el Cos de Crist, desitjava «anar al cel». I «tal com havia dit en algun moment, si anava al cel no podia desitjar res més. Sabia que el nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït; però amb l'apòstol sabia, també, que tenim al cel un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern. Aquest anhel era fruit de la seva llarga vida litúrgica i de pregària com a monjo. Plàcidament, mogut per aquest desig, ha deixat aquesta vida», va destacar el P. Josep M. Soler. (C.C.)

BARCELONA

Àngel Asurmendi, nou provincial dels Salesians

BARCELONA.— El P. Àngel Asurmendi Martínez (Mendavia, Navarra, 1952) ha estat nomenat nou provincial dels Salesians a Catalunya, Balears, Aragó i Andorra per a un període de sis anys, en substitució del P. Joan Codina a partir de l'estiu. Ordenat sacerdot el 1983 al santuari de Sant Josep de l'Obra Salesiana de Rocafort, a Barcelona, els anys de formació del P. Asurmendi han transcorregut a les cases de Sant Vicenç dels Horts, Girona, Godelleta (València), Sentmenat i Martí-Codolar (Barcelona). Ha desenvolupat la seva vida religiosa a les cases salesianes de Rocafort (Barcelona), Osca (Residència Provincial de Nens i Col·legi de Sant Bernat), Horta (Barcelona), Sant Vicenç dels Horts, Sarrià i des del 2006 a la casa provincial com a vicari i delegat provincial de Formació. En rebre la notícia, el P. Asurmendi, que és llicenciat en Pedagogia, va mostrar «la seva disponibilitat de servei a la congregació. Tot i que és molta responsabilitat, encara ho és més l'esperança i les ganes de treballar. Posaré totes les meves energies en aquest nou servei». Pel que fa als reptes que haurà d'afrontar, va destacar l'animació vocacional, la revitalització del carisma i el reajustament d'estructures, així com la unitat de la Família Salesiana i, sobretot, l'evangelització dels infants i joves. (C.C.)

El P. Joan Codina passarà el relleu al P. Àngel Asurmendi.

TARRAGONA

Prop de 1.500 persones en la celebració del Dia del Malalt

TARRAGONA.— La Delegació diocesana de Pastoral de la Salut, encapçalada per la seva delegada, Mercè Guasch, i l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes van congregar uns 1.500 pelegrins entre malalts i familiars el diumenge 17 de febrer a la catedral de Tarragona. El motiu era assistir a la missa jubilar presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i poder rebre la gràcia de l'Any Jubilar, així com celebrar el 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu de Lourdes.

L'arquebisbe de Tarragona va fer referència, en la seva homilia al fet que tots hem sentit dol alguna vegada, tant a nivell personal o veient com la desgràcia tocava persones properes. I va continuar dient que Jesús va estar sempre a prop dels qui sofrien, que Jesús ens consola, i que els

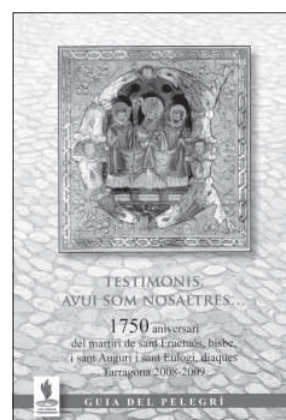
malalts són un tresor per a l'Església. Mons. Pujol també va oferir un apunt històric en recordar que «els primers hospitals van néixer a l'ombra dels convents». La missa es va acabar amb una salutació personal de Mons. Pujol a cadascun dels malalts que anaven en cadira de rodes, els quals estaven situats davant de les primeres files dels bancs de la catedral.

En acabat, els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, amb els dossiers que els havien donat els voluntaris de l'Any Jubilar sobre la festivitat sota el braç, van tornar cap als autobusos i d'allí es van dirigir a un dinar que es va celebrar a l'Hotel Palas de la Pineda. Unes 300 persones van prendre part en aquest dinar, al qual va assistir també l'arquebisbe. (C.C.)

La «Guia del pelegrí» ja és a disposició dels visitants

TARRAGONA.— Des del dimecres 12 de febrer ja es pot adquirir, a l'Oficina del Pelegrí, situada al Seminari, la *Guia del pelegrí*, un llibre de 118 pàgines, la meitat en versió catalana i l'altra meitat en versió castellana, a 5 euros l'exemplar, que conté no només informació de servei com els llocs jubilaris, sinó orientacions per a les pregàries i celebracions, així com el text de les Actes del martiri de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, entre altres informacions destacades.

Totes dues versions de la guia vénen precedides per unes paraules introductòries de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, en les quals

diu que el seu desig més ardent és que el pelegrinatge a Tarragona i la veneració dels sants màrtirs sigui una gràcia per a tots els pelegrins. I continua: «Tant de bo trobeu en la nostra casa eclesial el perdó de Déu, la força per continuar el camí de l'amor, el consol per a tot sofriment i una gran esperança.» La *Guia del pelegrí* es presenta com un producte complet i d'interès per al

visitant de la ciutat durant l'Any Jubilar: al costat de la informació més completa sobre l'Any Jubilar, que acaba el 21 de gener de 2009, hi ha apunts històrics que aproparan el pelegrí al ric patrimoni arquitectònic de la ciutat de Tarragona. (C.C.)

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al^o kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Urgell

“La Caixa” i Càritas signen un acord per finançar microcrèdits

■ Les persones que no poden accedir al sistema tradicional de crèdit, beneficiàries de la iniciativa

LA SEU D'URGELL.— El bisbe d'Urgell i co-príncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, i el delegat general de “la Caixa” a Lleida, Joan Ramon Fuertes, van firmar el dia 14 de febrer un conveni de col·laboració per al finançament de microcrèdits. L'acord entre l'entitat financera i Càritas diocesana d'Urgell facilitarà les operacions de préstec de petites quantitats dirigides a persones que tenen dificultats per accedir al sistema tradicional de crèdit. Així mateix, fomentarà la creació de projectes innovadors de persones amb caràcter emprenedor.

L'objectiu de Càritas amb aquest projecte és que les persones amb dificultats per accedir de manera convencional a un crèdit per fer operativa la seva empresa puguin fer-ho amb garanties de continuïtat i de seguiment per part de la institució. Càritas podrà incorporar al seu programa laboral un nou recurs que aprofiti alhora l'àmplia xarxa de la institució i faciliti les eines necessàries a les persones candidates. També es vol oferir els serveis i la capacitat de gestió reconeguda de Càritas, que s'encarregarà dels tràmits, del seguiment personalitzat de cada projecte de microcrèdit i de donar el suport humà que els cal a les persones que engeguen aquests nous projectes de desenvolupament econòmic i humà.

El criteri de concessió dels microcrèdits de MicroBank de “la Caixa” atén fonamentalment la confiança i la viabilitat dels projectes a finançar, ja que no requereixen las garanties ni els avals necessaris

El bisbe Joan Enric Vives va signar l'acord.

per accedir als crèdits del sistema financer tradicional.

Aquests crèdits prioritzaran persones més grans de 45 anys, dones, discapacitats, aturats de llarga durada, famílies monoparentals i població immigrada. L'import mitjà dels préstecs oscil·la entre els 8.000 i els 15.000 euros i el termini de reemborsament és de 4 anys a un interès molt avantatjós.

Per donar resposta a les necessitats de la societat actual, “la Caixa” va començar

a desenvolupar el Programa de Microcrèdits Socials el juliol de l'any 2000 i, des de llavors, s'ha consolidat com l'entitat privada que més recursos destina a la promoció de les microfinances a Espanya, amb 36,4 milions d'euros invertits i un total de 2.624 microcrèdits concedits. A la província de Barcelona, fins ara “la Caixa” ha constituït 257 operacions de crèdit per un import de 3,5 milions d'euros.

El caràcter social dels microcrèdits ve avalat pel fet que més del 73% dels micro-

emprenedors són dones i més del 26% són immigrants, dos dels sectors de població amb més dificultats per accedir al mercat laboral. Cada microcrèdit atorgat per “la Caixa” genera, a més, una mitjana de 2,5 llocs de treball per negoci emprès.

Acords amb més de 280 entitats socials

En la concessió dels microcrèdits intervenen com a intermediàries entitats socials que avalen, assessoren i fan el seguiment dels projectes. Fins avui, “la Caixa” ha firmat convenis amb 281 entitats socials de tot Espanya que vetllen per la viabilitat dels projectes finançats.

Les entitats socials col·laboradores són organitzacions de tota mena amb experiència en accions d'assistència econòmica o social adreçades a potenciar la creació de microempreses, fomentar l'autoocupació i incentivar l'activitat emprenedora. Així, s'han signat convenis amb ajuntaments, consells comarcals, diputacions, altres organitzacions públiques d'àmbit estatal, fundacions, confederacions empresarials i organitzacions no lucratives.

Aquest acord amb Càritas diocesana d'Urgell s'inscriu en la voluntat manifestada per “la Caixa” de reforçar l'esperit i els orígens fundacionals de l'entitat potenciant activitats que, seguint criteris de sostenibilitat econòmica, tinguin com a finalitat la cobertura de necessitats de caràcter social.

David Codina

Testimoni

Trobada de Joves a Salgar

El cap de setmana del 9 i 10 de febrer, la Delegació de Joventut del bisbat d'Urgell organitzava un cap de setmana per als nois i noies de 13 a 17 anys del grups juvenils.

No és un projecte ambiciós, és senzill i acollidor, però té la màgia o l'empenta de l'Esperit. O això ens sembla. No és una trobada puntual. No hi participa qui vol, només. El cap de setmana s'adreça als qui ja formen part d'un grup juvenil del bisbat.

Com ja veieu, som a l'inici. Estem començant. Anem creixent. Intentem trobar animadors i animadores engrescats en diferents poblacions, i allà on trobem homes i dones engrescats, comencem a trobar-nos amb joves, i a compartir i a acompanyar.

Per tant, amb aquests grups hem decidit trobar-nos un cap de setmana. I ho hem fet en una de les nostres cases de colònies: Salgar, a prop del monestir del mateix nom i en una zona molt bella i espectacular coneguda amb el nom de Baix Segre. Hem estat de Puigcerdà, de la Seu d'Urgell i d'Oliana.

No sabeu com n'és, d'important, una trobada de cap de setmana. Si a aquest encontre, n'hi sumeu d'altres (ens trobarem per Pasqua, pel maig i a l'estiu) i també hi sumeu la trobada periòdica a la població de cadascú, segur que surt alguna cosa de profit. Malgrat que molts d'aquests joves han experimentat el sagrament de l'Eucaristia i de la Confirmació, nosaltres

estem fent, ara, experiència de fe. Segurament l'única que poden trobar. Com us podeu imaginar, no tots els seus companys entendran que marxïn de cap de setmana, o que es trobin cada 15 dies a la parròquia, o que celebrin l'eucaristia! Amb les famílies, hi ha de tot. Hi ha famílies que treuen pit perquè són creients i veuen en aquests grups un punt de referència de fe per als seus fills. N'hi ha que es mantenen indiferents, però, com que veuen el seu fill o la seva filla content, ja els sembla bé!

Hem centrat la trobada al voltant de la figura del cavaller medieval. La seva audàcia, intel·ligència i capacitat de servei als altres ens ha semblat prou fidel per arribar a Jesús. Arribem a Jesús quan descobrim que el cavaller errant, que cerca constantment, no arriba a descansar fins que no descobreix la capacitat d'estimar i de donació que Jesús representa. L'Eucaristia ens fa adonar que Jesús no ens és estrany i que cadascun dels presents, des de la seva realitat personal i de fe, pot caminar amb Ell i anar descobrint, de mica en mica, tots els designis que Déu té per a ell i ella.

El compromís de trobar-nos per Pasqua, de partici-

par a la Pasqua Jove que organitzen els germans de La Salle és la penyora que tots acordem com a propera trobada. Una oportunitat de conèixer més persones que s'entusiasmen per aquestes trobades. Ja no són tan «bitxo raro» com em creia. Sí, en aquest cap de setmana i en la Pasqua, jo seré tan normal com tants d'altres. I mentrestant, que la flama de l'Esperit vagi creixent i fent la seva feina!

Lluís Plana

Delegat de Joventut del bisbat d'Urgell

Vida Creixent

El consiliari diu...

Quaresma 2008: morir al propi jo

Si hem de morir al propi jo, en la perspectiva que Jesús va morir per ressuscitar, ens hauríem de preguntar si ens esforcem a viure pels altres i sobretot per l'Altre (Jesús) des de la misericòrdia i l'amor.

Jesús no vol el pecat, car perdona i salva. Proclama els drets del pecador i perdona. Jesús mostra uns camins diferents que els dels homes. Jesús es posa sempre de part del pecador i no vol que es mori, sinó que el salva.

Morir al propi jo significa renunciar a l'egoisme i al mal que hi ha en nosaltres mateixos i saber mirar els altres per servir-los i estimar-los com Jesús.

Crist no ha vingut a judicar i a condemnar, sinó a salvar i donar la vida. Per sobre de tot hi ha la gràcia i la misericòrdia. Tot és gratuït.

Fixem-nos en l'evangeli de la dona adúltera. Jesús actua segons la misericòrdia i el perdó. Posa la persona per damunt la llei. No solament no condemna, sinó

que defensa la dona contra els seus acusadors. El qui condemna també és culpable, perquè, qui és el que està lliure de pecat? Si comencem a tirar pedres, quantes en necessitaríem?

Crist ens obre a l'esperança, car sempre estem oberts a l'acció de Déu, capaç de renovar la persona, l'Església i la societat.

El pecat destrueix i esclavitza. En aquest evangeli Jesús vol que la dona sigui lliure i nova. El pecat és un mal que condueix a la mort. Jesús no vol la mort del pecador. Ell vol que l'home mori al pecat. Morir al jo egoista.

El Senyor vol la vida, però una vida plena. No visquis entortolligat en tu mateix. No tornis a pecar. Obre't als altres. Viu solament de l'amor. Així seràs feliç.

Els que som grans i tenim davant una vida a punt de passar a l'altra vida, ens hauríem de fer una sèrie de preguntes, més o menys com aquestes:

- Jesús ens diu que hem de perdre la vida per guardar-la. Ens fem petits, pobres, no-res, com Jesús, i així ser tot per a tots?
- La Creu de Crist ens demana que tots sapiguem portar les nostres creus i que sapiguem viure els contratemps en esperit cristià.
- Saber acollir els altres que sofreixen i porten les càrregues pesades per amor a Crist.
- Saber escoltar amb atenció i respecte, quan ens expliquen problemes o situacions de la vida difícils.
- Saber acollir amb esperança els propis sofriments, les defallences i els contratemps.
- Fem-ho així durant aquesta Quaresma, tot morint al propi jo, fent l'esforç de servir el proïsme i estimar-lo com Jesús.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Bisbat de Menorca

Candelera 2008

Reflexions del perquè de Vida Creixent

La vida de jubilació porta un canvi en les persones en el sentit que disposen de més temps per passejar i també per poder pensar. Això ens porta a fer-nos algunes preguntes.

Què he de fer? Què puc fer? Com ho puc fer? Com ho podem fer per dur la nostra experiència, acumulada al llarg dels anys, als altres?

No estem sols... però potser ens hi podem sentir.

Estic disposat a viure... però cada dia la vida se'm fa més costa amunt! Em sento cridat a créixer... però qui m'hi pot ajudar?

A aquestes reflexions pot donar resposta el moviment de Vida Creixent, moviment d'apostolat laical en el qual els laics duen la càrrega dolça d'encoratjar els seus germans, tasca que recau de manera especial en els animadors que convoquen i encaminen les reunions de Vida Creixent, però també els preveres, com a consiliaris, hi tenen un lloc rellevant.

Recordem, com ens diu sant Joan de la Creu, que al capvespre de la vida serem examinats d'amor...

Si veiem clar que tenim un examen, l'hem d'aprovar perquè es important per al nostre desenvolupament, juntament amb el d'estimar perquè Jesús ens dóna aquest mandat com el més important de la nostra vida. Un camí que ja tenim al nostre abast és el moviment de Vida Creixent. Els seus membres tenen una edat i uns problemes semblants, cosa que farà que sigui més fàcil que hi hagi sintonia els uns amb els altres.

Aquest és el motiu de fer una crida a tots els joves que comencen la seva jubilació perquè s'ajuntin als grups de Vida Creixent de la seva parròquia.

Vida Creixent ha nascut de la base i continua creixent a partir de l'amistat que esdevé testimoniatge en grups que, alhora que uneixen persones grans i els donen força, afronten l'aïllament i s'encoratgen mútuament amb la pregària i la reflexió per tal que cadascú, segons el seu àmbit i les seves possibilitats, es doni a l'apostolat i a l'ajuda als altres en el si de la comunitat parroquial, del barri o dels clubs de persones grans.

Si entre tots col·laborem amb aquesta tasca, veurem que la nostra vida serà realment creixent, perquè entre tots haurem comprovat l'alegria d'estimar i això és el que ens aporta i aportem entre tots a Vida Creixent.

Fraterno

Si la Candelera riu, el fred és viu!

Concelebrants de l'Eucaristia.

Aspecte de l'església plena de membres de Vida Creixent.

A la celebració de la Candelera d'enguany i dia dels patrons de Vida Creixent, sant Simeó i santa Anna, era tan fort el sentiment de germanor entre els assistents, hi havia un caliu d'afecte tan profund, que el fred que diu la dita que encapçala aquesta crònica ni es va notar.

Com cada any es va celebrar la festa a la basílica parroquial de Sant Josep Oriol amb una església quasi plena. Va presidir l'Eucaristia el cardenal arquebisbe Lluís Martínez Sistach, al qual agraïm de cor que tingui aquesta atenció amb Vida Creixent any rere any. Vam trobar a faltar el nostre consiliari, Mn. Jaume Serrano, però estem segurs que va ser-hi ben present. Demanem que es posi bo ben aviat.

Tota la cerimònia es va desenvolupar molt bé: els cants, la processó de les espelmes, l'homilia del cardenal, el recolliment de tots seguint la Paraula de Déu i anant a combregar. Tot perfecte. Però va haver-hi un però: per posar-nos al nivell de la més rabiosa actualitat va marxar el llum! Va ser curiós veure continuar la celebració de la missa enmig d'espelmes. Semblava que havíem retornat a l'època dels primers cristians. Finalment tot es va arreglar, la claror va tornar a l'església i ens en vàrem poder anar cap a casa amb la claror de Déu dins el cor i amb una anècdota més per poder explicar.

A reveure!

Montserrat Fonoll

Agenda

MARÇ

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, Aula 1. Tema VII: *La pedagogia de Jesús per a la missió.*

Dijous 13: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, Aula 6. Tema VII: *La pedagogia de Jesús para la misión.*

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

La idea de crear Vida Abundant neix al Centre Cristià Betlem de Barcelona, en les reunions dirigides pel pastor Emanuel Ferradura. El 1994 es legalitza com a entitat autònoma amb un objectiu general: atendre els més desfavorits de la societat. A partir del 2003, amb l'entrada

de nous membres i la creació de l'Escola de Salut, l'assistencialisme és substituït per una estructura organitzativa moderna pròpia de les ONG, i s'amplia el seu àmbit territorial i el camp d'acció es diversifica en l'atenció social, la formació i la promoció de la salut. «L'ésser

humà, com a ésser individual i social, és el centre de les nostres accions. La salut l'entendem com la consecució d'un estat de benestar físic, psíquic, social, moral i espiritual», opina Luis Fernández, gerontòleg i director de l'Escola de Salut de l'associació.

Vida Abundant, oportunitats per al desenvolupament de la persona

■ L'associació ha creat una escola de salut per la qual han passat més de 350 alumnes

L'Associació Vida Abundant d'Assistència Social (Vida Abundant) té com a objectiu principal actuar contra les causes estructurals de la pobresa i el subdesenvolupament, en la societat, en els col·lectius que integren el Quart Món i als països del Sud. «La nostra missió queda explicitada en les finalitats estatutàries: l'atenció social, la formació i la cooperació i el desenvolupament integral humà, dissenyant i fent projectes de cooperació al desenvolupament i la solidaritat internacional, en especial en països en via de desenvolupament, en l'àmbit de l'educació, la salut, la promoció laboral, l'economia social i l'atenció sociosanitària», relata el gerontòleg i director de l'Escola de Salut de Vida Abundant. I afegeix: «Les nostres accions s'adrecen a persones immigrades, gent gran en situació de pobresa, dones i nens i altres col·lectius que es troben o poden entrar en exclusió social.»

Barcelona va veure néixer Vida Abundant, però en els darrers anys s'ha estès per Extremadura, Múrcia i Saragossa. Pel que fa a la cooperació internacional, desenvolupen la seva tasca a l'Argentina i Colòmbia, i enguany també a l'Equador, al Perú i a la República Dominicana. Els programes i serveis que ofereix Vida Abundant són nombrosos i abasten facetes importants de la vida. Tot i que principalment s'adrecen a immigrants, són d'interès general. Destaca, per exemple, «el Programa Integra, d'atenció a la immigració, a través del qual proporcionem acollida, atenció en necessitats bàsiques, orientació psicològica, assessorament jurídic, inserció laboral i formació», relata Luis Fernández. També hi ha un programa més lúdic, però no menys important per a aquells que han arribat a les nostres terres des de lluny. Es tracta del Programa Co-

Els immigrants són els principals beneficiaris de Vida Abundant.

nectat: per mitjà de viatges, sortides, cursos de català... es procura afavorir la integració dels immigrants aprenent a conèixer i a estimar Catalunya. Igualment important per poder progressar és el Programa Creació d'Empreses, «on, a través de tallers, formem emprenedors i els acompanyem en tot el procés des de la seva idea de negoci fins a la posada en marxa de l'empresa», explica el director de l'Escola de Salut. Finalment, Luis Fernández suporta el projecte Voluntaris per la Immigració, finançat per l'Obra Social de «la Caixa», que està destinat a la formació de

voluntaris. En la cooperació internacional s'ha consolidat el Programa d'Apadrinaments a Arroyo Cabral, a l'Argentina, que consisteix a garantir la distribució, subministrament i consum de complements nutricionals, atenció bàsica en salut infantil i juvenil, vestits i suport socioeducatiu, contribuint al desenvolupament integral de la població vulnerable del sector, sobretot nens en situació de pobresa.

«La vida inclou l'àmbit biològic i el psicològic», reflexiona Luis Fernández, «la vida física és considerada com a abundant en un cos que està ple de vigor, fortaleza i en perfecta salut. Però l'home també té vida espiritual que ha d'autorealitzar-se i ser abundant, perquè «no només de pa viurà l'home...». És en aquest passatge evangèlic on es troba l'origen de l'associació. «Prenem el nom de l'expressió bíblica «vida abundant», i si la relacionem amb el concepte actual de qualitat de vida de l'OMS, conté expressions com benestar emocional, social, físic, el desenvolupament personal i les creences», detalla el director de l'Escola de Salut. «Vida Abundant treballa perquè els més desfavorits tinguin una vida abundant en el que és material i espiritual», afirma el gerontòleg.

Aquest zel pel bé integral de les perso-

nes, en especial d'aquelles que pateixen més dificultats, ha estat sens dubte un estímul per als responsables de Vida Abundant. El treball no ha estat en va i per això Luis Fernández explica que el seu èxit més gran ha estat «la creació el 2004 del departament Escola de Salut amb les seves tres grans àrees: formativa, de serveis i promoció de la salut, sens dubte és el nostre èxit més gran, per on han passat més de 350 alumnes, principalment immigrants, assistint a cursos sociosanitaris, de català i d'altres». També estan molt contents del Programa d'Apadrinaments a Llatinoamèrica o la posada en funcionament de l'Aula Virtual, que té una bona acollida.

De cara al futur es plantegen fonamentalment dues línies prioritàries: la captació de recursos econòmics i l'augment del nombre de voluntaris, complint sempre fidelment el lema de Vida Abundant de «transparència i bon govern, és a dir, administrant adequadament els recursos i donant compte de la gestió als nostres donants, padrins, socis, entitats públiques i a la societat en general», detalla Luis Fernández.

Mónica García

ASSOCIACIÓ VIDA ABUNDANT D'ASSISTÈNCIA SOCIAL
C/ CARTELLÀ, 164
08031 BARCELONA
TEL. 933 580 037
FAX 934 299 313
www.vidaabundant.org
A/e : info@vidaabundant.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Educar per a l'amor: una tasca urgent i necessària

■ La Fundació Desenvolupament i Persona organitza a Barcelona un curs de monitors d'educació afectiva i sexual

BARCELONA.— Organitzat per la delegació catalana de la Fundació Desenvolupament i Persona, el proper 8 de març s'iniciarà a Barcelona el curs de monitors d'educació afectiva i sexual «Aprenem a estimar». El repte és donar una resposta coherent i rigorosa a la cultura consumista i hedonista en què vivim immersos, on la sexualitat és banalitzada fins a

límits insospitables. El curs va adreçat sobretot a educadors, perquè després puguin oferir aquesta informació als joves i adolescents a col·legis, parròquies, grups juvenils... Però també, evidentment, està obert als pares —els primers educadors— que sentin la necessitat de preparar-se bé en aquesta faceta tan fonamental de l'educació.

Una enquesta recent posava de manifest que l'edat mitjana de la primera relació sexual a l'Estat espanyol pot estar situada en els 14 anys. Davant de la cada cop més alarmant banalització del sexe, la Fundació Desenvolupament i Persona ha emprès la tasca urgent i necessària d'educar seriosament, i a la llum del magisteri de l'Església, per a la sexualitat: «És hora d'obrir els ulls i deixar de pensar que aquestes coses passen només a la família o a l'escola del veí.» Per a Giorgio Chevallard, responsable de la Fundació a Barcelona, «sembla que més que educació es tracta de "sexualització". Observant els mitjans i els seus missatges, sembla que als joves només se'ls digui que tot és un dret, que tot es redueix a consum, fins i tot l'altre, fins i tot el sexe.» I continua dient: «Si a això hi afegim la tempesta hormonal del canvi de la pubertat, l'atracció física tan poderosa, la curiositat de provar i el desig d'emular els companys, el joc està fet.»

Les conseqüències del pansexualisme actual són evidents: com més es promogui aquesta cultura hedonista i consumista, reduint la responsabilitat a un «posa-te'l, posa-l'hi», més augmenten les malalties de transmissió sexual, els embarassos no desitjats, els avortaments, les píndoles de l'endemà... Per als responsables de la Fundació Desenvolupament i Persona hi ha a més altres conseqüències menys evidents, però no menys greus: cors destrossats

L'any passat el curs es va celebrar a Sant Cugat del Vallès.

«La sexualitat és la marca escrita en la nostra carn que indica que no en tinc prou amb mi mateix per ser feliç»

abans de la majoria d'edat, joves escèptics, personalitats descompostes...

«El que la nostra joventut busca no és aquest sexe banal —afirma Chevallard—,

és una altra cosa: el que necessita, el que mereixen rebre, és una proposta de significat per a la vida que els ajudi a viure bé els canvis que viuen, respectant-ne la llibertat però proposant la veritat de l'amor humà.» De fet, com ja han pogut comprovar en els cursos oferts a escoles i centres de formació, la majoria de les preguntes que fan els joves són sobre l'afectivitat, més que sobre sexualitat. «Això vol dir que estan ben fets —explica el responsable de la Fundació a Barcelona— perquè necessiten viure l'amor amb una unitat de la persona, que no es pot separar impune-

ment. Desitgen la felicitat, desitgen ser abraçats i preferits pel que són.»

Estimar amb el cos

El principal objectiu del projecte «Aprenem a estimar» no és reduir la llibertat dels joves a base de normes morals, sinó donar sempre raons dels valors en què es pretén educar. Per això des de la Fundació Desenvolupament i Persona es considera «essencial i urgent la tasca d'educar la sexualitat i l'afectivitat, amb una proposta clara, capaç de respondre a totes les preguntes que puguin tenir, però també capaç d'oferir el significat de la sexualitat sense separar-lo de l'amor, la unió profunda de dos éssers que em compleix, em completa». «La sexualitat —insisteix Chevallard— és la marca escrita en la nostra carn que indica que no en tinc prou amb mi mateix per ser feliç, és a dir, que el meu destí de felicitat està cridat a la unitat amb un altre, que necessito l'altre. Podem estimar amb el cos! I d'aquest misteri d'unitat brota el gran misteri de la vida.»

Davant d'aquesta necessitat creixent, la Fundació Desenvolupament i Persona oferirà els propers mesos a Barcelona un curs de 30 hores per a monitors d'educació afectiva i sexual. Tindrà lloc els caps de setmana del 8 i 9 de març, 5 i 6 d'abril, i 17 i 18 de maig, i serà dirigit per les doctores Nieves González Rico i Begoña Ruiz, de la Fundació Desenvolupament i Persona de Valladolid. Es farà al Col·legi Loreto-Abat Oliba i té un cost de 120 euros (100 per a famílies nombroses). Per a més informació: giorgio.chevallard@ati.es o per telèfon 629 521 418.

Aquest mateix curs va ser impartit l'any passat a Sant Cugat del Vallès, amb èxit de nombre i de passió per part dels participants. Aquest curs pretén capacitar per educar bé els joves amb l'ajut dels materials pedagògics «Aprenem a estimar», presentats a Barcelona el 12 de desembre passat amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach. Per als que ho prefereixin, sobretot col·legis i parròquies, també hi ha la possibilitat de demanar els tallers d'educació que ofereix la Fundació Desenvolupament i Persona, que des de fa alguns mesos també té delegació a Barcelona. (C.C.)

Èxit de la campanya solidària en favor dels cristians de Bòsnia

MADRID.— La campanya solidària «Amb els cristians de Bòsnia», que han desenvolupat conjuntament els darrers mesos el Grup COPE i l'associació Ajuda a l'Església Necessitada (AIN), ha recaptat fins ara 385.000 euros. Segons ha informat Javier Menéndez Ros, director d'AIN-Espanya, els donatius rebuts fins al 15 de gener s'utilitzaran en la rehabilitació i reconstrucció dels temples parroquials a Banja Luka i Bukovica; en la rehabilitació de dos monestirs de religioses, a Livno i Nova Topola; en l'adquisició d'un vehicle per al rector de Rostovo, i en la rehabilitació parcial de l'Escola d'Europa, de Sarajevo. A més, part de la quantitat recollida a Ajuda a l'Església Necessitada es destinarà a la construcció d'una residència per a sacerdots

ancians i malalts, també a la capital de Bòsnia.

Un dels grans objectius d'aquesta campanya solidària, que s'ha promociionat a gran escala, entre el 17 de desembre i el 6 de gener, en tots els mitjans del Grup COPE, ha estat el de donar a conèixer les greus dificultats que té en l'actualitat l'Església catòlica a Bòsnia. Ajuda a l'Església Necessitada continuarà durant el primer trimestre del 2008 la seva tasca de difusió d'aquesta realitat tan poc coneguda. A més del projecte de construcció de la residència sacerdotal de Sarajevo, l'associació s'ha compromès a finançar la reconstrucció dels temples parroquials de Banja Luka, Trn i Glamoc, a més de la reparació de la casa parroquial i la capella de Haljinci. (C.C.)

La joia de la corona

Encara que la mare de Jesús és única, es presenta en les seves aparicions amb noms diferents segons el lloc o la intenció. La Mare de Déu de Fàtima, per exemple, és una d'aquestes aparicions, ja que va ser en aquest petit poble de Portugal on la Mare de Déu es va aparèixer als tres pastors. Els dies de gran festa la imatge de la Verge, al seu santuari, va guarnida amb una preciosa corona molt especial. Té una història que es remunta a uns quants anys i quilòmetres de distància, quan en un recorregut per la ciutat de Roma el papa Joan Pau II va ser ferit greument en un atemptat. Operat urgentment a vida o mort, els metges, en la seva intervenció, van constatar que el tret de la bala disparat gairebé a boca de canó no va seguir el curs normal, sinó que la trajectòria de la bala es va apartar dels òrgans vitals, i així el Sant Pare va poder salvar la vida. Anys més tard, Joan Pau II va anar a Fàtima i va oferir a la Mare de Déu, en acció de gràcies, la bala de l'atemptat, que va col·locar en un orifici que hi ha a la joia de la corona de Maria. Com sabien els orfebres que la joia necessitava tenir un foradet per incrustar-hi anys més tard aquella petita ofrena, una joia d'agraïment per a la corona de la Mare de Déu? Era impossible! Els dissenys de Déu són inexplicables però el Senyor sap molt bé el que es fa i, com a Pare amorós, té cura de les seves criatures.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

cultura

La revista «Vida Nueva» celebra el seu 50è aniversari

■ El seminari «L'Església a Espanya, avui» va obrir la inauguració de l'efemèride

MADRID.— La revista *Vida Nueva* va començar el 14 de febrer passat els actes de celebració del seu 50è aniversari amb el seminari «L'Església a Espanya, avui». El centre de convencions Mapfre de Madrid va acollir aquesta trobada en què religiosos, polítics i professionals de diferents mitjans de comunicació van debatre sobre la situació actual de l'Església al nostre país.

Durant la presentació del seminari, el director de *Vida Nueva*, Juan Rubio, va destacar l'adaptació de la revista durant aquesta «efemèride d'or» als canvis socials i polítics, donant sempre una «lectura creient de la realitat». A més, va reiterar que cerquen ser «una paraula compromesa en l'Església, dins de la pluralitat, que supera l'enfrontament».

El director general del Grup SM i president del Consell d'Administració de PPC, Javier Cortés, va subratllar l'«actuació del projecte de *Vida Nueva*» com «una forma d'estar al món i una forma d'estar a l'Església». I va ressaltar la tasca i rellevància que aquesta publicació ha tingut en aquests cinquanta anys d'història, i el seu «compromís amb el futur». Així mateix, es va presentar la nova web de *Vida Nueva* com un projecte «engrescador» per a tothom, amb la pretensió d'esdevenir «un referent de la informació religiosa a internet».

La primera conferència va anar a càrrec de Francesc Torralba, doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona i doctor en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya. Torralba va centrar el seu discurs en «com ser cristià en l'Església de forma creïble, sense deixar de

Mons. Fernando Sebastián, José Lorenzo i Jordi Pujol, durant la seva intervenció.

pertànyer al món i a la modernitat» i va enumerar quatre moments clau per contextualitzar la realitat de l'Església avui.

En primer lloc, Torralba va parlar de «la capacitat de viure el moment espiritual amb plena llibertat i poder expressar-ho sense tenir por, temor o complex d'inferioritat». També va ressaltar la necessitat d'«aprofundir en allò que abans es donava per descomptat mitjançant la paraula raonada» per així «evitar el fanatisme», arribar als joves i escoltar tots els que «s'han allunyat de l'Església sense fer soroll».

El tercer moment clau és allò que ell denomina «el moment expressivocomunicatiu». Segons aquesta anàlisi, moltes persones només tenen contacte amb l'Església a través dels mitjans de comunicació, per la qual cosa és important saber quina imatge volem projectar. El cristià té, segons les seves paraules, l'obligació de transmetre «una imatge d'interès per provocar l'acostament».

«Ser cristià avui és fer apologia intel·ligent de la fe», va afirmar Torralba. Per això, va animar el cristià a comprendre «el moment social i cívic» com una quarta

clau per «crear estructures justes que permetin l'ésser humà desenvolupar-se amb plenitud» mitjançant «la denúncia de tot el que vulneri la dignitat humana» i la proposició d'«horitzons creïbles» comproment-se amb el futur.

Finalment, va advertir dels riscos en què pot caure el cristià avui, com «la incapacitat de reconèixer altres formes de viure la fe cristiana». Igualment, va criticar l'«espiritualisme escapista» i «l'entossudiment institucional» que fan «fugir de la realitat». Finalment, va rebutjar «la filosofia maniquea de fer distincions entre Església jeràrquica i Església de base» i va animar a «no sucumbir a la reducció política», ja que l'«ésser cristià» és «independent» a aquest àmbit.

Política i moral

D'altra banda, el món religiós i el món polític van protagonitzar un dol dialèctic interessant. L'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, i Mons. Fernando Sebastián, exarquebisbe de Pamplona, van debatre sobre el paper de

l'Església a l'Espanya actual. Per a Mons. Sebastián, la imatge de l'Església s'ha anat deteriorant durant els darrers anys. La seva realitat no coincideix amb la projectada en alguns mitjans de comunicació, a la qual cosa cal afegir que els cristians tampoc no han sabut «vendre bé la seva activitat» de cara a la societat.

Una part important del debat va girar entorn de la pregunta de si l'Església té dret a intervenir en la política. Per a Jordi Pujol, aquesta institució té el dret i el deure d'oposar-se que la tanquin «a la sagristia» i va afegir que «l'Església i la política haurien de trobar un punt fraternal per actuar en la societat».

Mons. Sebastián va exposar que «ningú no ens pot privar d'opinar de la realitat política; l'Església no imposa, sinó que proposa» i va justificar la intervenció al·legant que «la política no està exempta de moral, ha d'estar-ne sotmesa a alguna i no únicament a la catòlica».

Finalment, es va clausurar l'acte amb una taula rodona moderada per Antonio Pelayo, en què els periodistes Pilar Cernuda, Fermín Bocos, Juan Pedro Valentín i Oriol Domingo van debatre sobre la informació religiosa a l'Espanya actual. Entre les opinions expressades es va destacar la «instrumentalització de l'Església per Govern i oposició» i es va reclamar una informació religiosa «fidel, veraç i periodística» al marge del debat ideològic.

Actes especials

Durant aquest any, la revista *Vida Nueva* incorporarà a la seva capçalera un número 50 de color daurat amb les dates de referència i la frase «Una paraula compromesa en l'Església», acompanyant el nom del seminari. Segons Juan Rubio, director de la publicació, aquesta frase resumeix el quefer de la revista, que busca ser cada vegada més significativa en l'Església, oferint «una paraula plena de sentit i sempre en consonància amb l'Evangeli i amb el Vaticà II». Cada mes apareixerà també juntament amb la revista un plec en què s'analitzarà la vida de l'Església en aquests darrers cinquanta anys i al final del 2008 es publicarà un número especial extraordinari commemoratiu. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Gerard, bisbe de Toul

Àustria va dedicar el 2006 aquest segell a sant Gerard, bisbe de Toul i patró de l'estat austríac de Vorarlberg. La il·lustració del segell està extreta d'una pintura de l'altar de l'església de Götzis Meschach. Nascut a Colònia cap a l'any 930, Gerardo es va educar en el Capítol de la catedral, i es va sentir ràpidament atret vers la vida sacerdotal. Ja prevere, va predicar a totes les parròquies de la ciutat. Va ser aleshores quan el Capítol de Toul va enviar una delegació a l'arquebisbat de Colònia per tal de buscar successor al seu bisbe, mort recentment. El Consell presbiteral de Colònia va escollir Gerard bisbe de Toul el 19 de març del 963 a Tréveris. Entre d'altres obres, va fundar la catedral de Toul. Gerard va morir el 23 d'abril del 994. Va ser canonitzat pel papa Lleó IX el 1050.

Ajudes per al nou altar de la capella de la Trinitat de Cuixà

CUIXÀ.— Amb motiu del mil·lenari de l'elecció d'Oliba com a abat del monestir de Sant Miquel de Cuixà, la comunitat benedictina de Cuixà i l'Associació dels Amics de Sant Miquel de Cuixà han anunciat la convocatòria d'una subscripció popular per construir un nou altar per a la capella de la Trinitat de Cuixà —obra d'Oliba, de gran sentit teològic i pastoral— i la restauració del conjunt d'aquest espai de culte. Els qui estiguin interessats a col·laborar-hi econòmicament, poden fer-ho al següent número de compte de «la Caixa», especificant «Altar Trinitat Cuixà»: 2100 0215 3302 00000 181 (C.C.)

També s'efectuarà la restauració d'aquest espai de culte.

«Cap creient no pot prescindir de l'acció política»

■ Josep Lligadas, guanyador del XVIII Premi Joan Maragall per l'obra «La política dels cristians»

Josep Lligadas Vendrell (Viladecans, 1950) és autor d'un ampli nombre de publicacions de temes teològics, pastorals i litúrgics, així com també d'algunes publicacions d'història local. Doctor en Teologia per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, és secretari del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i director d'algunes de les seves col·leccions de llibres. Ha exercit diverses responsabilitats polítiques d'àmbit local i actualment concentra la seva dedicació en temes més de caire social i cívic. Ha estat el guanyador del XVIII Premi Joan Maragall per l'obra *La política dels cristians*.

—Què significa per a vostè haver guanyat el XVIII Premi Joan Maragall, convocat per la Fundació Joan Maragall?

—Fa ja uns quants anys que tenia en ment fer una reflexió sobre la política dels cristians. Tenia ganes d'escriure un llibre al voltant d'aquesta temàtica i la convocatòria del premi va ser l'oportunitat adient per començar a escriure'l. Va ser l'estímul que necessitava per posar-hi fil a l'agulla. Hi vaig estar treballant durant deu mesos: des del desembre del 2006 fins al setembre del 2007. La meua font d'informació han estat bàsicament els evangelis. La gran sorpresa ha estat guanyar el premi. Haver obtingut un guardó tan prestigiós com el Premi Joan Maragall ha estat una alegria i un honor. Sens dubte, això ajudarà a la difusió de l'obra quan es publiqui. Està previst que el llibre surti el mes de maig, editat per Cruïlla i la Fundació Joan Maragall. També he dir que és el meu primer premi i em fa molta il·lusió.

—Faci'ns cinc-cèntims de la seva obra.

—A *La política dels cristians* cerco en les fonts evangèliques quines eren les prioritats i els interessos de Jesús pel que fa a la manera d'enfrontar-se amb les realitats del món. Llavors, faig una reflexió sobre com aquestes prioritats i interessos es poden afavorir i promoure en les nostres societats mitjançant l'acció política. A partir d'aquí, presento algunes línies bàsiques a tenir en compte en l'actuació de cada cristià i també algunes altres referides a l'actuació de l'Església.

—Com definiria l'acció política de Jesús?

—El llibre presenta que el punt de referència de qualsevol actuació cristiana és Jesucrist, l'Evangeli. Ara bé, Jesús no té una actuació política pròpiament dita; més aviat, quan parla d'aquest tema (la manera de governar els països...), es mostra molt distant, no hi creu gens. Afirmar que els governants actuen despòticament, com si fossin «amos de les nacions». Ell no té interès en l'acció política, però sí que té interès a treballar de valent per crear un

món de persones lliures i dignes. Jesús guareix malalts, anuncia que en el Judici Final seran rebuts en el Regne aquells que hagin donat de menjar als qui passen fam, etc.

—Ell sempre es va posicionar al costat dels més indefensos.

—Sí. Jesús s'acosta als leprosos, que era un gest prohibit en aquell temps. Per tant, ell pensa que si convé saltar-se la llei en un moment determinat, se la salta. Nosaltres, a diferència de l'època de Jesús, sí que hem pogut veure llargues lluites històriques per assolir un funcionament més democràtic de la societat que permeti intervenir en l'acció de govern. La reflexió del meu llibre parteix del fet que en el moment actual l'actuació política és un element important en la vida de la societat. Llavors, un es pregunta: per a un cristià, quina ha de ser la intervenció en aquest àmbit, com s'hi ha de moure?

—Com ho duia a terme Jesús?

—Cal tenir en compte que, pel que fa a aquest àmbit, Jesús ho sent, ho transmet i ho predica com la manera de viure la proximitat de Déu i viscut des d'una profunda consciència de Déu com a Pare que ens acompanya, però al mateix temps Jesús diu també que hi ha una manera d'actuar en el món fins i tot útil per a aquells que no creuen en Déu. Per exemple, la paràbola del bon samarità és magnífica en aquest sentit, ja que en cap moment es diu que l'acció que va realitzar aquell home la fes per Déu. Hi ha valors que són humans, que els creients els vivim com a «valors de Déu», però que van més enllà del món cristià i que són vàlids per a tothom.

—Quina importància ha de tenir l'acció política per als creients avui dia?

—La finalitat d'una persona creient és fer realitat en la vida allò que Jesús ensenya i realitza. Això es pot desenvolupar de moltes maneres, i una d'elles és l'acció política. Hi ha gent que s'hi dedica de manera prioritària i, conseqüentment, l'ha

de reflexionar d'una manera especial. Cap creient no pot prescindir d'aquest fet. El creient no pot dir: «A mi no m'interessa gens la política.» I és que l'acció política marca la vida de la nostra societat i dels membres que en formem part. Una perso-

na pot dir que la política està molt malament i que, per tant, s'hi vol posicionar críticament, però no desinteressar-s'hi. Tothom hi ha d'estar interessat, la qual cosa no vol dir que tothom s'hi hagi de dedicar. Interessar-se en l'acció política vol dir que a l'hora de votar jo pensi a qui voto d'acord amb veure-hi reflectides les prioritats de Jesús.

—Quins criteris han de guiar aquesta acció?

—Fonamentalment, els creients s'han de basar en els criteris que guiaven la conducta de Jesús, sobretot en la qüestió dels col·lectius més desprotegits i necessitats. Cal que totes les persones visquin amb dignitat, que ningú no sigui marginat de la societat... També s'han d'esmentar unes actituds personals concretes i positives, com ara la benevolència respecte al proïsme, etc. Aquestes són les normes que han d'encaminar l'acció dels creients i de tota persona de bona voluntat.

—De cara a les eleccions generals del proper 9 de març, què els diria als cristians?

—A l'hora d'escollir el vot, han d'intentar veure si els partits polítics materialitzen d'alguna manera les prioritats de Jesús. Cap partit les realitza plenament. De la mateixa manera que cap persona aconsegueix totalment l'Evangeli en la seva vida, les formacions polítiques tampoc no ho fan. Enmig del divers ventall que hi ha, cadascú ha d'estudiar aquell partit que estigui més proper a allò que Jesús proposa i transmet. I a partir d'aquí triar el vot.

Miquel Àngel Codina

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Aquest gra apreciat

Llencem arròs als recent casats per desitjar-los felicitat; si introduïm una miqueta d'arròs en un got a prop de la tauleta de nit, tindrem salut i fortuna; si posem uns grans d'arròs a sobre d'una rosa vermella i la donem a la nostra estimada, ens donarà felicitat eterna. No sé fins a on arriba la veritat d'aquestes dites, però d'allò que podeu estar segurs és que aquest apreciat aliment és la base i el manteniment de moltes persones arreu del món.

Davant meu hi tinc una olla alta plena d'arròs integral que he posat a remullar unes quantes hores abans perquè es cogui molt millor. L'arròs integral ens aportarà fibra i nutrients i és sempre millor que el refinat que solem consumir normalment.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

«Els creients s'han de basar en els criteris que guiaven la conducta de Jesús»

«La Passió de Reus», molt més que un espectacle

■ Fa una reflexió contemplativa i interpel·lativa del misteri del Déu fet home

Una de les escenes més emblemàtiques de l'obra.

El moment sempre colpidor de la crucifixió.

REUS.— Els dies 14 i 15 de març, a les 18.30, tindran lloc les properes representacions de *La Passió de Reus* al Teatre Fortuny. Ja fa onze anys que dins del si de la ciutat de Reus es du a terme aquest gran espectacle teatral que escenifica la vida, passió, mort i resurrecció de Jesús.

Aquest projecte va néixer a partir d'una il·lusió i s'ha anat desenvolupant d'una manera coherent i efectiva, any rere any, gràcies als ajuts rebuts de particulars i d'institucions, així com al gran acolliment

que hem tingut per part d'un públic entusiasta, que han permès a tot l'equip seguir treballant en aquest gran projecte, a més d'esperonar-nos a millorar en tots els àmbits per tal d'aconseguir una realització

espectacular i a la vegada entranyable.

La meua pretensió és seguir treballant per tal d'aconseguir que la nostra *Passió* sigui una representació habitual de cada any enmig de la programació estable del Teatre Fortuny, i dic *nostra* en el convenciment que tots ens en sentim part i per això cal veure-la i calibrar-la.

Sabem que no és un espectacle fàcilment digerible. És una eina vivencial per transformar realitats, crítica, transgressora, incordiant si cal amb la realitat d'avui dia, però a la vegada dolça, a fi d'aconseguir una reflexió contemplativa i interpel·lativa del misteri del Déu fet home: Jesús, del seu missatge alligador, de la seva vida i la seva significació en si de la nostra societat actual a més de plantejar raonaments incònduls de l'home que de manera racional i pragmàtica es qüestiona. Crec sincerament que aquest treball escènic evolutiu reflecteix la intemporalitat de les accions que van succeir ja fa molts anys; aconsegueix aquella vivesa, aquella precisió, aquella llibertat interpretativa pròpies dels espectacles més actuals. La música, que li dona el toc sensitiu necessari per fer-nos gaudir més de l'obra,

Original i innovadora

Són moltes les reflexions que s'han fet al voltant de la vida i la mort de Jesús. I també han estat moltes les diferents tècniques interpretatives que s'han intentat presentar per tal d'apropar a l'espectador la figura, l'obra i el destí d'aquest personatge que ha marcat l'esdevenir de la història de la humanitat.

De totes les interpretacions o escenificacions que sobre aquests esdeveniments s'han realitzat, les que més han colpit els espectadors han estat les que s'han representat a les pantalles dels cinemes i les que s'han posat en escena als teatres.

A casa nostra, l'art de la interpretació «passional» l'hem fet nostre. La nostra geografia està plena de pobles i ciutats on es representen les passions. Unes, amb una gran tradició i dotades de molts mitjans: espais, persones, recursos...; d'altres, més modestes i amb més il·lusions que mitjans. Però totes amb un missatge clar i entenedor: el Fill de Déu, Jesús, el Salvador, es lliura voluntàriament a la mort per salvar tota la humanitat.

A *La Passió de Reus*, aquest missatge el transmetem d'una manera original i innovadora, però sent fidel a la lectura dels Evangelis. Si ho voleu comprovar, veniu al Teatre Fortuny de Reus els dies 14 i 15 de març, a les 18.30, on trobareu un col·lectiu de més de dues-centes persones que, amb entusiasme i naturalitat, us presentarà la nostra *Passió*, la vostra *Passió*, *La Passió de Reus*.
Us hi esperem!

P. Marcel·lí Muñoz, s.f.

és original de J. Granero, el qual dirigeix l'orquestra de la *Passió*. Juntament amb una il·luminació i una escenografia singular, fan que l'esforç de més de dues-centes persones puguin fer estar orgullosos tot el camp de Tarragona d'aquesta realització.

Josep M. Llop i Cabré
Director de «La Passió de Reus»

Arròs amb calamarsons i pernil

INGREDIENTS:

25 calamarsons petits
pernil serrà
arròs integral
6 grans d'all
mitja copa de vi blanc
oli, sal i mantega

PREPARACIÓ:

Saltarem primer durant cinc minuts, en meitat d'oli d'oliva i meitat de mantega, els 25 calamarsons. Un cop hagin passat uns cinc minuts, hi afegirem dues cullerades de daus de pernil serrà —que el tindrem tan sols uns segons per tal que no tregui sal en excés. Hi incorporarem deu cullerades d'arròs integral prèviament bullit i escorregut. Farem unes quantes voltes a la paella i hi afegirem al final sis grans d'all trinxadets i mitja copa de vi blanc de qualitat. Ho deixarem que redueixi una mica. Rectificarem de sal i ja ho podem servir.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

S'ha editat el volum 38 del Corpus Biblicum Catalanicum

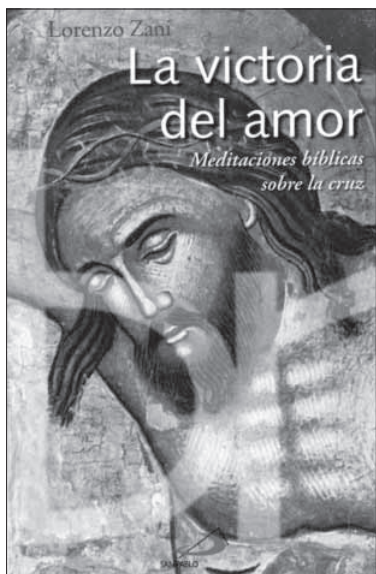
BARCELONA.— Acaba de sortir a la llum el volum 38 del Corpus Biblicum Catalanicum. Es tracta de *Lo Nou Testament*, amb traducció de Josep Melcior Prat, transcripció a cura d'Antoni Coll, notes de Pere Casanellas, estudi introductor de Pau Alegre, Carme Capó, Antoni Coll i Pere Casanellas, glossari d'Antoni Coll i Pere Casanellas i revisat per Albert Rossich. El llibre és editat per l'Associació Bíblica de Catalunya i Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Josep Melcior Prat, per encàrrec de la Societat Bíblica Britànica i Estrangera, va ser el traductor del primer Nou Testament complet traduït i imprès en català (l'any 1832) després de la Bíblia del segle XV o Bíblia de València. La traducció destaca per estar redactada en un català genuí, que no crea dificultats de comprensió, tot

i ser, a la vegada, molt ajustada a l'original llatí.

L'edició crítica d'aquesta traducció —que té en compte les quatre edicions que se'n van fer durant el segle XIX i el manuscrit original conservat, només fragmentàriament, a Cambridge— va acompanyada d'abundants notes que en glosen el lèxic i aclareixen definitivament la qüestió de les fonts en què es va basar Prat en la seva traducció. Entre els apèndixs, destaca un glossari de seixanta pàgines, del qual convé destacar el tractament dels castellanismes, suposats o reals, de l'obra. Els tres estudis introductoris tenen una extensió total de vuitanta-vuit pàgines; la «semblança biogràfica», que constitueix el primer d'aquests tres estudis, és la biografia més completa sobre l'autor publicada fins ara. (C.C.)

Llibres

La fe en Jesús

La creu expressa l'amor immens de Déu per tots nosaltres. Estar als peus del Crucificat significa permetre que l'amor que Jesús ha rebut del Pare ens abraci i ens porti a viure com a fills. A través dels evangelis sinòptics, de les cartes de sant Pau i de l'Apocalipsi, el biblista i teòleg italià Lorenzo Zani guia les nostres passes per arribar a la contemplació de l'Amor, crucificat i victoriós alhora. El camí proposat per l'autor el constitueixen tres etapes. (C.C.)

Lorenzo Zani, *La victoria del amor. Meditaciones bíblicas sobre la cruz.* Editorial San Pablo, Col·lecció Beber de la Roca, Madrid 2008, 205 pàg.

Protegir els fills

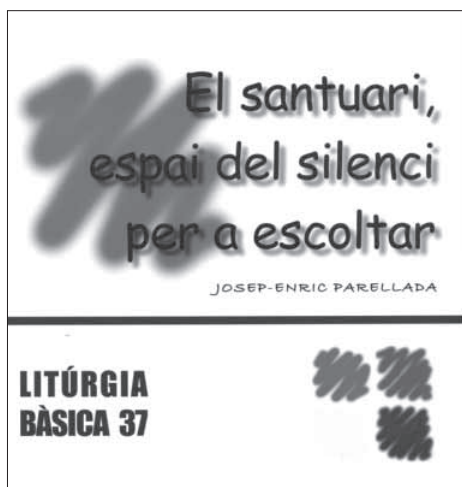
Les separacions i els divorcis afecten un nombre creixent de famílies a la nostra societat i, en el cas de parelles amb fills, porten conseqüències que poden arribar a ser dramàtiques per als nens. Domènec Luengo i Arantxa Coca ofereixen en aquest llibre el resultat de la seva experiència com a psicoterapeutes, molt útil per als mateixos afectats, psicòlegs, advocats i educadors per tal de poder prevenir i eradicar aquesta forma de maltractament als fills en tots els seus nivells. (C.C.)

Domènec Luengo i Arantxa Coca, *Hijos manipulados tras la separación.* Viena Ediciones, Col·lecció Oxigen, Barcelona 2007, 191 pàg.

Llocs d'encontre

Aquest quadern se centra en la teologia, l'espiritualitat i la pastoral de les peregrinacions i dels santuaris. Ofereix respostes a sis preguntes fonamentals que podem plantejar-nos: qui parla?, què diu i com ho diu?, on ho diu?, a qui ho diu?, on ho escolta? i qui ho escolta? «Els santuaris han de ser llocs d'encontre entre Déu i la humanitat», escriu l'autor, el P. Josep-Enric Parellada, monjo de Montserrat, en una de les pàgines. (C.C.)

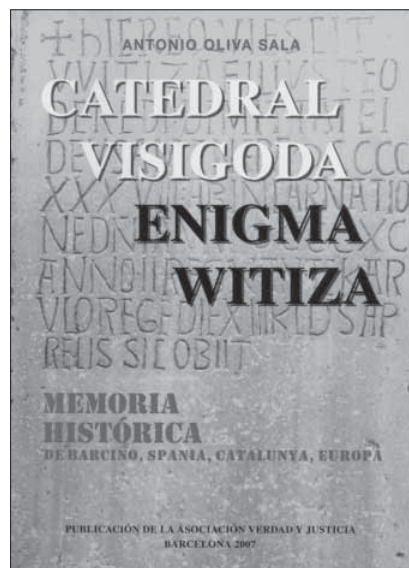
Josep-Enric Parellada, *El santuari, espai del silenci per a escoltar.* Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgica Bàsica, Barcelona 2007, 24 pàg.

Adaptacions cinematogràfiques

Adaptar a la gran pantalla novel·les d'autors consagrats és una empresa difícil i tot un art, a jutjar pels exemples fallits que recull la història del cinema. L'escriptora Ruth Praver Jhabvala ha escrit els guions de pel·lícules excel·lents com *Una habitación con vistas*, *Regreso a Howards End*, *Lo que queda del día*, *Los europeos* i *La copa dorada*. La periodista Marta Frago acosta al lector la manera d'adaptar novel·les al cinema de Jhabvala, molt respectuosa amb el seu origen literari. (C.C.)

Marta Frago, *Leer, dialogar, escribir cine. Ruth Praver Jhabvala y la adaptación cinematográfica.* Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Comunicación, Barañáin 2007, 223 pàg.

Rememoració històrica

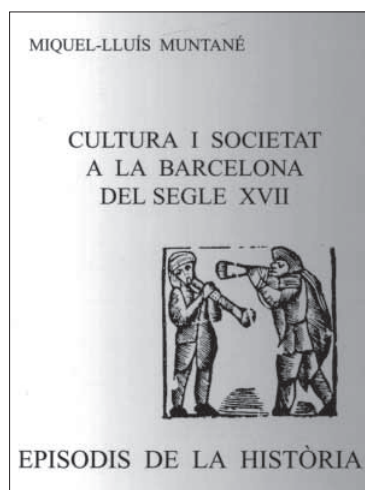
Antonio Oliva, president de l'Associació Veritat i Justícia, presenta un estudi rigorós sobre Witiza i els reis gots que permet conèixer el paper d'aquest rei i la seva relació amb la ciutat de Barcelona i l'església dels Sants Just i Pastor. «Només mereix elogis la tasca de l'autor escrutant temps tan antics i arribant a conclusions tan interessants sobre veritats històriques, alguna d'inèdita», afirma l'arquitecte Joan Bassegoda Nonell, al pròleg del llibre. (C.C.)

Antonio Oliva Sala, *Catedral visigoda. Enigma Witiza.* Associació Veritat i Justícia, Barcelona 2007, 128 pàg.

Un recorregut fascinant

El sociòleg i escriptor Miquel-Lluís Muntané ens convida a efectuar un recorregut per la Barcelona barroca, fent esment en els diferents aspectes de la vida artística i cultural: des dels retaules de les esglésies fins als actes sacramentals, passant pels hàbits gastronòmics, les cançons populars o les festes de Carnaval. El segle XVII es va caracteritzar per haver deixat definitivament enrere els darrers vestigis de la societat medieval i veure consolidada la societat moderna. (C.C.)

Miquel-Lluís Muntané, *Cultura i societat a la Barcelona del segle XVII.* Editorial Rafael Dalmau, Col·lecció Episodis de la Història, Barcelona 2007, 95 pàg.

Un col·lectiu amb problemes

Els introvertits són un grup de persones que amb prou feines criden l'atenció. Viuen amb notables dificultats interns i problemes personals perquè són sensibles, fràgils i problemàtics. La seva vida íntima psicològica transcorre amb notables angoixes, frustracions i obstacles. Per això cal proporcionar-los ajuda o, més encara, capacitar-los per a la seva autoajuda personal. Aquest és l'objectiu essencial d'aquest volum, escrit pel prestigiós pedagog José María Quintana Cabanas. (C.C.)

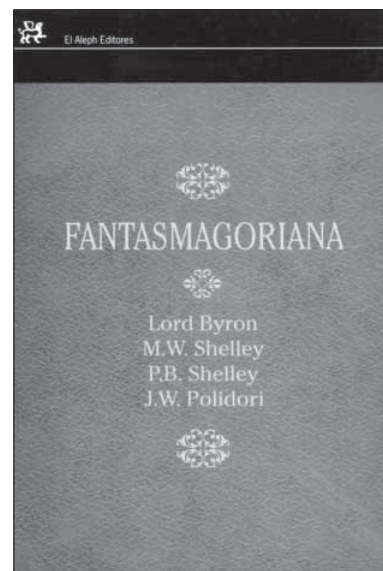
José María Quintana Cabanas, *Las personas introvertidas. Autoconocimiento. Autoestima. Autoayuda.* Editorial CCS, Col·lecció Educar, Madrid 2008, 140 pàg.

Contes de terror

L'estiu del 1816, després d'haver abandonat definitivament Anglaterra, Lord Byron es va instal·lar a Ginebra i va llogar la vila Diodati, a la riba del llac Lemán. Allí va proposar als seus amics que escrivissin un relat de fantasmes i ells van acceptar el repte. Els quatre contes de terror que aplega aquest volum són: *El sueño*, de Mary W. Shelley, que va donar origen al mite de Frankenstein; *El vampiro*, de John W. Polidori; *Los asesinos*, de Percy B. Shelley, i *El entierro*, de Lord Byron. (C.C.)

AA.DD., *Fantasmagoriana.* El Aleph Editores, Col·lecció Modernos y Clásicos de El Aleph, Barcelona 2007, 103 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Records adolorits

Existeix sempre la tendència de tornar un cop més la mirada i el record cap als antics camps de concentració, portada per un impuls subconscient. Hi ha qui parla amb excés de benevolència dels temps passats, en un exercici d'higiene mental, i hi ha qui va enrere en el record, mogut per un masoquisme malaltís. El rus Grossman va escriure fa temps aquestes gairebé infinites línies de record que ens arriben molt més tard per causes explicables, independents de la seva voluntat.

Recordar el que va poder ser un règim com el de Rússia de Stalin no era políticament correcte al seu país, ni acceptable per als prohoms del moment. I potser tampoc no ho era per als capitosts d'una massa antisistema —es digui com es digui— sempre disposada a entrar a sac en la societat normal com un elefant en una botiga de plats i olles.

Vam llegir fa temps amb sorpresa el llibre de Kravchenko *Yo escogí la libertad*, y després han anat arribant altres textos que culminen amb l'àmplia obra de Pasternak. Hi ha tota una biblioteca que pot resumir el catàleg dels horrors de què som capaços els homes. El tema dels gulags siberians té també el seu paral·lelisme en

Vasili GROSSMAN

Vida y destino

Galaxia Guttenberg, Barcelona 2007, 1.116 pàg.

Auschwitz i en els forns crematoris.

No sé si recomanar-vos llegir aquesta obra de Grossman, perquè estem força saturats de misèries, que s'han anat repetint últimament en les múltiples guerres i enfrontaments, externs i interns, a què ens sotmet la insània humana.

Però hi ha documents que no podem obviar: *Vida y destino* n'és un d'ells.

Més de 1.100 pàgines de narració que són un fresc de la vida quotidiana durant la batalla lliurada per nazis i soviètics a Stalingrad, amb incursions en diferents camps de concentració; recordant els qui sempre surten perdent en aquests casos que no fan sinó subratllar la dignitat humana, i també la seva capacitat de baixesa. Solament en la literatura russa podem trobar textos com aquest, que ens remet a les grans fites de la seva literatura de *Crim i càstig* a *Miquel Strogoff*.

Vasili Grossman va ser un bon escriptor

i periodista russojueu, i va gosar explicar l'existència de camps d'extermini. Inicialment s'alinea amb el comunisme, però en les seves últimes obres va manifestar-ne una clara i creixent distància, que va culminar amb *Vida y destino*, on la crítica va arribar a la seva màxima expressió. El llibre no va veure la llum en vida de Grossman, i sembla que el KGB va destruir moltes còpies de la novel·la, cosa que el va afectar profundament perquè en ella veia molt més que una simple narració. Grossman es queixava que ell seguia en llibertat mentre que el seu llibre havia estat empresonat, cosa que li resultava insuportable: perquè aquesta novel·la era tant o més que la seva mateixa vida.

Vasili Grossman
Vida y destino

A través de cent setanta personatges —principals—, Grossman traça un catàleg de gestos, actituds, sentiments i aspiracions de la gent normal, envoltada de sobte d'esdeveniments que els superen i que, malgrat tot, no sols tracten de sobreposar-se a circumstàncies clarament excepcionals, sinó que conserva trets d'humanitat.

És un cant als personatges anònims, tots ells

plens de vitalitat, als qui per les circumstàncies d'una bogeria transformada en institució intenta destruir. Però queda tot superat, o, més ben dit, sublimat, per una actitud col·lectiva que no es fa enrere davant la desraó elevada a la màxima potència. Cal trobar temps per llegir aquestes pàgines, i reviuire aquella època i aquelles circumstàncies que desperten sentiments oposats, de rebuig, de curiositat i de vergonya.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Deu anys del Cicle Cobla, Cor i Dansa

El cicle Cobla, Cor i Dansa al Palau, que organitzen la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música i el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional de la Generalitat de Catalunya, assoleix la desena temporada amb un conjunt d'elements que en revaloritzen la trajectòria d'enaltiment de la música de cobla, el cant coral i la dansa d'arrel tradicional.

Quatre estrenes al costat d'un repertori d'obres de gran relleu artístic esdevenen un atractiu reclam envers aquest cicle de sis concerts (3 de cobla, 1 de cobla i coral, 1 de coral i 1 de dansa tradicional) que s'iniciarà el dia 1 de març i finalitzarà el 31 de maig. Totes les sessions del cicle se celebren en dissabte, a les 19 h. Hi participen les cobles Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i La Principal de la Bisbal, la Coral Sant Jordi, l'Escola Coral de l'Orfeó Català i l'Esbart Santa Anna, d'Andorra.

La contribució dels organitzadors del cicle en la promoció de la música per a cobla no s'ha limitat a programar obres de repertori, sinó també a promoure noves creacions musicals amb l'encàrrec a un autor de relleu d'una obra per ser estrenada en un dels concerts. Enguany, excepcionalment el Cicle Cobla, Cor i Dansa al Palau ofereix l'estrena de dos d'aquests encàrrecs. Amb aquest fi s'ha escollit Joan Guinjoan, una de les figures més destacades de la música catalana contemporània, el qual ha escrit per a aquesta ocasió l'obra

Arrels. Fantasia per a cobla, que es donarà a conèixer el dia 5 d'abril, en interpretació de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona, dirigida per un altre músic ben prestigiós com és Josep Pons. Igualment s'ha demanat a Xavier Pagès d'estrenar una composició, i així el dia 10 de maig es donarà a conèixer *Cant espiritual*, una obra per a cobla i cor escrita per aquest jove i inquiet músic sobre un corprendor poema de Josep Palau i Fabre. A més de les peces ja esmentades, el concert que oferirà l'equip artístic de l'Escola Coral de l'Orfeó Català inclou l'estrena de la cantata *Estampes per a 18 muses*, composta per Fèlix Gasull amb text del poeta Miquel Descot, expressament per commemorar el centenari del Palau de la Música Catalana. I encara, en el darrer concert del cicle, l'Esbart Santa Anna d'Andorra presentarà la nova coreografia del seu director, Joan Fosas, sobre l'obra *Rapsòdia per a piano i cobla*, de Manuel Oltra.

Pel que fa a la direcció de les cobles, a més de la participació del mestre Josep Pons, una de les batutes actuals més prestigioses, el cicle proporcionarà la possibilitat de veure el gironí Francesc Cassú dirigint la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona mentre que el barceloní Jordi León actuarà al front de la Cobla La Principal de la Bisbal. Les entrades del Cicle Cobla, Cor i Dansa al Palau tenen uns preus entre 7 i 20 euros. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

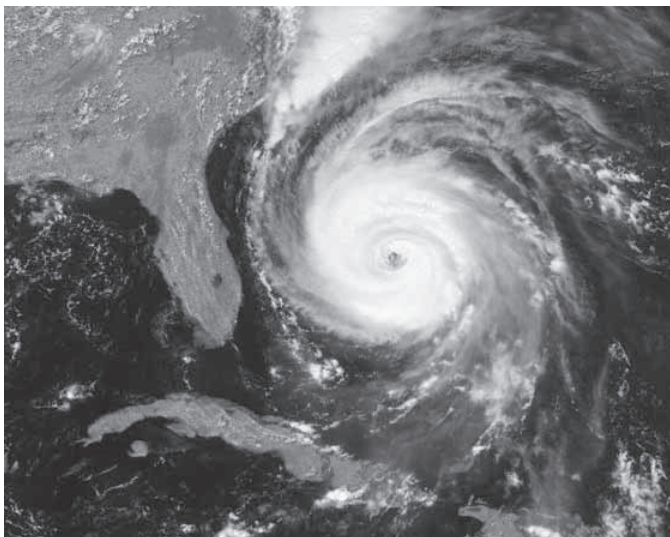
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Un informe de l'ONU que fa esfereir

Va ser publicat el 28 de novembre passat. Era un advertiment inclòs en la relació que sobre el desenvolupament humà 2007-2008 va difondre el programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament dels Pobles (o UNDP). Es titulava: *Resistir el canvi climàtic*.

Exposava la necessitat d'accions urgents enfront dels desastres originats pel ja famós canvi climàtic. Caldrà reduir, deia, almenys un 80% de les emissions contaminants abans del 2050. Potser no tot es deu a l'acció humana —hi afegim nosaltres— però és clar que tothom ha de tenir en compte el que està passant per prendre'n consciència i posar-hi el seu gra de sorra. I és que hi ha esdeveniments catastròfics que cal preveure: 344 milions de persones es troben ara exposades a l'amenaça dels ciclons tropicals, 521 milions a les inundacions, 130 a la sequera i 2,3 als esclavissaments de terra. Tots aquests desastres ja s'han incrementat en els últims anys. Es calcula també que són uns 2.600 milions els qui veuran augmentada la seva pobresa, cosa que fa pensar. I és que és als països pobres on es concentren més les catàstrofes dites i altres. De fet des del 2000 es comptabilitzen en 262 milions els individus que n'han patit alguna de les esmentades, dels quals el 98% eren de pobles en via de

Un altre punt a tenir present: l'alimentació. Si no es fa un pla ben racional de canvi en l'estructura actual seran uns 600 milions els que patiran fam el 2080.

Què hi podem dir? No tot ve del canvi climàtic. La poca generositat dels països rics envers els desfavorits potser encara és més important. Tothom ha de saber el que passa per prendre-hi interès i actuar segons les possibilitats de cadascú. I si som cristians de debò no ho podem deixar de fer.

desenvolupament, o sigui que als països de l'OCSE (els que formen l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) només un habitant entre 1.500 es veié colpit per una calamitat d'aquestes, mentre que als altres, més pobres, la proporció era d'un per cada 19.

Pel que fa a malalties es diu que la malària podria afectar aquest nou any entre 220 i 400 milions de persones. Concretament a l'Àfrica subsahariana el 80% viu en zones que es veuen amenaçades pel mosquit que la transporta. I també hi ha malalties, com la grip, que han augmentat aquests darrers anys i segueixen augmentant. A Indonèsia l'augment de la temperatura n'ha provocat la mutació del virus i més víctimes que de costum a l'estació de les pluges.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

No és fàcil afirmar amb seguretat quins són els fòssils que ja són de l'espècie *sapiens* entre les moltes restes que es troben en els jaciments que s'estan estudiant actualment. Hi ha confusió entre fòssils tardans d'*erectus* i de *sapiens* arcaic. Els neandertalencs també acaben de complicar la cosa: són una subespècie de *sapiens* o espècie a part? Si es tinguessin esquelets sencers potser no hi hauria tantes inseguretats. Les restes són sempre molt fragmentàries, ja ho sabem, llevat de casos excepcionals. Per aclarir la distinció entre *erectus* i primers *sapiens* el paleontòleg R. G. Klein a *Il cammino dell'uomo* (Bolonya 1995) diu que totes les restes que corresponguin a l'etapa compresa entre 400.000 i 130.000 anys s'han d'atribuir a l'*Homo sapiens* arcaic. Solució que no tothom comparteix però que pot servir de guia en casos dubtosos. També s'ha proposat, sense gaire èxit, dir-ne *Homo sapiens steinheimensis* dels *sapiens* arcaics, perquè a Steinheim (Alemanya) hi ha unes restes que en són ben representatives. Segons certs paleontòlegs cal establir tres subespècies dels *sapiens*: arcaics (o *steinheimensis*), neandertalencs i actuals. La darrera s'anomena *Homo sapiens sapiens*, amb l'home de Cromanyó com a representant fòssil més significatiu.

Representants europeus més significatius del «sapiens» arcaic

La data fixada per Klein de 400.000 anys com a límit entre *erectus* i *sapiens* es veu efectivament confirmada pels fòssils: no hi ha cap *sapiens* segur anterior a aquest moment, ja que els darrers *erectus* anteriors als 400.000 anys, que puguin semblar *sapiens* arcaics són molt dubtosos que ho siguin. El primer fòssil més antic considerat ja de *sapiens* segur és el de Steinheim (Alemanya) que té uns

50 L'«Homo sapiens» arcaic

320.000 anys, però hi ha autors que creuen que no arriba als 300.000 (si bé en un principi s'havia datat entre 370.000 i 350.000 anys). És un crani trobat el 1933, amb capacitat cranial de 1.100-1.200 cm³, que correspon probablement a un individu de sexe femení, per una banda amb diferències clares respecte dels neandertalencs i per una altra molt més evolucionat que els *erectus*.

A Swanscombe (Anglaterra) en un jaciment d'uns 250.000 anys es van trobar un occipital i un parietal corresponents a una capacitat craniana d'uns 1.325 cm³. Té unes semblances molt notables amb el de Steinheim.

A Pontnewydd (País de Gal·les), d'una edat entre 245.000 i 190.000 anys, es trobaren uns fragments mandibulars, dents aïllades i una vèrtebra, considerats de *sapiens*, però que ja fan pensar en *neandertalensis*.

A Petralona (Grècia), de fa uns 200.000 anys (amb un cert marge d'error; no es pogué precisar del tot) un crani força complet, amb algunes característiques semblants a la de l'home de Talteüll, però B. Klein hi ha vist més semblances amb els altres *sapiens* arcaics.

A Montmaurin (França) una mandíbula gairebé sense mentó amb algun altre detall que l'acosta als neandertalencs. D'entre 190.000 i 130.000 anys.

A Fontéchévade (França), amb una edat compresa entre els mateixos límits que la mandíbula de Montmaurin, uns fragments de cranis amb característiques que semblen ja preludi dels de Neandertal, segons diu R. G. Klein el 1995.

Més fòssils a Àsia i a l'Àfrica

A la Xina en una cova del poblet de Maba (Guangdong) es trobà un crani que es veia bastant humà, juntament amb fòssils de grans mamífers (com l'*Elephas narmadicus*) i altres de més petits, que fan atribuir al jaciment l'edat de 140.000-119.000 anys. És segurament contemporani de dos fòssils més, trobats també a la Xina, a les poblacions de Dali i Xuxiayao, que eren un altre crani i uns fragments amb dents. No s'hi veu afinitat amb els neandertalencs; les formes que presenta són pràcticament intermèdies entre l'*erectus* i el *sapiens*.

A l'Índia, a la vall de Narmada, s'ha trobat una volta cranial associada a cultura acheuliana. La capacitat del crani correspon a uns 1.200 cm³, més alta que la de tots els *erectus*, encara que en manté algunes característiques.

A Broken Hill (Zàmbia) el 1921 es trobà un crani força ben conservat amb algunes parts de l'esquelet. La datació es féu primer per la fauna associada. El paleontòleg J. S. Day el 1986 li atribuï una edat mínima de 125.000 anys, però C. B. Stringer el 1992 afirmà que s'havia de considerar d'uns 250.000. Aquest crani és d'un adult, que s'anomena l'«home de Rodèsia», i presenta un mosaic de propietats. La seva capacitat cranial és de 1.280 cm³. S'acosta alhora a l'*Homo erectus* i una mica als neandertalencs europeus amb alguns detalls d'home modern.

A la vall del riu Omo (Etiòpia) que conté estrats de 4 milions d'anys d'antiguitat fins al present, a les capes de fa

130.000 anys s'han trobat restes d'un crani amb totes les característiques d'*Homo sapiens*. Se l'anomena l'«home d'Omo».

A Sud-àfrica, a Elandsfontein, prop de Hopefield, província del Cap, el 1953 es van desenterrar un fragment de mandíbula i la coberta cranial que, si bé recorden l'*Homo erectus*, no poden ser-ho per la capacitat cranial que arriba a uns 1.200-1.250 cm³ i l'antiguitat és de poc més enllà de fa 200.000 anys.

A Tanzània hi ha dos jaciments que també han donat fòssils de *sapiens* arcaic: el del llac Ndutu, a l'extrem occidental de la gorja d'Olduvai, trobat el 1976, que és un crani amb barreja de caràcters d'*erectus* i *sapiens* de 1.100 cm³ de capacitat, i el d'Eyasi, a la riba d'aquest mateix llac, uns fragments de crani de dos o tres individus per als quals s'ha calculat la capacitat de 1.285 cm³.

Al Marroc, a Salé i Kébibat, hi ha dos jaciments de fa 200.000-250.000 anys, que han proporcionat restes fòssils que també s'atribueixen al *sapiens* arcaic: un motlle endocranial i fragments de maxil·lars amb dents.

Què es pot dir de tots aquests fòssils? Són tan fragmentaris i tan poc ben datats molts d'ells que no es pot determinar la seva posició exacta en la història de l'evolució. Però, per una altra banda, són tan abundosos que no es pot negar que donen una probabilitat molt alta d'un pas, més o menys gradual, d'*erectus* a *sapiens*. Ara bé, hi ha encara un altra aportació a la qüestió: els fòssils d'Atapuerca que s'han classificat amb els noms d'*antecessor* i *heidelbergensis* i que es troben intermedis també entre els *erectus* i *sapiens*. A part d'aquesta denominació que se'ls ha donat, és clar que cal tenir-los molt en compte per establir millor quin va ser el procés evolutiu. En parlarem al pròxim capítol.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Sweeney Todd, el barbero diabólico de la calle Fleet ***

Director: Tim Burton.

Guionista: John Logan.

Intèrprets: Johnny Depp, Helena Bonham Carter, Alan Rickman, Timothy Spall.

Gènere cinematogràfic: drama-thriller.

Estats Units, color, 2007. 122 minuts. / Públic: adults.

Un jove barber, afortunat a la feina i en l'amor, perd tot el que té per culpa de l'enveja d'un jutge poderós i tirà. Quan torna a Londres quinze anys després, veurà la llum per venjar-se a través, precisament, del que millor sap fer: fer servir les seves navalles perfilades i brillants, les seves millors «amigues».

L'origen de la història el trobem en un

relat curt de Thomas Peckett Prest del 1846, que es va dur al teatre poc després. El 1973, el dramaturg britànic Christopher Bond va afegir a la història la trama de venjança. Ja el 1979, Stephen Sondheim, lletrista i compositor nord-americà, el va convertir en un musical, juntament amb Hugh Wheeler.

I ara, un dels tandems cinematogràfics més fructífers dels darrers anys torna de

nou a la pantalla. Tim Burton i Johnny Depp (*Eduardo Manostijeras*, *Ed Wood* o *Charlie y la fábrica de chocolate*) reapareixen amb les seves millors «gales» gòtiques per recrear una història sobre l'amor perdut i la venjança.

El guió és a càrrec de John Logan (*El aviador*, *El último samurai*), el treball del qual es veu afectat per uns números musicals que no sempre fan avançar la història. Potser aquest és un problema que afecta el guió, ja que l'argument esdevé secundari, a causa del treball sonor i visual acurat en què s'ha abocat tot l'equip. No és que la trama sigui avorrida, simplement sembla que s'ha confiat més a atrapar el públic per l'estilisme decadent —el més radical de tota la filmografia de Tim Burton— i la gràcia de veure Johnny Depp cantant. Dos aspectes molt ben treballats, però en el resultat es nota que la trama no està del tot ben estructurada i pensada com podria ser-ho.

En definitiva, una pel·lícula per als amants de Burton i tota la seva factura visual i que aguantin un efecte *gore* amb aires esteticistes. I com sempre, de fons, tot i que a través de formes brutals, bateguen els temes propis de la filmografia d'aquest director peculiar: l'amor etern i ideal, la família, els records i l'univers dels contes com a context per a la història.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

27 vestidos **

Director: Anne Fletcher.

Guionista: Aline Brosh McKenna.

Intèrprets: Katherine Heigl, James Marsden, Malin Akerman, Judy Greer, Edward Burns.

Gènere cinematogràfic: comèdia romàntica.

Estats Units, color, 2008. 107 minuts.

Tots els públics.

Jane, una dona idealista i romàntica, es dedica a organitzar casaments i a ser la dama d'honor de fins a 27 cerimònies d'amigues. D'altra banda, està secretament enamorada del seu cap, però la seva germana petita Tess entra en escena i aconsegueix conquerir el seu cor i, a partir d'aquí, la personalitat de Jane farà un tomb inesperat. Katherine Heigl, la protagonista, va ser guardonada amb un Emmy pel seu paper a *Anatomía de Grey*. La guionista del film és la mateixa que va escriure en el seu moment *El diablo viste de Prada*. El cas és que la pel·lícula té un guió molt fluix, on la trama és evident i esperada i on la cursileria ho embolcalla tot.

Això no obstant, el film mostra el valor de la sinceritat en les parelles i de servei als altres però, ni així, deixa gaire clar si això és una cosa bona o dolenta. Una pel·lícula per passar l'estona amb algunes escenes divertides on es pot destacar la interpretació de Katherine Heigl.

• Humor: 1; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Invasión ***

Director: Oliver Hirschbiegel.

Guionista: Dave Kajganich.

Intèrprets: Nicole Kidman, Daniel Craig, Jeremy Northam, Jeffrey Wright.

Gènere cinematogràfic: ciència-ficció.

Estats Units, color, 2007. 93 minuts. / Públic: joves.

Una gran explosió destrueix una llançadora espacial les restes de la qual s'escampen arreu del país. Poc temps després, es detecta una substància estranya que sembla afectar tothom qui hi entra en contacte. Malgrat que el govern comença a administrar una vacuna contra la malaltia, la gent va canviant. No expressa les emocions, no necessita dormir.

Quarta adaptació cinematogràfica de la novel·la *La invasión de los ultracuerpos*, de Jack Finney; aquesta vegada de la mà d'un director europeu (*El hundimiento*). Una vegada més, el tema del domini extraterrestre sobre la persona serveix per interrogar-nos sobre temes que van més enllà de la pura acció: l'home és violent per naturalesa? o és possible una convivència en pau? Això no obstant, la pel·lícula, que ha patit diversos avatars de producció i postproducció, no sap respondre a algunes d'aquestes expectatives que anuncia. Amb tot, la realització no se'n res-

sent tant com per, almenys, no entretenir l'espectador que busqui una ciència-ficció barrejada amb acció i una mica de suspens. Per la seva part, Nicole Kidman i la resta del repartiment convencen, però justet per no perdre versemblança.

• Humor: 0; acció: 2 i 1/2; violència: 1 i 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

• Extres DVD: idiomes: anglès i castellà; subtítols: anglès, castellà, portuguès, holandès, danès, finlandès, noruec i suec; documentals: reportatges...

El món de la televisió

► **Al pie de la letra *****

De dilluns a divendres - 21.40 h - Antena 3

Saber-se «al peu de la lletra» les cançons que més han sonat a la ràdio, a la televisió o al nostre MP3, ja té premi. Javier Estrada és l'encarregat de presentar aquest concurs en què els participants demostren la seva «saviesa» musical completant les lletres de les cançons que sonen al plató, per a la qual cosa no cal ni afinar, ni encertar-la amb el ritme. L'espai, a més de tenir orquestra al plató, compta amb quatre cantants (tres d'*Operación triunfo*) que posen el ritme i presenten les melodies triades.

Al pie de la letra fa tot un repàs a la música cantada en espanyol: des de Los Panchos fins a Bisbal.

Un karaoke que atrapa. Aquest concurs, malgrat el seu plantejament simple (o potser justament per això), repta l'espectador que, des de casa, no pot evitar seguir la coneguda tonada i posar la lletra que hi falta. Simplicitat i música. Ni temps morts, ni adornaments horteres, ni gaires tords per aconseguir un únic propòsit: un entreteniment familiar rendible.

► **Louie *****

De dilluns a divendres - 17.05 h - K3

Louie és una sèrie de dibuixos animats interessant adreçada a nens de dos a cinc anys que presenta històries imaginatives per motivar els petits a dibuixar. La sèrie està estructurada en diversos nivells. Les històries estimulen la curiositat i la imaginació dels teleespectadors més joves. Les històries, senzilles i directes, són rellevants i coherents per a aquesta franja d'edat i proporcionen el context més idoni per a l'aprenentatge.

TIC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-18.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *El tercer temps*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

20.00-21.00 *Parlem de Salut*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *A peu de carrer*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Redescobrir Amèrica*
 20.00-21.00 *Sense embuts*
 23.00-00.00 *Mirades*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
Aires hípics

11.00-12.30 *Trotamundos*
 12.30-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *El tren de les set*
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
 12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-20.30 *Església Viva*
 20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 23.00-23.45 *La cantata*
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *Pregària de Completes*
 00.30-01.00 *Jazz*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 2

08.45 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.00 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.15 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Misa*
 Amb la participació d'una coral procedent de la geografia catalana.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra.
 Coordinador: Ignasi Miranda.
 11.20 *Els camins de la calma*
 Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.
 11.30 *Pueblo de Dios*
 «El Hierro, forja de curas.» El Hierro és una illa canària amb una població aproximada d'uns 10.000 habitants. Tres joves sacerdots compaginen les seves tasques com a rectors amb activitats educatives i pastorals.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 2

10.30 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

Director: Francesc Rosaura.

11.20 *Fonaments de la fe*
 «Humanisme.»

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

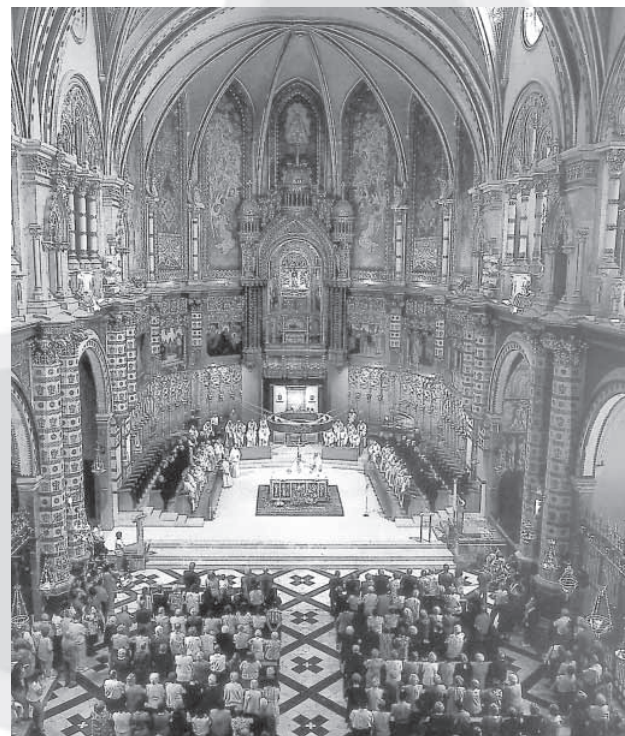
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
 directe des de la
 basílica de
 la Mare de Déu
 de Montserrat

de dilluns a diumenge,
 a les 7.30 h,
 la pregària de Laudes

Cada diumenge,
 a les 11.00 h,
 la Misa conventual

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Internet

- **MÚSICA.**— El Secretariat de Música de la diòcesi d'Oriola-Alacant presenta la seva pàgina web, www.secretariadomusica.es, amb suggeriments i propostes per a les diferents celebracions, i materials com cantorals, partitures i gravacions en mp3.

Altres bisbats

- **ESCLAVES DE CRIST REI DE MADRID.**— Del 14 al 23 de març, exercicis espirituals per a religiosos, dirigits pel P. Juan Manuel García-Lomas, s.j. Més informació: tel. 913 597 861, fax: 913 590 856, a/e: ecreymad@planalfa.es, web: www.esclavasdecristorey.org.

- **CENTRE DIOCESÀ DEL COR DE JESÚS DE VALLADOLID.**— Del 16 al 19 de març, exercicis espirituals per a joves, dirigits per Ricardo Vargas. Més informació: tel. 983 202 022, a/e: info@centrodeespiritualidad.org, web: www.centrodeespiritualidad.org.

Setmana Santa

- **MONESTIR DE SOLIUS.**— Diumenge de Rams, a les 10.00, benedicció de rams i missa; **Dijous Sant**, a les 18.00, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 17.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 22.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 10.00, missa.

- **MONESTIR DE L'ENCARNA-**

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

CIÓ.— **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams i eucaristia; **Dijous Sant**, a les 18.30, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 10.30, ofici de lectures; a les 17.00, acció litúrgica de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 10.30, ofici de lectures; a les 18.45, vespres; a les 20.00, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 12.00, missa de Resurrecció. C/ Panamà, 12 - Barcelona, tel. 932 037 569, fax 932 063 007, a/e: orcarmelita@terra.es.

- **BETÀNIA.**— Del 19 al 23 de març, tanda d'exercicis de Setmana Santa a la casa de Betània, dirigida pel P. Pere Suñer, s.j. C/Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102.

- **COVA DE SANT IGNASI.**— Del 20 al 23 de març, la comunitat de la casa d'exercicis convida a viure el misteri pasqual en un clima de silenci, pregària i celebració. Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covaee@covamanresa.cat, web: www.covamanresa.cat.

Barcelona

- **PARRÒQUIA DE L'ESPERIT SANT.**— El 29 de febrer, a les 20.30, *El Espíritu Santo en la Iglesia y en sus fieles*, amb J. Zayas, secretari del GEC. Travessera de Gràcia, 403 - Barcelona.

- **PARRÒQUIA DE SANT MATEU.**— L'1 de març, a les 18.00, *Les croades. Por i esperança a l'època medieval*, amb J. Hernando, professor de la UB i teòleg. Via Favència, 80 - Barcelona.

- **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA A CATALUNYA.**— Recés mensual de lloança i adoració, obert a tothom, l'1 i 2 de març. Convidat: P. Jaime Burke, a la casa d'espiritualitat de Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat). Més informació: José Antonio Godina, tel. 934 196 355.

- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El 2 de març, a les 18.30, conferència quaresmal *La denuncia profètica de l'Església*, amb Joan Carles Montserrat, sacerdot, enginyer industrial i delegat d'Ensenyament del bisbat de Terrassa. C/Balmes, 78 - Barcelona, tel. 932 152 730, fax 932 157 345, a/e: mdangels14@arqbcn.org.

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 3

de març, a les 19.00, els Dilluns dels Drets Humans. Jordi Cots (membre de la Comissió d'Infància de Justícia i Pau) parlarà sobre *El dret de participació dels infants: una assignatura pendent*; el 8, de 10.00 a 13.00, *Espiritualitat ignasiàna, espiritualitat per a la vida*, amb Darío Mollà. Més informació: c/Roger de Llúria, 13 - Barcelona; tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

- **TORNAR A CREURE.**— Si de vegades penses... la fe que vaig aparcar fa anys potser ara m'ajudaria a viure. Si de vegades penses... hi ha gent que té fe, potser jo també podria. Vine a conèixer «Tornar a creure», el 4 de març, de 20.45 a 22.00, a la parròquia de Santa Cecília (passeig Sant Gervasi, 66 - Barcelona).

SANTUARI DE MONTSERRAT

- ✓ **ESCOLANIA.**— El 8 de març, a les 16.30, visita guiada a les instal·lacions de l'escola-residència de l'escolania de Montserrat. Més informació: www.montserratvisita.cat.

- **COSMOCAIXA.**— El 4 de març, a les 19.00, conferència sobre *Matemàtiques als dominis d'Eolo i Neptú: les equacions de Navier-Stokes*, amb Antonio Córdoba (Universitat Autònoma de Madrid); el 5, a les 17.00, tertúlia de ciència *El canvi climàtic*; a les 19.00, conversa pedagògica de ciència *L'aula del segle XXI, una comunitat que indaga?*, amb Jurjo Torres (Àrea de Didàctica i Organització Escolar a la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de la Corunya) i *L'aula, una comunitat que dialoga i aprèn*, a càrrec de Mariona Monterde (CEIP Serralavella d'Ullastrell, formadora ICE-UAB); el 8 i 9, a les 11.00, activitat familiar *Mera-vellosa química*. Més informació: www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **CAIXAFORUM.**— El 5 de març, a les 19.30, xerrada sobre *Turquia, l'herència kemalista a les portes de la UE*, amb Francisco Veiga (professor d'història contemporània de la UAB); el 6, a les 11.30, matinal d'art sobre *Una cultura refinada*; a les 19.30, xerrada de Jean

Michel Frodon, director de *Cahiers du cinéma*, amb el tema *El bigoti i la veu. Reflexions sobre el gran dictador*; el 8 i 9, a les 17.30 i a les 12.00 respectivament, espectacle *La mar de formes*. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 953 945, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **CERCLE LA SALLE.**— El 6 de març, a les 18.30, concert en viu: María Villillas (piano), Andreu Biosca (violí), Eulàlia Valls (flauta) i Francesc Valls (violoncel). Més informació: plaça del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 6 de març, a les 19.00, presentació del llibre *Preneu-m'ho tot, deixeu-me la Paraula*, de Climent Forner (sacerdot i poeta). Hi intervindran David Jou (físic, poeta i patró de la Fundació), Joan Ferrer (professor de Filologia a la Universitat de Girona) i l'autor. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

- **NIT DE GETSEMANÍ.**— El 6 de març, a les 22.00, hora santa per a sacerdots, homes i joves; a les 23.00, eucaristia. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova i dels Sants Gervasi i Protasi; el 7, a les 11.00, hora santa per a religioses, dones i noies; a les 12.00, eucaristia.

- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 8 de març, a les 19.00, al claustre, via crucis per a nens. Els nens participaran en els cants, lectures, pregàries i duren la creu. Al final, entreteniments per als nens i nenes que hi assisteixin. C/ Roger de Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepciobcn.com.

- **DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR.**— Organitza un recés per a matrimonis el 8 de març, amb les conferències *Jesús, el seu oferiment en la creu* (P. Alex Damians, s.d.b.), *Com viure l'experiència de la fe en la vida conjugal* (Mn. Manuel Claret, delegat de Pastoral Familiar) i la taula rodona *Iniciatives per una acció pastoral envers el matrimoni la família*. Més informació: c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 358 659, a/e: familia@arconet.es.

- **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 8 de març, a les

其
事
好
還
師
之
所
處
荊
棘
生
焉
大
軍
之
後
必
有
凶
年

Tota acció provoca reaccions.
En el lloc on va acampar l'exèrcit,
només hi van néixer arços i esbarzers.

Després dels grans exèrcits
sempre han vingut anys de fam.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte
15 de març, a les 18.30 h.
diumenge 16 a les 12h. Missa

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
PER A NENS I GENT GRAN

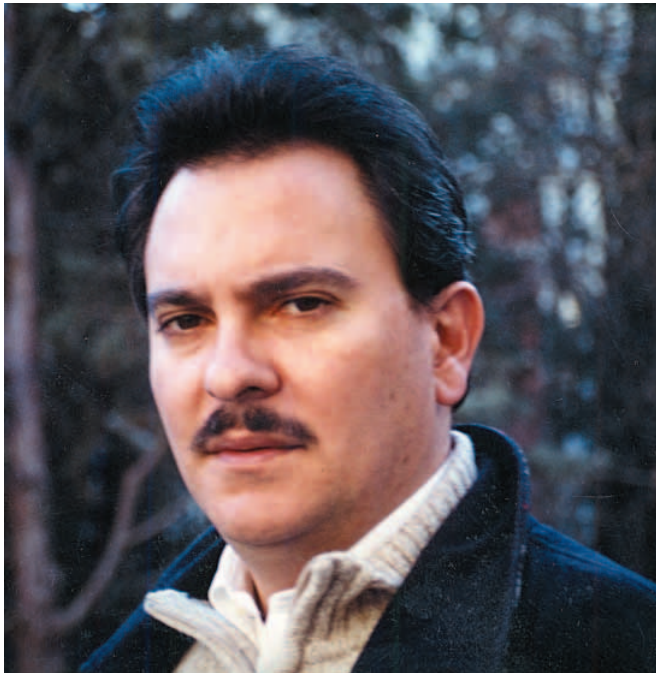
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Pablo d'Ors (Madrid, 1963) no és un capellà normal i corrent, com tampoc ho és la família d'artistes en la qual va créixer i en la qual destaca especialment la figura de l'avi patern, Eugeni d'Ors. Als seus 45 anys ja ha publicat tres novel·les i un llibre de contes, deixant constància que la literatura per a ell és molt més que un «hobby»; és una crida, una vocació, com també ho és el sacerdoci. Pablo d'Ors va estar recentment a Barcelona per participar en una trobada amb universitaris organitzada pel Centre Edith Stein.

Pablo d'Ors,
escriptor i capellà

«Visc la meua literatura com un sacerdoci»

—Capellà i escriptor o escriptor i capellà?

—A mi m'agrada signar com a escriptor i capellà. I no perquè la meua feina d'escriptor sigui més important que el sacerdoci, sinó per recalcar que no es tracta d'una cosa secundària, d'un hobby. Per a mi escriure és tan prioritari com el meu ministeri sacerdotal, fins al punt de reconèixer que, ara com ara, jo visc la meua literatura com un sacerdoci. No entenc la crida a la divinitat com una cosa diferent de la crida a la bellesa. Entenc totes dues crides dins d'una mateixa i única vocació, perquè en el fons jo sóc una única persona.

—Se sent una mica rara avis?

—Per descomptat. Ser cristià i ser capellà és ja avui una raresa. I si hi afegim el fet de ser escriptor, encara més. De tota manera, estic convençut que al nostre món hi ha moltíssimes més *rara avis* de les que ens pensem, però la tendència natural per evitar la soledat i el sentiment de la diferència és el gregarisme. Jo crec que tot camí que vulgui ser autèntic et porta necessàriament a la diferència.

—Què intenta transmetre amb les seves novel·les?

—La resposta més honesta seria dir que no ho sé. Jo no escric per comunicar

un missatge, perquè si fos així mai no escriuria una novel·la. Per a mi, l'escriptura és una recerca en la qual a mesura que escrius vas descobrint el que has de comunicar. L'escriptura és una revelació per a un mateix. Escriure per a mi és gairebé un exercici espiritual. Implica entrar en un mateix per trobar-hi el que vols explicar. En aquest sentit visc l'acte de l'escriptura i el de la pregària com una cosa profundament afí, si bé aquestes dues realitats no sempre les he viscut de manera harmònica.

—En aquesta recerca que és cadascuna de les seves obres, on l'ha portat la seva darrera novel·la, *El estupor y la maravilla* (Editorial Pre-textos)?

—Segons es dedueix en llegir el llibre, he intentat transmetre sobretot el valor de la petitesa. L'obra reflecteix com una vida aparentment anònima, insignificant, anodina i oculta, com és la vida d'un vigilant de museu, pot ser una vida d'una riquesa interior extraordinària. Amb això, he volgut subratllar el valor de les coses presents, el valor de l'atenció, el valor de la quotidianitat...

—Podem parlar de «novel·la espiritual»?

—A mi m'agrada més parlar de biografies. Com a escriptor, el meu desig és

sempre crear personatges que d'alguna manera arrabassin el cor dels lectors, que els permetin veure un horitzó i obrirlos un món nou... Encara que no tothom ho reconegui, l'ambició de l'escriptor és enorme: que hi hagi un abans i un després de la lectura del seu llibre. Una bogeria! Però si no ens ho creguéssim, segurament no passaríem totes les contrarietats que cal travessar per arribar a escriure un llibre.

—Com a escriptor i prevere, nascut al si d'una reconeguda família d'artistes, creu que l'art, i en concret la literatura, pot ser un lloc propici per a l'encontre amb Déu?

—N'estic convençut. Tota bona obra literària suscita l'encontre amb l'home i, en la mesura en què aquest encontre amb l'home és profund i radical, l'encontre amb Déu és molt proper. En aquest sentit, un dels drames actuals és la desconfiança que des del cristianisme mostrem envers el món, envers l'home i envers l'art. Aquesta desconfiança posa de manifest que no ens acabem de creure l'encarnació, és a dir, que «Déu es fa món». L'art és un indret d'encontre amb Déu, i no únicament l'obra d'art feta pels altres, sinó la pròpia creativitat. Així de la mateixa manera que Déu és Creador, nosaltres, criatures seves, com més creatius siguem, més ens hi assemblarem. Jo diria fins i tot que la creativitat és el canal privilegiat per a l'encontre amb Déu creador, sobretot per a l'home occidental, que no sap contemplar sense actuar. La creativitat és un fruit de l'Esperit.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Signes del nostre temps (i 3)

Sense un esforç d'aclariment i de concòrdia a l'interior de l'Església no ens serà possible, doncs, d'establir un diàleg coherent amb la societat civil ni amb la política. Cada sector catòlic anirà insistint en el seu propi punt de vista i malparlant del dels germans. El resultat serà el descrèdit de tots —que altres, des de fora, aprofitaran i magnificaran— i l'afebliment de la força testimonial i evangelitzadora dels creients. Sobrepassa els límits d'aquesta columna entrar a fons en els continguts d'aquell aclariment i d'aquella concòrdia entre catòlics, però n'esmentaré alguns punts forts, propers al terreny temporal.

La fortalesa en la confessió de la fe i la capacitat de mostrar-la explícitament és un valor evangèlic: «la llum en el portallànties» (Lc 11,33) i el «poble dalt la carena» (Mt 5,14), ens deixà dit Jesús. No ho són, en canvi, l'agressivitat i el desig de veure l'altre derrotat o colpit amb «foc del cel», com demanaven Jaume i Joan (Lc 9,54), ni «l'espasa desembeinada», com pretenia Pere, amb mala traça, per cert (Jn 18,11). La nostra és la força de la creu.

També la denúncia profètica forma part del testimoniatge cristià. La va practicar contínuament Jesús. I també Joan: «No t'és lícit tenir per muller Herodíes» (Mt 14,4).

Denúncia forta, sense pal·liatius: «Sou com sepulcres emblanquinats» (Mt 23,27). Ara bé, sempre adreçada a la consciència, que és d'on pot sortir la conversió. Mai com a coacció.

Escau aquí remarcar un matís important. Quan la denúncia s'adreça al govern d'un Estat, en situacions de missió, com és la de l'Europa occidental i, sobretot, quan es ve d'una història no llunyana de confusió político-eclesial, com és el nostre cas, cal una atenció més acurada. Altrament, es fa tencadissa.

En primer lloc, convé precisar bé el sentit de la denúncia: aquesta no pot aparèixer com una negació de la legitimitat democràtica. En segon lloc, l'Església ha de prioritzar l'evangelització de les persones: aquestes, evangelitzades, impregnaran la vida social, de la base al Parlament. Els cristians, eventualment, podran legislar amb sentit cristià. Les lleis, en canvi, no faran cristians. L'apòstol Pau ens ha deixat un exemple clar d'aquesta manera de procedir en situacions de missió. Què més hauria volgut ell que eliminar de l'ordre establert del seu temps l'esclavitud, negació brutal de la paternitat del Déu de Jesús i de la germanor humana. Però calia començar sembrant l'Evangeli. La carta a Filèmon sobre l'esclau Onèsim és un prodigi de lucidesa en aquest sentit, i un model per als cristians d'avui, cridats a evangelitzar, és a dir, no a restaurar uns models de vida cristiana que han fet crisi, sinó a tornar a començar.

Per acabar, un altre punt que demana aclariment és la missió dels laics. Avui, feliçment, tothom està d'acord que els correspon de fer-se presents al món, inclosa la política, per tal d'aportar-hi el ferment de l'Evangeli. Ara bé, hi ha qui l'entén com una simple cadena de transmissió dels criteris de la jerarquia. En realitat, al laic li pertoca molt més que això: escoltades les indicacions del magisteri —parlem ara dels afers temporals—, els correspon de decidir, des de la realitat on viuen immersos i guiats per l'Esperit Sant, que ells també posseeixen. Neix d'aquí el pluralisme d'opcions i compromisos.

Ara mateix

Rauxa

Sant Francesc: natura i senzillesa

Aquest mes de febrer ha fet 800 anys de l'inici de la predicació de sant Francesc d'Assís. Els seus fills i filles viuen des de llavors segons els principis evangèlics practicats pel fundador: pobresa i amor per tot allò creat. Aquest èmfasi que sant Francesc posa a estimar l'home, la natura amb tots els seus elements i en general tota la vida, va ser una alenada d'aire fresc molt necessària per al cristianisme de l'època.

El seu optimisme vital, aquesta visió oberta i serena davant la vida, va ser tota una declaració de principis. Amb aquest missatge sant Francesc afirma i recorda que tota la creació és bona —perquè és obra de Déu, i Déu només pot crear coses bones— i que hem de viure plenament i senzillament aquest do diví que és la vida. Aquesta visió tan alliberadora i clarivident del món es va alçar com una llum d'esperança en una època en què diversos corrents i heretgies, com ara els càtars, difonien justament el missatge contrari. Segons aquests grups rigoristes la creació era obra del mal, l'home i l'existència estaven sempre condicionats per la matèria pecaminosa i l'home no podia accedir a la salvació de Crist. Contra aquest pessimisme obscurantista sant Francesc, amb la senzillesa evangèlica, testimoniava, i encara ens recorda, la veritable naturalesa optimista del cristianisme.

Eduard Brufau